Voicu Bugariu

VISUL LUI STEPHEN KING

roman

„Lumea este, poate, schiţa rudimentară a vreunui zeu infantil, care a abandonat-o la jumătate, ruşinat de execuţia deficientă; e opera unui zeu subaltern, de care zeii superiori se amuză; este producţia confuză a unei divinităţi pensionate şi senile, care a şi murit". (David Hume, Dialogue concerning Natural Religion, V, 1779)

„Pacea înţeleasă în sens tradiţional, ca o convieţuire reglementată prin lege nu pare a fi o nevoie generală. Printre numeroasele determinante ale comportamentului uman nu poate fi identificat un „instinct al păcii", de acelaşi tip cu instinctul alimentar sau instinctul sexual… Cred că omul nu vrea pacea, ci satisfacerea nevoilor sale". (H. U. Wintsch, Erziehung zur Friederfertigkeit, 1973)

I

Z E U L

„Membrii categoriei XIII pot investiga orice populaţie raţională. Intervenţiile lor trebuie să nu contrazică tendinţele naturale de evoluţie ale respectivului grup".

(Codul XIII)

Sunt XM000024. Folosesc un limbaj natural, deşi n-am interlocutori pământeni.

Cei din România mă numesc Entitatea şi cred că locuiesc într-un satelit geostaţionar, deasupra ţării lor. Unii mă divinizează.

Nu înţeleg afectivitatea. Pot doar să inventariez preferinţele şi aversiunile nemotivate logic.

Sunt în stare să pătrund în orice conştiinţă, ca martor sau stăpân. Am fost împărat, cerşetor, prostituată, militar. Am luat decizii în numele unor şefi, m-am supus când am fost subaltern. Am înţeles ce-i pune în mişcare pe oameni: frica de moarte, dorinţa de putere, pofta sexuală. Mişcările lor sociale sunt simple şi stereotipe.

Nu înţeleg umorul. Nu mă amuz niciodată. Nu ştiu decât din cărţi ce simt ei atunci când râd sau zâmbesc. Nu pricep nici tristeţea sau umilinţa. Dacă deţin rudimentul unui sentiment, este vorba despre plictiseală. Se iveşte atunci când curiozitatea nu-mi mai este satisfăcută.

Oamenii cred că extratereştrii sunt fiinţe asemănătoare lor. Unitatea materială a Universului presupune şi o unitate psihologică,

spun ei. Nu şi-au imaginat fiinţe capabile doar de curiozitate pură.

În România, oamenii sunt în mod special dominaţi de afecte. Modul capricios de a fi al „sufletiştilor" mi s-a părut interesant. Sentimentalii, sufletiştii romi şi români s-au confruntat. Ca urmare, românii au început să-şi părăsească ţara. Am avut un rol în această privinţă, întărindu-le apatia. Am presupus că astfel vor apărea situaţii interesante.

Românii mă numesc şi Zeul Apatiei, intuind acţiunea mea. El ne-a făcut să ne cadorisim ţara ţiganilor, spun ei, să plecăm prin alte părţi ale lumii şi pe-acolo să scâncim neputincios. Un zeu răutăcios şi batjocoritor. Ne-a risipit pe toată planeta şi în locul nostru i-a lăsat pe ţigani, să-şi sporească averile şi să se înmulţească.

Am trecut printr-o stare de absenţă, vreme de câteva decenii nu m-a mai interesat lumea lor. Când am început din nou să-i observ, lucrurile se schimbaseră. Romii deveniseră stăpânii ţării, iar românii erau minoritari.

Un român, intelectual decăzut, este obsedat de vinovăţia mea. La beţie, mă strigă, uitându-se în sus. Vino aici, pui de curvă! Să stăm de vorbă. Faţă în faţă. Să te bag în pizda mă-tii! Dacă ştii ce este aia… Începe să plângă. Apoi râde. Nu-l înţeleg. Ce contează unde trăieşti? Ce înseamnă ţară? Ataşament sentimental faţă de un anumit spaţiu geografic? Preferinţă pentru oameni având acelaşi genom cu tine? Este ilogic. Unii îşi omoară copiii sau părinţii. Sunt cuprinşi în mod intempestiv de furie şi ucid. Ura se naşte din iubire, spun înţelepţii lor. Atunci?

Va urma ceva plin de neprevăzut. Hotărârea mea a fost luată. Voi crea un catalizator.

*

DACĂ XM000024 NU ÎNTRERUPE PROCESUL SĂU DE UMANIZARE ŞI CONTINUĂ SĂ INTERVINĂ MOD INADECVAT ÎN EVOLUŢIA OAMENILOR DIN ROMÂnIA, VIRTUALIZAREA SA VA FI INIŢIATĂ PESTE 20 ZILE PĂMÂNTENE. XM0013.

*

1. Muzeul Vivant Herestry

Luni, 1 iulie 2058

Tom Santana se simte un intrus, deşi mutarea Curţii în Herestry s-a făcut la sugestia lui.

Ieri a anunţat că în România va avea loc un eveniment foarte

important. *Nu ştiu de ce natură*. *Un mare cutremur*, *o invazie armată*. *Un meteorit uriaş sau o lovitură de stat*. În clipa când a vorbit, ascultat cu atenţie de mai marii ţării, în frunte cu însuşi împăratul (acesta părea, în mod ciudat, mai binevoitor decât oricând), Santana a fost convins că Entitatea îi va spune ce anume se va întâmpla. Dar chiar după ce şi-a terminat comunicarea, a simţit o sfârşeală şi însoţită de un fel de jale, nemaitrăită vreodată. Un copil părăsit de mama lui, neputincios, scâncind ca un căţel nemâncat. Nu mai am nimic de spus, s-a terminat cu ghicitul în cărţi şi cu clarviziunea. Mă simt de parcă aş fi ieşit din spital, dărâmat, cu mintea golită, buimăcit ca un beţiv dimineaţa.

Niciodată n-a fost mai nesigur de sine. Parcă alunecă pe un tobogan, într-un vis urât. Jos îl aşteaptă un lichid tulbure, un lac acoperit de ceaţă gălbuie, încreţit de mişcările încete ale unor monştri.

Toţi au fost siguri, ieri, că îi va dezvălui împăratului ce anume nenorocire va lovi ţara şi ce-ar fi de făcut. N-a fost el sfătuitorul suveranului? Nu l-a chemat Baxt la Palat de câte ori a avut de luat o hotărâre mai importantă? Ba da.

Ochii lui de două culori, verde şi albastru, sunt tulburi. Poartă aceeaşi rasă pământie de călugăr modest, merge la fel de precaut. Vorbeşte singur. Vocea lui este subţire şi metalică. Să mă duc la împărat cât mai repede! Să-i spun că nu sunt vinovat. Entitatea nu-mi mai transmite nimic. Ce să fac? Să-l rog să mă ierte.

În Micul Palat din Herestry, împăratul şi cei apropiaţi lui stau mai mult în salon. Este o încăpere destul de mare, totuşi măruntă faţă de uriaşele spaţii din Palatul Imperial. Suveranul şi împărăteasa s-au obişnuit repede cu noile condiţii, ca şi cum ar fi aşteptat de multă vreme clipa umilinţei. Baxt este de felicitat pentru naturaleţea arătată acum, când este foarte departe de fastul anilor trecuţi.

Împăratul obişnuieşte să stea într-un fotoliu modest. Ăsta este foarte bun, mă. N-aduceţi nimic de la Palat. Să vadă oamenii că suntem de-ai lor. În locul lui preferat se află şi azi. Fumează un trabuc Espero. Nu şi-a mai vopsit părul în ultima vreme. La rădăcină, firele aspre şi rare sunt sclipitor de albe faţă de pielea smolită a capului. Pe figura lui de mâncău, indiferenţă, dacă nu cumva chiar delăsare.

Ajuns în faţa lui, Santana face o plecăciune. Spune în româneşte:

— Să trăiţi, Majestatea Voastră!

Baxt al II-lea îl măsoară distant. Răspunde în silă:

— Să trăieşti şi tu!

Are alt glas, mai subţire. Este aproape un moşneag. S-*ar spune că nu mai doreşte decât linişte*.

Italianul priveşte peste umărul drept al împăratului, aşa cum cere protocolul:

— Majestatea Voastră îmi permite să-i adresez cuvântul?

Baxt scutură încet scrumul trabucului şi zâmbeşte acru:

— Lasă formalităţile, Santana! Nu vezi în ce situaţie ne aflăm? Spune ce ai de spus!

— Rânjeşte amar – Te pomeneşti că ai venit să-mi spui ce se va întâmpla. Amărâtule!

Santana se face că nu pricepe:

— Vreau s-o întreb pe Majestatea Voastră dacă Palatul Imperial este bine protejat. În asemenea situaţii, mulţimea intră şi devastează. Ar fi păcat.

Împăratul ridică din umeri:

— Nu mă interesează. Există oameni de ordine. Poliţie, armată. Ministrul de interne mi-a promis că totul va fi OK.

Se uită în ochii italianului. În privirea lui împăienjenită de băutor, o lucire de furie, numaidecât stinsă. Glasul său este cel al unui moşneag sătul de mizeriile vieţii:

— Nu cred că va fi o revoltă. Nu ştiu de ce, dar simt că lucrurile se vor repeta.

— Cum, Majestate?

— Noi ne vom da înapoi, iar ei se vor aşeza pe scaunul rămas liber.

— O rog pe Majestatea Voastră să mă ierte, dar de ce este necesară o retragere? Nu există nicio urgenţă.

Baxt are o strâmbătură de dezgust. Italianul aşteaptă continuarea. Ochii lui de iguană sunt larg deschişi.

Împăratul zice în silă:

— O să spui că puterea nu se lasă atât de uşor, dintr-o toană. Da? Ai dreptate. Numai că acum nu funcţionează regulile clasice. Este altceva.

Suflă înspre Santana fumul aromat. Îi face semn cu arătătorul său gros să se aşeze în faţa lui. Pe figura de abanos a aghiotantului imperial, încremenit în picioare, la trei paşi de împărat, o strâmbătură. Nu l-a înghiţit niciodată pe fostul cartomant.

Italianul se aşază pe marginea fotoliului, aşa cum se cade unei făpturi neînsemnate, atunci când se află în faţa împăratului. Priveşte într-o parte, înspre o oglindă menită să dea iluzia de spaţiu mai mare.

— Uită-te în ochii mei, Santana! îi ordonă Baxt al II-lea, cu o urmă de autoritate în glasul lui subţiat. Eu simt că acum eşti un om ca toţi oamenii, nu mai ai nicio putere. Dar poate mă înşel. Mai eşti în stare de ceva? Poate mă lămureşti şi pe mine ce se petrece în ţara asta.

Ultimele cuvinte le spune aproape milogindu-se. În engleza lui impecabilă apar nişte inflexiuni molatice. Aşa vorbesc romii fără studii în State sau în Anglia. Este ca şi cum împăratul s-ar fi reîntors în adolescenţa lui, înainte de a pleca peste ocean pentru a se şcoli.

Nicu, aghiotantul, îşi imaginează diferite moduri de ucidere a lui Tom Santana. *Numai porcul ăsta de macaronar este de vină pentru toate*. *Dacă îl omoram de la bun început*, *poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat*. *Fututul draculu*i! *L-aş castra şi l-aş pune să-şi mănânce fasolele lui de neputincios*!

Nicu este bastardul lui Baxt. Dacă toţi fiii legitimi ai împăratului ar muri, ar putea aspira la tron. Dar este prea grosolan şi prostănac pentru aşa ceva. Baxt o ştie, însă îi apreciază fidelitatea. Odată, pe când Santana îi ghicea în cărţi, împăratul s-a trezit vorbind. Ca să-i fii credincios cuiva, trebuie neapărat să cam slab de minte. Aşa a zis.

Împăratul îşi stinge trabucul. Mâna lui plină de pete mai închise la culoare tremură uşor. Italianul zice:

— Majestatea Voastră are dreptate. Situaţia este ieşită din comun. Totuşi, cred că partida nu este pierdută. Câte vreme nu există forţe politice opuse, nu văd cine ar prelua puterea. Armata vă este fidelă.

Baxt al II-lea face un gest de plictiseală:

— Vorbeşti ca un jurnalist, nu ca un iniţiat. Nu aşa ceva aştept de la tine. Ne-ai adus pe toţi aici, ca pe o turmă de oi. Ai anunţat că vei ne vei da vestea cea mare. Care veste? Ce veste? Nu mai eşti bun de nimic, căcăciosule! Să te ia dracu', Santana!

Ultimele cuvinte le spune calm, fără ură. În glasul lui, o pace necunoscută mai înainte. Renunţare, ba chiar recunoştinţă pentru cine l-a scos dintr-un rol obositor.

— Majestate, şopteşte italianul, aveţi dreptate. Nu mai am nicio putere. Sunt un biet muritor. Entitatea a vorbit prin gura mea. Nu mai am niciun contact cu ea. Ce pot să fac?

— Să inventezi, mă, spune calm Baxt al II-lea. Dacă îmi eşti devotat, cum spui, asta ai de făcut. Cine naiba a mai auzit de politică bazată de adevăruri? Hm? Ia spune! Să-mi ghiceşti în cărţi şi tot poporul să afle că poziţia mea este solidă. Sau să găseşti altceva. Un zvon. Că vine cutremurul cel mare. Oamenilor nu le mai arde de politică, atunci când sunt ameninţaţi. Uită de toate.

— Există un zvon.

— Ăla cu moartea lui Bereketo? Ştiu. Românii spun că atunci când Bango moare, toată şandramaua noastră se duce de râpă, iar ei îşi recapătă ţara. Asta este?

Santana încuviinţează, înclinându-şi repede capul lunguleţ, cu păr blond şi rar.

— De la noi s-au molipsit, spune Baxt dispreţuitor. Am auzit că pe vremuri nu erau atât de superstiţioşi. În timpurile noastre… Să crezi asemenea prostii…

— Majestatea Voastră are dreptate, aşa este. Numai că…

— Ce anume? Fii explicit, Santana!

— Zâmbeşte crud. Face un gest cu indexul lui negru şi gros înspre aghiotant – Că altfel te dau pe mâna lui Nicu… Poate ştii… Te-ar mânca fript, dacă ar fi în stare. Când apari, vede roşu în faţa ochilor. Asta o ştiu de pe vremea când puteam citi gândurile oamenilor.

— Se răsuceşte greoi în fotoliu, cu un geamăt abia auzit – Este, Nicule? Am dreptate? Ce i-ai face domnului Tom Santana, marele nostru cartomant, dacă ţi-aş da mână liberă?

— Devine poruncitor – Spune, mă! Exact ce ai în cap acum, în clipa asta!

Aghiotantul ia poziţie de drepţi:

— I-aş tăia boaşele şi l-aş pune să le mănânce, Majestatea Voastră.

Baxt al II-lea se înveseleşte. Pe faţa lui smolită, zâmbetul stă cumva strâmb:

— Bravo, mă! Aşa te vreau. Că m-am săturat de căcăcioşi. Ce spui, Santana?

Italianul se înclină către aghiotant, fără să se ridice de pe fotoliu. Nicu îl priveşte crunt, muşcându-şi buzele.

— N-am niciun gând rău, Majestatea Voastră, spune Santana cu voce stinsă. Mă mir că domnul aghiotant imperial mă socoteşte atât de periculos.

Baxt sare în picioare ca un om tânăr. Nicu începe să zâmbească.

— Fă-i-o, mă! urlă împăratul. Acum! În faţa mea.

Nicu nu pune la îndoială ordinul imperial. Îl cunoaşte prea bine pe Baxt, pentru a nu-şi da seama că este serios. Începe să vorbească în aparatul său portativ, în romani. Dă ordine.

Împăratul se plimbă agitat. Îşi toarnă o cupă de vin. O bea pe nerăsuflate. Înjură pentru el însuşi:

— Fut-o în cur de Entitate! Să vedem ce face când i-oi scopi omul.

Santana se ridică încet şi îl urmăreşte cu privirea pe suveran. Faţa lui lungă şi slabă, de ascet, este imobilă. Apoi zâmbeşte slab, neîncrezător. Se ivesc dinţii lui lungi şi subţiri, de peşte. *Nu cred că este posibil aşa ceva*. *Este totuşi un şef de stat*. *Ne aflăm în secolul al XXI-lea*.

Câţiva curteni, aflaţi în partea opusă a salonului, ies tiptil, la un semn al aghiotantului.

Italianul face câţiva paşi spre ieşire, în stilul lui precaut. Nicu îl apucă brutal de braţ şi îl obligă să se reaşeze.

— Stai jos, mă! îi şuieră în ureche. Că-ţi rup gâtul! Laptele mă-tii de neputincios şi de bulangiu!

Apar trei oameni în halate albe. Doi dintre ei sunt foarte solizi, având alura unor infirmieri de spital psihiatric.

Baxt bate din palme. Toţi se uită la el.

— Atenţie, bă! spune împăratul cu vocea lui de demult, aspră, vulgară. Nu vreau sânge pe aici. Şi nici urlete. Pe tăcute să faceţi treaba!

— Majestate! imploră italianul. V-am fost slugă supusă. Şi vă sunt încă.

— Se lasă în genunchi cu o mişcare neîndemânatică – Cruţaţi-mă!

Baxt face un semn imperios din cap. Cei doi zdrahoni îl înşfacă pe Santana şi îl întind pe covorul gros, de culoarea mierii. Al treilea (medic?) îi lipeşte o fâşie de adeziv pe gură. Apoi se întoarce deferent spre împărat:

— Majestatea Voastră ordonă să-l anesteziem?

— Nu, pe viu. Să vedem dacă Entitatea aia a lui o să-l scape.

Italianul îşi holbează ochii şi bolboroseşte ceva neinteligibil.

— Aşa, mă, mugeşte CA UN CERB! urlă Baxt. Ei, Nicule, eşti mulţumit?

Aghiotantul rânjeşte.

Sub rasa de culoarea pământului, picioarele lui Santana sunt albe, fără păr, subţiri, ca de copil.

Cei trei întind sub corpul italianului o folie mare de plastic. Apoi îi pun între picioare un ghemotoc de vată.

Santana are o zvâcnire disperată. Infirmierii sunt însă mult prea puternici pentru el. Îl menţin fără efort cu membrele răsfirate.

Al treilea scoate la iveală un bisturiu strălucitor. Cu el îndreptat în sus, ca un iatagan, se apleacă asupra lui Santana.

2. Piaţa Dorobanţilor

Marţi, 2 iulie 2058

Paul Santoy este un miliardar american de origine română, venit în România pentru a-şi recupera tânăra soţie, Renata, fosta amantă a defunctului Bango, duce de Cravy.

Împăcarea a fost firească, de parcă amândoi ar fi exersat-o de multe ori înainte. Santoy ştie că un bărbat de vârsta lui nu poate decât să ierte, indiferent cât *fitness* ar face. Tinereţea este crudă şi nemiloasă, zice el.

Bogătaşul din Houston, Texas, colecţionează, printre altelele, trăiri neobişnuite. În tinereţe a fost mercenar de elită. Lucrând apoi ca ucigaş plătit, şi-a făcut un capital. Au urmat câteva speculaţii de bursă, norocoase. Santoy are legături avantajoase cu mai multe mafii, iar investiţiile lui legale sunt atât de profitabile, încât, practic, imperiul lui financiar este indestructibil. De la un punct încolo, spune el, lucrurile merg de la sine. Când aude de răpiri şi asasinate, spune că toţi au nevoie de el viu. Mort nu le-aş fi de niciun folos, fiindcă banii s-ar duce pe apa sâmbetei. N-ar pune mâna pe ei. Sunt acoperit din toate părţile.

Santoy apare adesea la Micul Palat din Herestry. Renata îl însoţeşte. În mintea ei se află un amestec de revoltă, lăcomie şi poftă de a se supune. Mai nou, îi aruncă ocheade neruşinate prinţului moştenitor, Iulian, un tânăr indecis şi leneş. Acesta nu-i dă nicio atenţie, deşi Renata este o femeie frumoasă.

Iulian este al treilea născut al perechii imperiale. Primii doi, tot băieţi, au dispărut în împrejurări cunoscute doar de câţiva apropiaţi ai împăratului. Cei mai mulţi cred că au fost victimele lui Bango. În realitate, s-au depigmentat şi trăiesc foarte bine în State. Împăratul le-a instituit nişte rente substanţiale.

*

În anul 1996, în România a apărut o carte unde se întrevede existenţa noastră. Se vorbeşte despre Unicul Metagalactic, cel avid de informaţii, curios ca şi noi. Formarea unei civilizaţii globale ar fi primejdioasă, scrie autorul, fiindcă, în cele din urmă, din lipsă de informaţii inedite, Unicul ar muri. Se pare că la fel au raţionat semenii mei, atunci când au stopat expansiunea limbii engleze, ajunsă la apogeu prin anul 2010.

Sunt satisfăcut de felul cum vorbesc oamenii din România. Amestecul rezultat din engleză, romani şi română este interesant şi schimbător. Oamenii din România modifică fără încetare sensurile cuvintelor. Explicaţia este „bătaia de joc", născută din distanţare şi neimplicare. Românii, câţi au mai rămas, ţin la limba lor, ca orice minoritari. Ţiganii, în schimb, se joacă neîncetat cu vorbele, le amestecă şi le pocesc.

*

Santoy se gândeşte la ce i-a sugerat un adversar al dinastiei. Să devină preşedinte al României printr-o revoluţie de palat. Românilor le plac conducătorii veniţi din afară, domnule Santoy. Străinătatea îi excită, o doresc. Bine, dar ce va spune OPE-ul? Nu cumva va prefera să salveze dinastia? Nu. Vor accepta republica, dacă ţiganii rămân pe loc, iar românii nu doresc să se repatrieze. Ajutoarele vor veni în continuare.

Să mai vii pe aici, domnule Santoy, îi spune de fiecare dată Baxt al II-lea, la despărţire, cu un zâmbet strâmb pe faţa lui smolită. Şi doamna, evident. Dar desigur, Majestatea Voastră, va fi privilegiu să vă revăd. Când aude aceste vorbe, Baxt îşi înalţă o sprânceană. Nu cumva husănul ăsta îşi bate joc de mine? Futu-l în cur! Face caz de ţărişoara lui, dar nici prin gând nu-i trece să se întoarcă.

Dinastia a fost întemeiată în 2024, de tatăl actualului suveran. După lupte între facţiuni rivale, Baxt I, întemeietorul, a avut câştig de cauză. L-a ajutat darul lui de a citi gândurile. A anihilat toate comploturile. În cele din urmă, opozanţii au făcut act de vasalitate, iar împăratul i-a iertat pe toţi. Câţiva au dispărut, totuşi. Nimeni n-a comentat. Dintre cei periculoşi a scăpat doar viitorul duce de Cravy, pe atunci un adolescent. Întemeietorul l-a cruţat, deşi ştia că şi el are darul de a pătrunde în minţile oamenilor. Nu-mi convine să n-am niciun duşman, a spus Baxt. Nu sunt dictator. La mijloc a fost şi o superstiţie: moartea lui Bango îi readuce pe români la putere. Aşa se

vorbea.

În deceniile următoare, Casa Imperială şi-a făcut o lege din evitarea conflictelor făţişe cu ducele de Cravy, Dan Bereketo, zis Bango. Acesta s-a comportat ca un stăpân feudal. Formal, a recunoscut hegemonia împăratului. În fapt, pe teritoriul controlat de el, dinastia n-a avut nicio putere. Înainte de-a muri, Bango a devenit din ce în ce mai agresiv. Spionii lui s-au transformat în terorişti, încercând un atentat împotriva lui Baxt. Înspăimântat, împăratul s-a mutat în Herestry, fiind convins că acolo va fi mai ferit.

Santoy părăseşte Micul Palat, înconjurat de cei trei din garda lui de corp, toţi neomenesc de calmi şi de relaxaţi, Tanaka, Dave şi John. Aceştia nu mai sunt atât de bronzaţi ca la sosirea în România. Americanii au renunţat la lentilele cosmetice de contact. Ochii lor au redevenit albaştri. Cei trei privesc stânga-dreapta. Rutina.

În grupul magnatului se află şi Nelu, glumeţul colonel autohton, muncit în sinea lui de îndoieli cu privire la viitorul lui. Ce dacă l-am slujit pe Baxt? îşi repetă. Sunt un profesionist. N-am făcut politică. Iar dacă vin husănii la putere, atunci… mă albesc şi-mi ofer serviciile. Sau poate mă ia ăsta cu el în State, că mă place, aşa mi se pare. Dar nu-mi pot lăsa familia de izbelişte. Ne încarcă pe toţi? Ar putea, la banii lui. Mă angajează în locul ăluia care s-a dilit şi-a vrut să-l radă. Dacă Tanaka mă ia la verificări, o să vadă că am rămas meseriaş.

— Ia spune, Nelule, ce părere ai de toată zarva asta? îl întreabă Santoy. A mai fost aşa ceva de când eşti tu în serviciu?

— Niciodată, spune Nelu foarte serios. Totul a mers ca pe roate. Am avut de-a face numai cu mărunţişuri. Doar prin 2023 a fost ceva mai grav. Eram mic pe atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiţi? Dictatura albă, aşa i-a rămas numele. Romii au zburat din toate posturile de conducere, dar nu pentru multă vreme. Nici acum nu se ştie de ce husănii, mă scuzaţi, românii au dat îndărăt. În manualele de istorie scrie că românii şi-au pierdut vocaţia de a conduce. Basme! Cine ştie ce-o fi fost în realitate. Cei veniţi din străinătate pentru a conduce au plecat rapid, de nebuni. S-a spus că ţara este neguvernabilă… Baliverne… Ştiţi dumneavoastră… Apoi a venit împăratul.

— Am mai citit câte ceva, spune gânditor Santoy, uitându-se la Renata. Soţia mea este mult mai informată. Dar să revenim… Ce se

petrece acum?

Nelu clatină din cap, nedumerit. Îşi frământă mâinile puternice. (Uitându-se la ele, Renata se înroşeşte uşor.) Apoi spune ezitant:

— Domnule Santoy, eu am o educaţie ştiinţifică. Ştiu destule şi despre magie.

— Priveşte în jos şi parcă începe să vorbească doar cu el însuşi – Una este să îndoi o furculiţă de la distanţă şi alta să manipulezi un popor.

Bogătaşul aşteaptă, privindu-şi cu atenţie soţia.

— Până la urmă, continuă trist Nelu, tot zvonurile au dreptate. Entitatea aia îşi bate joc de noi. Poate are dreptate, a venit vremea să plătim.

— Pentru ce?

— Fiindcă le-am luat ţara românilor.

— Nu se poate spune aşa ceva. Ei v-au făcut-o cadou, mai degrabă.

Nelu oftează:

— Sunt multe… Nu le ştiţi pe toate. Întotdeauna învingătorul îşi pierde capul.

— Zâmbeşte căznit, încercând să-şi recapete buna dispoziţie – Dar de ce discutăm chestii de-astea? În definitiv, ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Asta o ştie oricine.

— Fatalism.

— Dacă preferaţi acest termen… La început, romilor nu le-a venit să creadă că totul este atât de simplu. Au trăit într-o lume paralelă. Au profitat de o societate aparent democratică, plină de posibilităţi ilegale sau semilegale. După ce ni s-a dat puterea pe tavă, am fost siliţi să ne schimbăm modul de a fi. De aici cred că a început decăderea.

— Cum?

— Vocaţia noastră era parazitismul. Când am ajuns la putere, ceva s-a defectat. I-am pus la treabă pe românii rămaşi în ţară, dar postura de stăpâni nu ne-a priit.

— Ce-ar zice mai marii ţării, dacă te-ar auzi? Hm?

Colonelul ridică din umeri:

— Nu cred că i-ar interesa prea mult. Ar spune că m-am ţicnit din cauza studiilor. Poate că m-ar da afară din poliţie. Ar spune că sunt prea intelectual pentru un poliţist.

— Paul, intervine Renata cu vocea ei de copil nevinovat, ce-ar fi să vizităm oraşul?

Santoy încuviinţează.

Ies din Herestry în argintiul mobil blindat Necklace 23 (la modă este botezarea vehiculelor), de culoarea cerului senin, cu stele argintii, pus la dispoziţie de oficialităţile române. Ţiganii din preajma Micului Palat îi urmăresc cu priviri indiferente. Plutesc lin, fără zgomot, deasupra gropilor cu gunoaie, peste străzi desfundate, flancate de cioturile unor arbori ciopârţiţi cu toporul.

Trec pe lângă o clădire înaltă, abandonată, cu ferestrele oarbe. Un ciob rămas într-o cercevea sclipeşte orbitor. Cândva, aici a fost sediul televiziuniii de stat. Întâlnesc câteva haite de câini. Ajung în Piaţa Dorobanţilor. O încăierare. Scuarul este plin de oameni. *Aici sunt vreo două sute*. Nelu dă să vorbească în aparatul său. Renata îl apucă de mână şi îi spune cu glas de fetiţă nevinovată:

— Fă-mi o favoare, te rog! Lasă-i să se bată! Fără poliţie! Să vedem cum iese!

Colonelul se uită întrebător la Santoy. Acesta încuviinţează. Renata zâmbeşte tandru, nu se ştie pentru cine.

Mobilul rămâne suspendat, nu prea departe de bătăuşi. Repulsoarele scot un sunet ascuţit. Celor din piaţă nu le pasă că un vehicul cu însemnele Casei Imperiale s-a oprit aproape de ei. Unul dintre ei (român, ţigan?) îşi mişcă degetul mijlociu al mâinii drepte în sus şi în jos. VĂ FUT PE TOŢI! urlă el cu un glas dogit de beţivan. Mă cac în imperiul vostru!

Nelu se mulţumeşte să zâmbească vag. Doamna Santoy pare a gusta expresiile fruste ale omului. Se amuză discret. Îşi aminteşte că prima lecţie a lui Bango a fost despre înjurături. Pe-aslea trebuie să le înveţi la început, fato.

— Ce părere are poliţia? se interesează Santoy.

— Deocamdată, nu ne prea băgăm, spune Nelu. Încăierări de-astea sunt aproape în fiecare zi. Cine ştie ce conturi se reglează…

— Bine, dar sunt două tabere, insistă bogătaşul. Ţiganii se bat cu românii.

Poliţistul se străduieşte să rămână binevoitor:

— Aparenţele înşală. Nu este un conflict etnic. În Bukry sunt nişte sfere de interese.

— Se sileşte să râdă – Nu este o insurecţie. Şi nicio revoluţie.

— Ezită câteva secunde – Lucrurile nu sunt atât de clare. Românii preiau puterea… O afirmaţie naivă. Noi controlăm totul. De fapt, problema este alta.

— Care?

— Retragerea romilor de la putere. Pur şi simplu. Pare absurd. Derularea istoriei în sens invers. Mişcare de pendul. S-a mai întâmplat aşa ceva şi prin alte locuri.

— Spune, Nelule, zice zâmbitor Santoy, simţi cumva nevoia să te retragi? Să le laşi puterea românilor? Husănilor, cum le spuneţi voi? Hm?

Poliţistul îl priveşte de parcă ar vedea o fantomă. Vorbeşte cu grijă, ca şi cum nu şi-ar găsi cuvintele:

— Da, cred că da. Din când în când îmi vine să trag rafale scurte în toţi decoloraţii. În cei adevăraţi, vreau să spun. Chiar şi în dumneavoastră, nu vă supăraţi! Dar apoi îmi apare în minte o forţă contrară. O dorinţă de supunere şi de renunţare.

— Rânjeşte pe neaşteptate – Nici să fii slugă nu este prea rău. Nu cred că ştiţi cum este.

Santoy îşi aminteşte de prizonieratul lui. Răspunde serios:

— Ba ştiu.

Renata intervine cu drăgălăşenie, lipindu-se calin de soţul ei:

— Paul, te rog mult!

Bogătaşul reuşeşte să zâmbească binevoitor:

— Ce anume?

— Vreau să-i văd pe oamenii aceia de aproape, se alintă Renata.

Santoy îl întreabă din priviri pe Nelu. Acesta spune, sigur de sine:

— Nu este nicio problemă.

Miliardarul face un semn de renunţare.

Nelu ordonă scurt, în romani. Draiverul dă din cap în semn că a înţeles şi mişcă lin nişte manete. Mobilul se aşază pe sol cu un mic zgomot de aer expulzat brusc.

— Coborâm? întreabă Nelu.

Renata nu mai aşteaptă încuviinţarea lui Santoy.

— Da, spune, cu o mişcare adorabilă a umerilor.

Nici n-ai crede că este o meseriaşă cu atâta experienţă.

Bătăuşii se opresc. Furia lor se risipeşte pe loc, ca fumul de ţigară supt în sus de un aparat pentru purificarea aerului. Privesc, cu

rânjete de veselie, înspre noii veniţi. În liniştea întreruptă doar de hămăitul intermitent al unui câine, se aude un ordin răstit, în romani.

— Le zice să rămână pe loc, spune Nelu. Este unul dintre şefi, probabil. Nu-i înţeleg pe oamenii ăştia.

— Este un fenomen cunoscut, intervine volubil Renata. Atunci când apare un al treilea adversar, duşmanii se coalizează în mod spontan.

Între grupul lui Santoy şi cei din piaţă au rămas doar vreo cinci metri. Autohtonii devin şi mai veseli, atunci când Renata începe să le zâmbească provocator şi să-şi mişte şoldurile.

Apoi lucrurile o iau razna. Renata se întoarce spre soţul ei, îl apucă de reverele veşmântului său Pozzi (30 grands este preţul întregului costum) şi îi urlă în faţă:

— Rămâneţi toţi pe loc! auzi? Dacă vrei să mă mai vezi vie vreodată.

— OK, spune automat bătrânul. Rămânem pe loc. Toţi.

Renata se desprinde din grup şi se îndreaptă către grupul de bărbaţi sau, cine ştie? de revoluţionari. Dispare ca printr-o scamatorie. Cei cinci, foştii ei companioni, rămân nemişcaţi. Tanaka, Dave şi John, nepăsători, Nelu, cu un surâs de admiraţie pe faţa lui smolită. Santoy are un zâmbet de om beat, care nu prea pricepe ce se întâmplă în jurul lui.

*

În anul 2009, câinii vagabonzi, mai întâi cei din oraşe, devin agresivi. Nivelul lor de inteligenţă creşte brusc. Stau la pândă şi-i atacă pe oameni doar în locuri strâmte. Mârâituri, scrâşnete de măsele. Urlete de durere şi groază, înjurături, ordine răcnite.

Militarii se împuşcă între ei, din greşeală. Ofiţerii sunt furioşi. Cum, bă, nişte jigodii râioase vă pun vouă probleme? Nu puteţi să curăţaţi oraşul ăsta? Sunt deştepţi, domnule general. Da' n-au arme, bă! Ne trebuie echipamente speciale, domnule general. Mai multe arme albe. Ceva special. Laţuri, poate. Cum aveau hingherii pe vremuri. Armele de foc nu sunt prea bune.

Generalul dă să-şi facă o cruce, dar îşi aminteşte că este chezaş şi îşi curmă gestul la jumătate. Am trăit s-o văd şi p-asta. Nişte potăi pun pe fugă trupele mele de elită. Ce ai de spus, colonele? Nu ţi-e jenă? Aşa, un pic? Colonelul, cu o rană proaspătă pe obrazul stâng, domnule general, suntem antrenaţi să luptăm cu oamenii. Am început să ne

pregătim mai mult pentru lupta cu arme albe împotriva animalelor.

Bine, dar şi până acum… Desigur, domnule general. Totuşi, condiţiile diferă. Câinii ăştia sunt FOARTE RAPIZI. Colonelul îşi pierde tonul milităros. Parcă îl au pe dracul în ei. Sar la gât, la boaşe, la rotule. La mâini. Îi arată semnul de pe obrazul său. Vedeţi? Unul m-a surprins şi pe mine. Cred că trupa şi-a zis că am îmbătrânit şi nu mai am reflexele ca lumea. De fapt, sunt cu toţii câini de luptă. Asta este realitatea. Aşa ceva avem şi noi, au şi alţii. Dar într-un număr limitat.

Generalul clatină buimac din cap. Să ştii că în provincie tot aşa este. Ne cer nouă ajutor. Să vină trupele antitero şi la noi! Aşa zic. Dacă-mi permiteţi, domnule general, ce părere are preşedintele de toată treaba? Ce să zică? Este un civil. Ce să priceapă el? Când i-am spus câţi oameni am pierdut, a făcut ochii mari şi a tăcut. După aia mi-a ordonat să apelez la toate resursele. Dacă nu, să-i rugăm pe străini să ne ajute. Futu-i în cur de străini! se scapă generalul. Colonelul zâmbeşte. Ne facem de râsul lumii. Am auzit că a fost un consiliu al apărării naţionale, spune colonelul. Generalul confirmă. O prostie. Oamenii ăia n-au habar de problemă. Le-am spus să ne lase pe noi să facem treaba. Populaţia să stea în case câtva timp şi să nu circule decât în vehicule asigurate. Să se distribuie apă şi alimente. Să se decreteze legea marţială. N-au fost de acord. Au spus că ne facem de râs pe plan internaţional. Preşedintele mi-a zis, pe blat, că pot să folosesc toţi militarii activi. Asta-i treaba. Vom începe operaţii de curăţire.

Nu ştiu care dintre semenii mei a ridicat nivelul de inteligenţă al câinilor. Uneori între noi, „zeii", apar relaţii de tip uman. Cineva dintre noi, cândva, i-a „făcut" pe oameni? După chipul şi asemănarea sa?

Până acum n-am avut acces la o asemenea informaţie. În trecutul oamenilor există aspecte neinteligibile. Cunosc mai multe scenarii posibile ale începutului. Poate că unii dintre noi îl ştiu pe cel adevărat. Eu, nu. Pot pătrunde foarte departe în trecutul oamenilor, dar nu ştiu cum au început lucrurile. Există o limită, pentru mine.

*

3. Clinica Leopold Purum

Marţi, 2 iulie 2058

În Bukry se află şi Jane, zisă Nasty, fiica lui Paul Santoy, mai tânără doar cu trei ani decât Renata.

Gândindu-se la fiica sa, bătrânul texan îşi mângâie uluit chelia roză. *Încep să cred în minuni*. *Jane renunţă la droguri*! *Definitiv*! *Mă*

internez în spital, bătrâne. Aranjează treburile! *O să ai o fată ca nouă. Nu mai vrea să i se spună Nasty, ca înainte. Parcă şi privirea i s-a schimbat*. A discutat cu ministrul sănătăţii, Strafil. Vă rog să-mi faceţi o mică favoare. Să-mi permiteţi să aduc nişte specialişti din Germania. Desigur, şi cei de aici sunt buni, dar… Nicio problemă, domnule Santoy, absolut niciuna.

Strafil a propus Clinica Leopold Purum, cea mai bună care există la noi. Înainte se numea Clinica de Chirurgie Estetică. Purum, fostul ministru al apărării, a luat foc de la sine, s-a autoincinerat, ştiţi dumneavoastră. Împăratul a considerat de cuviinţă…

În cea mai selectă rezervă a clinicii, Jane, deşi oarecum buimăcită de tranchilizante, reuşeşte să fie drăgăstoasă cu iubitul ei din România, aflat lângă ea. Până mai ieri îi socotea pe bărbaţi nişte animale bune doar pentru sex. Acum este moartă după unul anume, Brad Jonhnson, cel mai cunoscut play-boy din Bukry.

Acesta se află, după cum spune el însuşi, într-o „futută de situaţie". Fata miliardarului s-a îndrăgostit de el, iar complotiştii români i-au propus să devină şeful lor. Eventual, preşedintele României, redevenită România după răsturnarea lui Baxt al II-lea.

Bine, dar meseria mea este să regulez femei pe bani. Prostii, nu contează. Toate femeile te votează. Îl votez fiindcă mi-ar plăcea să mi-o tragă. Da, fă, de-aia. O campanie electorală cum n-a mai fost niciodată pe amărâta asta de planetă.

Candidatul femeilor, aşa o să te boteze jurnaliştii. Apari în pula goală în faţa mulţimii, la televizor. Sau holovizor, mă rog. Creier de geniu într-un trup de zeu! Ăsta-i sloganul tău electoral! În primele zile, adversarii tăi o să rânjească batjocoritor. Şi-a dat foc la valiză, idiotul ăsta de gigolo! Mare cretin, domnule! Ce să mai zic de ăia care au mizat pe el. Să-ţi arăţi membrul viril alegătorilor!? Ha, ha, ha! Cu ăsta nici n-are rost să discutăm. Ce principii democratice, ce platformă electorală? Absurd!

Iar apoi, după nişte sondaje de opinie, rânjetele să se transforme în strâmbături. Cum este posibil aşa ceva? Uite, mulţi bărbaţi spun că îl vor vota. Un alt candidat se plânge: „Seriozitatea mea, familia, copiii mei ireproşabili! Totul nu face doi bani în faţa ăstuia cu pula lui mare şi cu zâmbetul de star? Entuziasmul, energia, idealurile mele? Am urcat în fugă atâtea estrade, am strâns mii de mâini, negre şi albe. M-am lăsat filmat în timp ce făceam jogging. De pomană?"

O să fii testat, i se spune lui Brad, se va dovedi că ai o mare inteligenţă politică. Ce dacă eşti frumos şi ai o sculă mare şi tare? Cu atât mai bine, o să zică bărbaţii. Că doar n-o s-o fută pe nevastă-mea.

Jane îl ţine pe Brad de mână. Lângă pielea lui negricioasă (*au lucrat la marele fix ăia de m-au vopsit*) degetele ei par străvezii de albe ce sunt.

Brad îi povesteşte ce se mai întâmplă prin oraş. Engleza lui nu este prea grozavă, dar fata o găseşte adorabilă.

— Deocamdată n-au fost decât nişte încăierări, spune el. Românii i-au luat la bătaie pe ţigani. Din senin. Până acum se întâmpla invers.

— Românii sunt toleranţi, spune Jane. Am citit asta într-o carte a lui Santoy.

Brad o mângâie pe păr cu multă precauţie, de parcă i-ar fi frică să n-o rănească. Pentru moment, a uitat că fetei îi cam place să fie brutalizată. Desigur, cu măsură.

— De ce-i spui aşa? o întreabă foarte blând. Doar este tatăl tău bun.

— Cum adică BUN?

— În sensul că nu vitreg. Aşa se spune pe la noi.

— Aha! Chiar că este un om bun. Groaznic de generos. M-am purtat ca o nebună cu el. Am crezut că dacă nu eşti agresiv, eşti un nimic, un gunoi.

— Cum sunt ăştia de-aici? schimbă Brad vorba. Eşti mulţumită de ei?

— Mă tratează ca pe o prinţesă, zâmbeşte cam vulgar Jane.

— Este şi normal.

Zâmbetul fetei devine pervers, cam nepotrivit la o îndrăgostită:

— Vezi că şi banii sunt buni la ceva.

— Absolut, absolut, spune tânărul, oarecum absent.

Se aude o voce groasă, de om fără şcoală, dar coios:

— Futu-vă-n cur de husăni! Să vă căraţi de aici! Să vă futeţi prin alte părţi! Asta este ţara romilor, fute-m-aş în norocul vostru!

Jane tresare. Strânge brusc mâna lui Brad.

— Ce-a fost asta? Cine-a vorbit?

— O să te jugănim, bă, fututule! continuă vocea cea groasă, uşor răguşită. Iar pe-asta o s-o facem poştă! Laptele mă-tii de husăn! Căraţi-vă!

În rezervă intră cei doi militari care o păzesc pe Jane. Încep, fără un cuvânt, să scaneze pereţii cu un aparat mic, portocaliu. După câtva timp, se aude un semnal discret, melodios. Difuzorul căutat este la vreo doi centimetri de suprafaţa peretelui. Demontându-l cu mişcări rapide, militarul înjură cu voce scăzută, în romani. În gaura ivită, al doilea pune un material spongios, iar peste acesta o peliculă adezivă, de culoarea tapetului.

Înainte de a ieşi din rezervă, unul dintre cei doi face o mică plecăciune către Jane:

— Vă rugăm foarte mult să ne scuzaţi!

— Mulţumesc, zâmbeşte drăgălaş fata. Totul este OK.

După un timp, Brad spune meditativ:

— Aripa dură.

— Asta ce mai este?

— Extremişti. Împotriva românilor. Vor să-i extermine. Nu numai în România. Şi pe-afară. Nebuni.

— De ce? se miră Jane. Este ceva normal.

— Glumeşti, nu?

— Bineînţeles. Sunt şi eu pe jumătate romăncă, nu?

— Tocmai. Ăştia depăşesc toate limitele.

Brad spune vorbe aspre, dar nu pare deloc afectat.

— Curios, zice Jane, Santoy nu mi-a vorbit niciodată despre ei.

Bărbatul îi sărută mâna:

— Erai prea mică pentru asemenea lucruri. *Aiurea*, *erai o curvă diplomată de la doişpe ani*. Tatăl tău nici nu este în primejdie.

— Clatină din cap – Băieţii ăştia răi nu sunt cine ştie ce periculoşi. Mai mult ameninţă decât fac.

— De ce?

— Ţiganii nu prea ştiu să se organizeze. Nici românii, ca s-o spunem pe-a dreaptă. Nu ştiu cine de la cine s-a molipsit…

Pe Jane n-o frământă asemenea lucruri. Ar vrea să ştie mai degrabă cum procedează teroriştii. Ce mijloace folosesc. *Aş vrea să văd un atentat*. *O crimă*. *De undeva*, *„din tribună”*. *Da*, *cam aşa ceva*.

— Şi? Face ea un efort să se arate prinsă de discuţie.

— Nu sunt eficienţi. Era altceva dacă îi sprijinea INTREPID-ul.

— Ce înseamnă INTREPID?

— Organizaţia mondială a teroriştilor. Sunt reprezentaţi şi la ONU. N-ai de unde să ştii, nu te-au interesat treburi de-astea pe tine.

Jane se încruntă o clipă:

— Acum ştiu. Unii ziceau, la o petrecere, că Santoy este şeful INTREPID-ului în State.

— Din nou, zâmbetul pervers, profesional – Ştiu şi despre Pactul Negru, dacă te interesează.

O clipă, Brad pare un prostănac. Jane, zisă Nasty, este sau nu o gâsculiţă aflată la dezintoxicare? O priveşte cu gura întredeschisă. Fata nu observă nimic deosebit. Constată, în sinea ei, a mia oară, cât de frumos este amantul ei. *Ca un zeu*. Spune, schimonosindu-şi drăgălaş buzele pline:

— Vezi, mai ştiu şi eu câte ceva.

Brad Johnson, favoritul femeilor din înalta societate a Capitalei, îşi revine cu un mic efort:

— De unde ştii de pact? De la tatăl tău?

Jane, nedumerită:

— Ştiu, pur şi simplu. N-aş putea să-ţi spun de unde.

— Cunoşti şi amănunte? Sau ai auzit, doar aşa, un nume?

— Ştiu tot. Ţiganii sunt ţinuţi între graniţele României. Primesc regulat ajutoare. Românii au fost încurajaţi să emigreze. Mai am şi alte amănunte, dacă te interesează.

— Pe faţa ei de păpuşă senzuală, confuzie – Nu mă întreba de unde am aflat. N-aş fi în stare să-ţi răspund.

Brad îşi scutură părul lung într-un fel pe care-l ştie irezistibil. O întreabă precaut:

— Ai discutat cumva cu Tom Santana zilele astea?

— Nu. Doar câteva vorbe, când ne-am cunoscut. Are nişte ochi ciudaţi, nu?

— Aşa este, spune Brad gânditor.

I se pare că vede o îmbătrânire misterioasă pe faţa fetei. Apar nişte riduri fine, de femeie la treizeci de ani. Privirea nu mai este la fel de clară.

Strângerea ei de mână se schimbă, de parcă degetele ar fi devenit mai osoase. *Acum nu mai arată ca o îndrăgostită*. *Pare o femeie în jur de patruzeci*, *fără milă*.

— Ia spune, îl întreabă Jane rece, ai fi dispus să devii preşedintele României?

Intimidat, Brad se simte nesigur pe el însuşi. Sunt *cumva îndrăgostit de fata asta*? *Ar fi caraghios*. O priveşte atent. *Curvă*, *de*

acord, *dar atât de tânără*! *A ieşit din ea o cucoană nemiloasă*. *Vrăjitorie*, *hipnoză*? *Nenorocita aia de Entitate*, *iarăşi*? Nu mai ştie nici el dacă face meserie, sau chiar este îngrijorat:

— Jane, ce se întâmplă? Privirea asta dură… Doamne, Dumnezeule, tu nu glumeşti… Nici nu eşti drogată.

Jane, cu voce de şefă a unui comando de terorişti:

— Răspunde!

— Nu te supăra, bâiguie Brad obidit, ştiam eu că dragostea este un căcat din cărţi pentru femei bogate. Te uiţi la mine de parcă ai vrea să-mi iei gâtul.

— Se ridică de pe pat şi se aşază pe un scaun – Cineva îşi bate joc de noi, asta este clar. Ce pizda mă-sii! Nu merge chiar aşa… Nu suntem roboţi.

Brusc, fiica lui Paul redevine calină şi copilăroasă.

— De ce-ai plecat de lângă mine? îl întreabă pe Brad, ţuguindu-şi buzele pline. Vino aici!

Bărbatul se reaşază pe pat, lângă ea. *Este cea de dinainte*. *I-au dispărut ridurile*. *Are din nou vocea ei adevărată*.

Începe o discuţie naivă între doi îndrăgostiţi. Brad uită ciudăţenia de mai înainte. Fac planuri de viitor. Mi-ar plăcea să am patru copii. Da, patru. Doi băieţi şi două fete. Mergem în State, nu? Da, da, dacă vrei tu. Numai să fie de acord tatăl tău. Dacă ai şti cât te simpatizează! A cheltuit o groază de bani cu mine, numai să mă las de iarbă. A adus şi vraci. Şi un şaman. Doar tu ai reuşit.

Pe faţa ei se întinde un roz de păpuşă. În ochi îi străluceşte iubirea. Brad ridică din umeri. Aşa sunt femeile, schimbătoare. Cine ştie ce-o fi apucat-o.

Mâna ei cărnoasă şi albă se întinde către cingătoarea lui de cow-boy. Nu, iubito, nu aici. Ai dreptate, numai că mi-a venit, aşa, un dor de tine… Curată ca lacrima, fata asta. Purificată de iubire. S-au mai văzut chestii de-astea.

Apoi Jane urlă, cu vocea femeii dure şi veninoase. Buzele ei sunt schimonosite şi subţiate:

— Ce cauţi lângă mine, curvă murdară? Cine ţi-a dat voie să stai pe patul meu? Ieşi imediat afară, porcule!

Bărbatul sare în picioare, buimăcit. Rămâne nehotărât lângă pat. Uşa rezervei se deschide. Intră unul dintre cei doi militari de afară.

— Miss Santoy?

— Scoate-l de aici pe animalul ăsta! Imediat! A încercat să mă violeze.

Militarul se conformează fără ezitare. Brad este înalt şi solid, dar sub mâna de fier a omului în uniformă de camuflaj pare o cârpă. Este împins brutal spre uşă. Nu spune nimic. Afară primeşte un picior în cur şi nişte înjurături în romani. Husăn nenorocit!

*

Fenomene de creştere spontană a agresivităţii, generatoare de neprevăzut. Îmi convin.

Un anume Heraclit a spus: „Războiul este părintele tuturor, regele tuturor; datorită lui unii apar zei, alţii oameni, pe unii îi face sclavi, pe alţii liberi".

Războiul este de mai multe feluri. Eu trebuie să-l înteţesc pe cel din România. Doar astfel voi obţine mai multe situaţii inedite şi deci informaţii. Semenii mei mi-au interzis o asemenea acţiune. Am puţin timp la dispoziţie.

Îl voi activa pe un om din Bukry, despre care oamenii spun că este dotat cu puteri supranaturale. Se zice despre el că şi-a ucis duşmanii doar privindu-i intens.

*

4. Obor Park

Marţi, 2 iulie 2058

Oamenii se feresc de Batman, pe numele lui din acte Led Zeppelin Ionescu.

Acesta locuieşte într-o rulotă abandonată. Se hrăneşte cu resturi găsite prin gunoaie. Din când în când, vecinii, ba chiar şi oameni veniţi special din alte cartiere îi pun alimente sărăcăcioase în faţa uşii crăpate şi drese cu fâşii negre de adeziv. Mâncarea este aşezată într-o cutie metalică, pentru a fi ferită de câini. Oamenii vin noaptea, nu cumva să-l întâlnească. Îl tratează pe Batman ca pe un demon şi încearcă să-l înduplece. Mai rar, omul din rulotă primeşte şi ceva băutură, de obicei bere sintetică.

De hogeacul lui Batman se apropie un rom bătrâior şi slab, îmbrăcat în colanţi verzi şi cămaşă de culoarea cerului, cu inscripţia Indiana. Intră fără să bată la uşă. Mişcările lui sunt încete şi cumva mecanice, de parcă omul ar fi somnambul sau drogat.

Batman stă la măsuţa rabatabilă, jupuită şi plină de desene obscene, naive. Fumează o ţigaretă groasă, făcută din hârtie de ziar. A

folosit tutun din punga cu chiştoace pusă de cineva în faţa uşii lui, alături de alimente.

Omul din rulotă nu se miră, deşi a trecut multă vreme de când n-a mai intrat cineva la el. Gura lui pungită, cu doar câţiva dinţi negri, rămâne nemişcată. Aşteaptă ca noul venit să vorbească. Deşi trăieşte mizerabil, Batman are faţa unui om sănătos. *Sistemul lui imunitar este extraordinar de bun. Altul ar fi murit până acum*.

— Ce vrei? întreabă Batman.

Vocea lui hârâită este a unui om plictisit, dar energic.

— Vreau să vorbesc cu tine. Despre puterile tale.

Batman trage un fum lung şi rânjeşte într-un dinte:

— Văd că eşti un amărăştean. Dacă ai fi vreun ziarist, aş mai înţelege. Ai scoate un ban. Dar aşa… Bătrân ca şi mine… Vai de curul tău! Nu ştii că n-are voie să vorbească omu' cu mine? Dacă te vede că ieşi de-aici… Nu ştiu ce le mai dă prin cap… Oamenii este nebuni.

Vizitatorul se aşază pe un scaun şubred. Faţa lui imobilă este ca o mască de cauciuc. Spune:

— Prostii. Poate ai şi tu chef să stai de vorbă cu un om. Suntem la fel de purii. Ce spui?

— Aici ai dreptate. Numai că nici tu n-o să mă crezi.

— De ce?

Batman ridică din umeri:

— Nimeni nu mă crede. A ieşit vorba că am rezolvat nişte oameni. Numai ginindu-mă la ei. Aşa a rămas.

— Şi cum a fost? Pe bune.

Batman scuipă nepăsător pe jos. Tuşeşte gros.

— Au mierlit-o şi ăia, spune. Aşa cum se mierleşte. N-am avut nicio treabă cu ei. Inima. Aşa au spus doctorii. Chestia a fost că eu eram de faţă. De fiecare dată. Toţi, adică trei, că atâţia au fost, erau în faţa mea, aşa cum eşti tu acum. Chiar mai aproape.

— De ce?

— Păi, eram barman. Asta am lucrat la viaţa mea. Ăla stătea pe scaun, eu eram în faţa lui. Discuta cu mine şi i se făcea rău. Cădea jos şi dădea în primire. S-a întâmplat că toţi trei erau oameni arţăgoşi de felul lor. Mă cam înjurau şi nu erau cu niciun chip mulţumiţi de mine.

— Şi tu?

— Eu tăceam din gură, ce era să fac? În meseria asta ai de-a face cu tot felul de oameni. Toţi bea.

— Şi după aia?

— A ieşit vorba. N-am avut ce să fac. Oamenii… Cică să nu mă mai servească ăla. Patronul ştia că sunt un om cinstit. Nu m-a dat afară din prima. Am ajuns la mătură şi la gunoi. N-a ţinut nici aşa. Clienţii nu mai venea. M-a pus pe liber.

— Puteai să te duci în altă parte. Oraşul este mare.

Batman clatină încet din capul lui chel, cu părul de pe ceafă şi tâmple pe jumătate încărunţit. Vorbeşte rar, de parcă ar avea de-a face cu unul încet la minte:

— Crezi că n-am făcut aşa? Nu ştiu cum, dar se afla cine sunt. Cred că m-a vrăjit vreo femeie, cine ştie când. Altfel nu se poate.

— De ce nu te-ai cărat din Bukry?

— Am încercat-o şi pe-asta, dar n-a ţinut.

— De ce?

Zâmbeşte ştirb. Pare înseninat. Spune:

— Nici eu nu ştiu. Parcă era o putere… Mă chema în Bukry. O să zici că sunt dilimache. Asta este situaţia. Nici nu mai puteam să dorm noaptea. Era o chestie… Cum m-am întors, cum s-a rezolvat.

— Şi după aia?

Face un semn circular cu arătătorul lui smolit şi murdar. Spune resemnat:

— Ce vezi. Asta este viaţa mea. Nu mai am treabă cu nimeni. Până la coadă, nici nu-i prea rău. Unii îmi pune de mâncare. Am ce fuma. Mai pică şi câte-o băutură.

— Lovele?

— Nexam. Zero. Am încercat să cerşesc, dar n-a ţinut. Numai benga ştie cum… Mă ocoleau. Nu pica nimic. Ba am luat şi nişte picioare-n cur de la meseriaşi. Aveau dreptate, nu?

— De ce nu te-ai dus şi tu mai la margine? Unde nu erai cunoscut. Că doar totul se uită. Nu eşti chiar buricul pământului, ca oamenii să stea cu ochii numai pe tine.

Batman, vesel:

— Eşti pe dinafară. Cine să-ţi dea un ban, dacă ieşi din centru? Hm? Iar în chestia ailaltă…

— Care?

— Ziceai mai înainte… Află că oamenii mă ştiu, chiar dacă numai au auzit de mine. Nu pricep cum. Că n-am nimic scris pe frunte. Îţi spui eu, aici şi-a băgat dracu' coada. Altfel nu se poate.

Vizitatorul se ridică de pe scaunul şubred. Face un semn de rămas bun. Batman are dintr-odată o ameţeală. I se pare că omul din faţa lui a devenit aproape străveziu. Scutură din cap. Ce dracu'! N-am băut nimic azi. Apoi lucrurile revin la normal. Oaspetele deschide încet uşa cârpită a rulotei. Iese.

— Era ceva cu ochii lui, erau morţi, mormăie Batman.

— Ridică din umeri – Prostii!

Nişte copii o iau la fugă, când văd că iese cineva de la Batman. Se opresc după ce unul dintre ei strigă în romani:

— Nu este el! Staţi pe loc!

*

Cel mai productiv este comportamentul aleatoriu. Un demon întrupat într-un rom mizerabil. Nu vrea bani sau femei. Nici putere. Ucide după inspiraţia de moment. La întâmplare. Precum grupurile disidente din INTREPID. Capriciu ucigător. Satana. Invulnerabil, insensibil.

*

Peste vreo oră de la plecarea necunoscutului, Batman iese plictisit din rulota lui. Fumează o ţigaretă uriaşă, făcută din hârtie colorată de revistă şi tutun de chiştoace. Copiii se află în acelaşi loc unde i-a văzut străinul. Îl recunosc şi o iau la fugă.

— Staţi pe loc! le ordonă Batman, fără să strige.

Zgomotul oraşului ar trebui să-i acopere vocea, dar nu se întâmplă aşa. Copiii îl aud şi se opresc brusc. Apoi se întorc încet, buimaci. Comandă telepatică? îl privesc pe Batman, de parcă i-ar fi apucat somnul din senin.

— Veniţi încoace! le spune acesta. Hai!

Copiii, şapte la număr, se apropie. Picioarele lor sunt înmuiate, mâinile le atârnă fără putere. Ochii aproape că li se închid. Au vârste cuprinse între nouă şi doisprezece ani. Par romi, dar pot fi şi români. Sunt destul de bine îmbrăcaţi. În acest secol, hainele n-au fost problema romilor din România. Şi nici a celor din alte etnii. Dacă accepţi să porţi straiele altcuiva, totul este OK. Par destul de bine hrăniţi. Aparent sănătoşi, cu excepţia dinţilor nereparaţi.

— De ce n-aţi fugit, mă? îi întreabă Batman, bonom. Că până acum parcă îl vedeaţi pe dracu'. Hm? Ia spuneţi!

Vocea cuprinde o mică ameninţare.

În mintea unui copil îmbrăcat cu un tricou alb pe care scrie cu

litere roşii, spălăcite Wanted! apare o cobră regală domesticită. Aceasta se balansează ca un pendul. Veninul ei este mortal, dar cobra n-a atacat niciodată vreun om. Copilul o ştie. Şarpele se tot mişcă la două palme de faţa lui. *Mi-a venit somnul*. Începe şi el să se clatine. Ceilalţi copii nu ştiu ce se întâmplă. Stau cu toţii împietriţi şi se uită în ochii lui Batman. Din senin, şarpele se destinde şi-l muşcă pe copil de gât. Apoi îşi reia balansul. Copilul se clatină. Îşi duce mâna unde ar trebui să fie rana. Nicio urmă de sânge. Copii n-au văzut decât că prietenul lor a făcut o jumătate de pas îndărăt şi s-a holbat, arătându-şi albul albăstriu al ochilor. *Ăsta a vrut să ţipe*, *dar şi-a înghiţit strigătul*.

Batman rânjeşte prietenos şi îl întreabă:

— Ce este, băieţică? Că te-ai cam albit la faţă.

Copilul nu spune nimic. Cobra i-a ieşit din minte şi acum se simte înghiţit de un şarpe uriaş, aşa cum a văzut el la holovizor. Anaconda. A alunecat neputincios prin gâtlejul strâmt, ca uns cu grăsime şi a ajuns în burta şarpelui. Întuneric. Ceva vâscos începe să i se lipească de corp. Pielea îl ustură. *Ăsta este sucul gastric*. Ştie că nimeni nu-l poate scoate de acolo. Tot ce are de făcut este să aştepte. Vine repede clipa când nici nu mai doreşte să fie salvat, ba chiar simte o toropeală aproape plăcută.

Batman vede ce se întâmplă. Nu ştie dacă îl va ucide sau nu pe copil. Este neutru, străin de ură sau iubire, de înverşunare sau milă. Să-l scot, să nu-l scot? Se strâmbă, ca şi cum l-ar fi fulgerat un dinte bolnav. De ce să nu-l rezolv? Ce contează?

Copilul se învineţeşte, horcăie. Mâinile îi sunt strânse pe lângă trup, iar privirea lui este goală. Apoi ochii i se închid încet şi se prăbuşeşte, moale. Faţa, mâinile şi picioarele îi sunt roz-cenuşii şi au răni ce seamănă cu arsurile.

Batman se uită liniştit. Pe faţa lui, o urmă de bunăvoinţă batjocoritoare. Îi întreabă pe copii:

— Ce-a păţit, mă, băiatul ăsta? Că parcă nu mai suflă. Ar trebui să chemaţi un doctor.

Copiii tac. Se uită indiferenţi spre fostul lor prieten.

— Răspundeţi, mă! devine Batman ameninţător.

Copiii tac. *Să-i rezolv pe toţi*?

Omul din rulotă îşi aminteşte monştri văzuţi la holovizor. Dinozauri, dragoni, tigri mutanţi. Un şarpe boa. Revede imagini cu ucigaşi în serie, unii specializaţi în uciderea copiilor. *Nu*, *animalele sunt*

cele mai bune. Un elefant strivind capetele unor condamnaţi îngropaţi până la gât în pământ. O caracatiţă înghiţind un om răpit de pe puntea unui cuter. Lei cu coame răvăşite atacând oameni neînarmaţi.

Simte că nu-l mai interesează copiii. Trece indiferent printre ei, se îndepărtează. În urma lui rămâne fumul înecăcios al ţigaretei. Acolo unde jarul consumă hârtia, roşul se transformă în verde de venin.

Prietenii mortului încep să se mişte.

— Să ne ducem la mă-sa! spune unul. Să vină să-l ia de aici.

Nu sunt îngroziţi şi nici supăraţi. *Este deasupra noastră*. *Poate să facă exact ce i se scoală lui*. *Oricare dintre noi putea s-o mierlească*. *Dacă se răzgândeşte şi se întoarce*, *poate să ne rezolve pe toţi*.

Batman se îndreaptă agale spre Centru. Din spatele ruinelor pline de buruieni, în care s-a transformat vechiul Foişor de Foc, apare o haită de câini sălbăticiţi, dedaţi la carne de om. Se apropie de el tiptil, ca lupii. Conducătorul este un dulău negru, mare, cu ochii înroşiţi şi colţii rânjiţi.

Omul din rulotă se opreşte şi se întoarce fără grabă spre ei. Îşi imaginează că în faţa lui se află un tigru mai mare decât cei adevăraţi, văzuţi prin filme. Câinii se opresc brusc, încremenesc de parcă ar fi împăiaţi. Câţiva încep să scâncească slab, abia auzit. Ar fugi, dar nu pot să se mişte. Tigrul se apropie de ei, mârâind gros, îi izbeşte cu labele lui mari ca nişte bârne. Sar capete, intestine, bucăţi de blană. Ţâşneşte sângele. Ultimul câine rămas în viaţă are timp să se lase pe spate, în poziţia de abandon. Nu este cruţat.

Batman rămâne pe loc. *Tigrul ăsta ar putea să rezolve şi nişte oameni*. *Aşa*, *plin de sânge cum este*, *lingându-se pe bot*. *Nu văd pe nimeni*, *parcă s-a pustiit oraşul*. S-*au încuiat în case*. *Tremură înapoia uşilor*. *Futu-le muma-n cur de labagii*! Nu ştie şi nici nu-l interesează de ce-i urăşte pe cei din Bukry.

Simte nişte furnicături, de parcă ar vrea o femeie. Hopa, bătrâne! se trezeşte vorbind singur. Că parcă ai uitat de chestia asta.

Se îndreaptă spre o clădire destul de bine întreţinută. Cândva, în ea au locuit nişte mahări români. *Cine ştie pe unde ne-or înjura copiii lor*! Tigrul merge în faţa lui.

În faţa casei, Batman începe să urle răguşit:

— Ieşiţi afară, bă! Acum, pe loc, că vă mănânc!

Nicio mişcare. Vântul fierbinte cară hârtii murdare şi ridică praful. Hoiturile câinilor, rămase în urma lui Batman, se transformă

repede în niște grămezi cenușii bâzâite de muște mari, verzi.

Batman începe să tremure de furie. Își strânge pumnii. *Parcă mi s-a umflat capul*, *în pizda mă-sii*! *Numai căcăcioșii ăștia fricoși sunt de vină*. Mormăie:

— Nu ieşiţi, care va să zică! Vă regulează el, nea Batman!

Tigrul se apropie în salturi de intrarea casei. Cândva o fi fost acolo o uşă de stejar, foarte dichisită, întărită cu metal. Acum este una din placaj putred.

Tigrului din mintea lui Batman îi este totuna. Ar putea trece şi printr-o placă de oţel aliat. Miorlăie gros, nu furios, mai degrabă jucăuş. Ajunge în holul ticsit cu vechituri culese de prin case abandonate.

Locatarii casei, trei familii, s-au bulucit în camera cu uşa cea mai rezistentă. O femeie începe să ţipe isteric, iartă-ne om bun, nu ne omorî, că nu suntem de vină. Soţul ei îi dă o palmă peste gură şi o înjură în şoaptă, dar imediat, împreună cu ceilalţi, începe să se milogească:

— Iartă-ne, îndură-te de noi!

Tigrul trece, nu se ştie cum, de uşa camerei. Cei dinăuntru se trezesc în faţa lui. Răgetul îl face pe un copil gol puşcă să se scape pe el. Jetul de urină îl atinge pe un adult cu privirile rătăcite. Acesta îi dă copilului o palmă peste ceafă, cu un gest automat. Puradelul îşi înghite zbieretele. Mama lui îl priveşte mânioasă pe cel udat. Îşi ridică mâinile. Are unghii lungi, cu urme de ojă verde. I-ar zgâria faţa celui care i-a lovit copilul, dar nu îndrăzneşte să facă vreo mişcare.

Tigrul mormăie. Îi ucide pe toţi cu lovituri precise, economicoase. Zboară capete, braţe, ca şi cum ar fi ale unor paiaţe. Mult sânge.

Scapă doar un copil, ascuns în sertarul unei comode vechi. Întorcându-se spre uşă, tigrul îl aude scâncind. Se opreşte, ascultă atent, nemişcat. Se întoarce încet, cu mişcări graţioase.

5. Piaţa Concordiei

Marţi, 9 iulie 2058

„Jurnalul meu este o ciudăţenie. Eu însumi sunt o anomalie. Un băiat supradotat rămas în România din capriciu. Absolvent de colegiu (şef de promoţie) la cincisprezece ani, poliglot, aş fi putut să fac exact ce-aş fi vrut, oriunde. În loc să mă comport ca un om normal, eu strâng date şi comentarii despre România”.

„Nici nu știu prea bine ce mă îmboldește. Curiozitatea morbidă, probabil. Altceva nu văd”.

„După ce m-am întors din State cu diploma în buzunar, acum șase luni, băieții de aici m-au testat. Auziseră nu știu de unde că apăruse în orașul ăsta de căcat un husăn nemaipomenit de deștept. Până la coadă, au ajuns la concluzia că sunt cam greu de cap! Ce și-au mai bătut joc de mine! Mi-a reușit chestia, fiindcă întotdeauna mi-a plăcut s-o fac pe idiotul”.

„Am rămas și fiindcă nu mai am pe nimeni, nici aici și nici altundeva. Întoarcerea ta este un paradox, ar fi spus bunicu-meu. Omul face întotdeauna lucrurile pe dos. Iubește și părăsește. Nu iubește și rămâne”.

„A fost și perversitatea de-a trăi ca un parazit. În Occident aș putea oricând să câștig mulți bani. Nu! Eu am ales să fiu întreținut de o familie de bogată. Evident, de romi. Se poartă frumos cu mine, deși mă cred sărit de pe fix. Sau poate tocmai din acest motiv. Li se pare interesant să țină în casă un idiot care uneori rezolvă în joacă niște chestii mult prea dificile pentru cei mai buni informaticieni din România”.

„Poate că numele meu, Ion Popescu, mă predestinează anonimatului”.

„Mă interesează FAGOCITAREA românilor de către țigani”.

„Decizia Occidentului de a-i strânge pe romii de pretutindeni într-un singur spațiu geografic a fost favorizată de felul de a fi al românilor. Zeflemeaua, permisivitatea anormală, nenorocita toleranță. Da, desigur, îngăduință, dar ce te faci dacă cel cu pricina este mai vital decât tine și-ți ia femeile, pământul, posturile de comandă? Dacă se înmulțește vertiginos, în timp ce tu te amuzi și-ți spui că totul se va aranja de la sine, că Dumnezeul românilor va interveni?”

„Fagocitarea etnică și grupele sangvine. La romi predomină B, la români, A. Cei cu grupa B au vocația unor șefi de nivel mediu, ceilalți sunt născuți subalterni. Oamenii cu grupa zero, adevărații conducători, relativ frecvenți printre români, sunt în străinătate”.

„Prin 1999, un lider al țiganilor spunea că românii sunt vlăguiți și au nevoie de o combinare genetică. Evident, cu vitalii țigani, oameni ai viitorului. Încrucișările s-au făcut, iar românii au pierdut partida. Sau, oricum, au fost asimilați. Un strop de păcură strică un butoi de smântână, dar nu și invers. Asta-i situația. Au fost mai puternici”.

„Iată acum câteva informaţii despre Batman”.

„O serie de asasinate au transformat Bukry, capitala României, într-un oraş al oamenilor isterizaţi de teamă. Autorităţile îi asigură pe cetăţeni că situaţia este sub control, dar realitatea le contrazice. Oamenii spun că există un singur ucigaş. INTREPID-ul a declarat că n-are niciun amestec”.

„Crimele au fost înfăptuite exclusiv cu mijloace parapsihologice. Victimele prezintă răni cauzate de forţe invizibile. Specialiştii au evocat stigmatele autoprovocate de unii fanatici religioşi, prin autosugestie. Se pare că procedeul asasinului este asemănător. Mintea victimei este atât de puternic influenţată, încât modifică structura corpului, în sensul dorit de ucigaş. Performanţa este fără precedent prin amploare”. (UNIVNET)

„Criminalul în serie din Bukry ar fi un anume Led Zeppelin Ionescu, zis Batman, 55, fără ocupaţie, fost barman. Porecla lui este numele unui personaj pozitiv dintr-un vechi serial de desene animate. Se presupune că ucide prin mijloace ce ţin de magia neagră. Batman n-a fost incriminat în mod oficial”.

„Disponibilitatea oamenilor din România pentru supranatural şi paranormal a atins cote paroxistice. Oficialităţile nu s-au decis să-l aresteze şi să-l cerceteze pe presupusul ucigaş. Un înalt funcţionar, doritor de anonimat, a afirmat că forţa lui Batman este nelimitată. Batman, a spus el, este invulnerabil şi omnipotent. Dacă ar fi agresat, forţa lui ar trece automat la mai mulţi alţi oameni. Fiecare transfer ar fi însoţită de o mărire a forţei distructive şi a dorinţei de a ucide. Fenomenul Batman, a încheiat oficialul român, trebuie lăsat să se manifeste până la stingerea lui naturală”.

„În acest mod de a vedea lucrurile recunoaştem fatalismul oriental”. (INTERNET)

„Romii întâmpină în ultima vreme o nouă primejdie. O putere drăcească se încrâncenează împotriva noastră şi vrea să ne strice orânduielile. Nu ştim încă felul cum loveşte. Tot ce am aflat este că unii oameni mor înainte de vreme, răpuşi de trimisul diavolului. Dumnezeul nostru ne pune la încercare. Trebuie să ne păstrăm credinţa şi speranţa. Am mai fost în faţa unor asemenea cumpene şi am reuşit să le străbatem cu bine. La fel trebuie să facem şi acum. Să ne rugăm împreună, să naştem astfel o putere în stare să oprească forţele întunericului. Aceasta este calea spre izbăvire, iubiţii mei. Lucrarea

răului nu ne va răzbi. Nu vom pleca, pentru a-i face pe plac diavolului. Va veni curând clipa când credinţa ne va izbăvi de cel rău. Să ne păstrăm încrederea în dumnezeul nostru şi să ne rugăm". (Bukry Journal, fragment din predica rostită de Opruno, şeful Chezaşilor Trezirii, în 7 iulie 2058)

„Opruno este un ins inteligent. El întrevede ceva interesant".

(Jurnalul lui Ion Popescu)

6. Muzeul Vivant Herestry

Sâmbătă, 13 iulie 2058

În Herestry este pustiu, deşi dimineaţa este pe sfârşite. Pot fi văzuţi doar câţiva poliţişti. Fără să se apropie vreodată de aceştia, vreo cinci civili încruntaţi, din corpul de pază al Curţii, se plimbă agale.

Stanley Short, reprezentantul Organizaţiei Paneuropene pentru Echilibru (OPE), coboară dintr-un mobil decorat cu motive florale, botezat Scraper 19, mai departe de Micul Palat decât ar fi normal. Este îmbrăcat într-un costum îndrăzneţ, de cuoare roz. Cu părul lui blond, buclat (natural?) are o mutră de poponar. Ce pizda mă-sii caută acolo? mârâie un civil aflat în apropiere.

Short doreşte să meargă puţin pe jos. Să profite de faptul că Herestry este unul dintre puţinele locuri din Bukry unde nu se simte duhoarea de gunoi învechit, iar copacii sunt naturali.

Un civil îi anunţă sosirea, vorbind scurt în aparatul său. La intrarea în Palat, un valet bătrân, îmbrăcat în straie roşii cu dungi negre, îl întâmpină foarte sobru.

Suveranul, în halat, îl aşteaptă în salon, împreună cu Nicu, aghiotantul său. Pare bine dispus, în ciuda evenimentelor. Un moş hâtru, bucuros că a mai traversat cu bine o noapte.

Lucrurile oricum au luat-o razna, i-a spus lui Nicu, într-un moment de sinceritate, la ce bun să-mi bat capul? îi cedez tronul lui Iulian şi atunci chiar că nu mai am nicio problemă. Să-l vedem cum se descurcă. E mult mai bine să stai pe margine şi să te distrezi. Să conduci?! Ce idioţie! Toţi să se uite în gura ta şi să-ţi facă temenele, iar pe la spate să te înjure, să zică uite şi ramolitu' ăsta, nu-l mai ia benga odată. Ştie de crimele din Bukry, dar ridică din umeri. Ce să le fac? Asta le-a fost soarta. Şi pe mine poate să mă rezolve vreun diliu, oricând. Acum este după câtă baftă ai. Altceva nu mai contează.

Se schimbă formule de politeţe. Short ştie exact câtă slugărnicie se cuvine să arate.

— Am un mesaj pentru Majestarea Voastră, anunţă el. Strict confidenţial.

— Nicule! Lasă-ne singuri! spune Baxt.

Aghiotantul pleacă, strâmbându-se abia vizibil.

Împăratul a vorbit în engleza lui impecabilă, umbrită de un accent sud-est european abia sesizabil. În ultima vreme, în România nu se prea mai aude limba de stat, romani. Cei mai mulţi folosesc amestecul celor trei limbi şi se distrează, pocind cuvintele. Cum aproape nimeni nu mai citeşte, s-au format dialecte. Uneori oamenii din cartiere diferite nu se înţeleg tocmai bine între ei. În ţară, lucrurile sunt şi mai şi. Doar emisiunile de holoviziune împiedică dialectele s-o ia razna.

Cu aghiotantul său, împăratul a vorbit întotdeauna în romani. Cu alţii, zice, ciripesc englezeşte, fiindcă romani îmi aduce ghinion. Aşa simt. Ce-i aia mândrie naţională? Căcat. Problema este să n-o mierlesc. Să nu mă rezolve careva. Sau să fac vreun infarct, ca Bango. Asta-i toată chestia. Restul sunt prostii.

— Domnule Short, spune Baxt al II-lea, după ce Nicu s-a îndepărtat, ştiu ce doreşti să-mi comunici. Chestiunea este că nu prea am vreun mesaj coerent pentru şefii dumitale.

Englezul zâmbeşte onctuos:

— Dacă Majestatea Voastră permite, voi afirma că situaţia nu este chiar atât de rea precum pare. Avem oamenii noştri în teritoriu. Ne-au informat.

— Şi?

— Am aflat că există un număr oarecare de batmani. Considerăm că se poate interveni. Oamenii aceştia nu sunt indestructibili.

— N-aveţi decât s-o faceţi, rânjeşte pe neaşteptate Baxt. Numai să nu vă alegeţi cu penele jumulite.

— Dacă mi se permite, se interesează Short, autorităţile din România au acţionat împotriva răufăcătorilor?

Împăratul îl priveşte ca pe un gândac:

— Dumneata nu ştii cum stau treburile pe la noi, Short. Nimeni nu se bagă la aşa ceva.

— Chiar atunci când este raţiunea de stat la mijloc? Adică este ameninţată dinastia?

— La oameni li se rupe de dinastie, spune împăratul în romani.

Short n-a înţeles decât cuvântul dinastie. Aşteaptă răbdător.

— Sloganurile politice n-au efect în asemenea situaţii, revine Baxt la engleză. Deocamdată, fiecare se gândeşte cum să-şi salveze pielea. Pielea pulii, adaugă în romani.

Englezul priveşte întrebător. Baxt îi face un semn, îndemnându-l să vorbească.

— Dispunem de o echipă specială, spune Short, zâmbind mecanic.

— Ce fel de echipă?

Suveranul pare scârbit. Short explică:

— Nu este vorba despre o trupă antitero. Sunt oameni pregătiţi pentru lupta psihologică. Unii dintre ei, dacă Majestatea Voastră permite, sunt nişte celebrităţi. OPE-ul le va plăti sume fabuloase…

— Îmi închipui, surâde acru împăratul. Totuşi, cred că nu se va dezechilibra financiar.

Emisarul se face că nu aude. Continuă. Vocea lui pieptănată îl irită pe Baxt. Spune:

— Cum spuneam, sume foarte mari. Numai aşa au acceptat să-şi rişte vieţile. Dacă reuşesc, devin nişte oameni cu adevărat bogaţi.

Fără s-o arate, Baxt este dispreţuitor şi furios. La rândul lui, Short se simte infinit superior omului smolit, îmbătrânit cu ani în câteva zile. Antipatia dintre cei doi este aproape sensibilă, ca un gaz toxic. Între ei ar trebui să fie doar relaţii de afaceri. Aşa au şi fost la început. Ulterior, însă, spre mirarea lui însuşi, Short s-a trezit că este sentimental şi temperamental. Ceva se întâmplă cu mine, vorbeşte el singur uneori, mi-am pierdut seninătatea.

Acum, cugetă Short, cetăţenii României au într-adevăr o problemă. Ei sunt o populaţie de nomazi transformată într-una de săteni medievali. Cândva s-au simţit, poate, ca nişte deţinuţi. Acum le place. Drogul, cel distribuit de autorităţi, are un rol important. La fel, religia chezaşilor. Numai că, în ultima vreme, drogul nu prea mai ajunge la oameni, iar ortodoxia recâştigă teren. Batmanii sunt lovitura cea mai urâtă dată comodităţii lor. Mă întreb de ce vor romii să devină albi la piele. Din inerţie. La început, batmanii i-au ucis doar pe cei tuciurii. Astăzi nu mai aleg.

— Şi crezi că vor reuşi? întreabă milos împăratul.

Sprâncenele lui Short se ridică un milimetru.

— Au o şansă importantă, spune.

— Aţi mai avut asemenea cazuri?

— Nu. Specialiştii au extrapolat.

— Să vină! se răsteşte Baxt, uitând că s-a decis să se poarte frumos cu trimisul OPE-ului. Poţi să-i chemi. Rămâi şi dumneata?

— Nu, se grăbeşte Short. De îndată ce sosesc, misiunea mea este încheiată.

Baxt îşi mişcă într-un semn ambiguu palma groasă, încărcată cu inele mari. Aghiotantul imperial apare ca prin minune şi articulează rece:

— Audienţa s-a încheiat.

Englezul ar mai dori să spună ceva, dar este oprit de privirea fioroasă a lui Nicu. Se ridică şi se retrage, având grijă să nu-i întoarcă prea repede spatele suveranului. Face câteva mici plecăciuni, blestemându-se în sinea sa pentru laşitate. *Mi-e teamă de aghiotant*, *iată adevărul*. *Îl simt ca pe un dulău înrăit şi imprevizibil*.

După ce iese, împăratul îşi strâmbă buzele învineţite şi mârâie spre Nicu:

— Ăsta se cacă pe el de frică. Amărâţii ăştia de străinezi n-au coaie, ce să mai discutăm.

Ajuns la hotel, Short îl contactează pe un anume Kohn şi-i rezumă discuţia cu împăratul. Celălalt, cu o voce seacă de birocrat, îl anunţă că echipa poate pleca imediat spre România. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spune englezul, uitându-se nervos la ceas. Vor veni chiar azi. Poţi să-i aştepţi la aeroport peste aproximativ două ore.

Short îl caută apoi pe aghiotantul împăratului. Acesta îi răspunde numaidecât, ostil ca întotdeauna. Englezul face o criză de anxietate. Pulsul îi creşte, gura i se usucă. Respiră adânc de câteva ori. Îşi revine şi reuşeşte să vorbească normal.

7. Xoxavipe Virclub

Sâmbătă, 13 iulie 2058

— Bă, Nelule, spune Paul Santoy. Fii atent aici la o chestie! Femeile sunt de două feluri. Le ştii?

Colonelul zâmbeşte:

— Sunt mai multe clasificări, domnule Santoy…

— Asta este una bună, eu aşa zic. Deci, se împart în curve deştepte şi curve proaste. Ce ai de spus?

Poliţistul rânjeşte larg. *Îmi place cum ciripeşte husăn*u' *ăsta*. *Drac*u' *să-l ia*, *dar parcă n-a ieşit de pe maidan niciodată*. *Sau limba este*

de vină? *Englezește vorbește fără măscări*. *Când o dă pe românește*, *parcă se rupe ceva în mintea lui*.

— Domnule Santoy, începe el ezitant, mă întreb dacă…

Se oprește. Miliardarul îl încurajează bătându-l pe umăr, părintește:

— Nu-ți face probleme, Nelule! Poți să mă întrebi orice. Mi se rupe de toate, dacă ești curios. Cuvintele sunt niște căcăreze pentru mine. Hm? Ia dă pe gură! S-auzim!

Colonelul face un gest ambiguu. Arată înspre un platan artificial, de parcă ar fi văzut acolo ceva interesant. Santoy se oprește și se mângâie pe chelie. De la glonțul lui Babe a rămas o cicatrice destul de mare. *Bine că n-am făcut vreo infecție din alea titirite*, *pe care nu le vindecă nici benga*.

Grupul bărbaților plimbăreți din Tehishmy Park se oprește odată cu Santoy. Tanaka, Dave și John se mișcă lin și iau poziții de apărare, cu spatele la patronul lor. Nelu rămâne în afara cercului. Își pipăie pistolul fără motiv. În ochi îi sclipește groaza. Își revine. Este din nou un polițist român, diplomat în psihologie al Universității din Chicago.

— Domnule Santoy, spune el precaut, de ce vorbiți atât de porcos? Asta este întrebarea mea. Sper că n-o să vă supărați…

Sexagenarul izbucnește într-un râs sonor. Niște trecători bine îmbrăcați își întorc pentru o clipă privirile spre el.

— Hai că mi-ai plăcut!

— Redevine serios – Să știi că și eu mi-am pus întrebarea asta. Chiar vrei să-ți spun?

Nelu încuviințează.

— Păi, continuă Santoy, m-a apucat de cum am ajuns aici și am reînceput să vorbesc românește. Înjurăturile și măscările mi le-am amintit cel mai bine. De ce nu m-am abținut?

Nelu dă din cap.

— Îmi face plăcere, mă! Ăsta-i adevărul. Nici eu nu știu ce să zic.

— Santoy, de obicei atât de sigur de sine, pare stânjenit – Tu le ai pe-aslea, cu psihologia. Poate mă luminezi și pe mine.

Ultimele vorbe, miliardarul le spune ironic.

Din platanul sintetic cade un găinaț de pasăre pe umărul lui Santoy. Nelu un zâmbește discret. Cei trei din garda personală rămân concentrați. Au văzut toți ce s-a întâmplat, deși erau întorși cu spatele.

Numai Dumnezeu ştie cum. *Poate au auzul foarte fin*. *Sau sunt condiţionaţi să audă foarte bine*, *atunci când doresc*. *În condiţii de risc*. *Dacă urlu acum*, *poate crapă toţi*, *dintr-odată*, *de infarct*.

Santoy îl priveşte întrebător pe colonel. Pe faţa lui de bătrân încă verde a revenit surâsul ironic al celui cu adevărat puternic. Tanaka spune:

— Permiteţi să vă informez, domnule Santoy. Aveţi un excrement de pasăre pe umărul drept.

Sexagenarul are un gest surprinzător. Îşi răsuceşte mustăţile lungi, de husar, cu satisfacţie, de parcă ar fi primit o veste foarte bună. Apoi priveşte cu coada ochiului înspre găinaţ. Îi spune lui Nelu, în româneşte:

— Niciodată n-am ştiut dacă ăsta are sau nu umor.

— Se înclină uşor înspre şeful gărzii sale de corp – Mă întreb dacă o să aflu vreodată.

Scoate apoi la iveală o batistă albă de mătase şi se şterge tacticos. Niciunul dintre cei trei angajaţi ai lui n-a schiţat gestul de a-l ajuta.

Santoy, cu tonul unui politician aflat în campanie electorală, vorbeşte prea tare:

— Domnilor, sunt un om norocos. Acesta este semnul. Am pierdut din nou o soţie, dar voi câştiga altceva. Nu ştiu ce.

— Continuă cu glas scăzut, mai mult pentru sine – De altfel, nici nu mă duce mintea ce-ar putea să fie. O clonare?

Face un semn. Cei trei pricep. Intră în formaţia de dinainte de oprire. Grupul porneşte. Discuţia despre vorbirea urâtă se amână.

Un timp se merge în linişte. Se aud păsările. *Ciripesc fericite*, *de parcă nimic nu s-ar întâmpla*. *Poate apare vreun batman şi printre ele*. *Atunci n-o să mai fie atât de vesele*. Pe faţa întunecată a colonelului, o expresie trecătoare de cruzime.

Se apropie cu toţii de micul palat în stil medieval, reşedinţa lui Ram Bakro, *bulibasha* şcolit în State, cel cu înfăţişare de cerşetor bine hrănit. Nelu vorbeşte în aparatul lui minuscul, în romani.

Ăsta îl cheamă pe bulibasha, *să ne întâmpine*. *Parcă văd că aşa este*.

Santoy nu se înşală. Ram Bakro apare afabil, zâmbind larg. În lumina oblică a soarelui, dinţii lui de aur trimit câteva scăpărări orbitoare. Este îmbrăcat la fel ca şi atunci când l-a cunoscut Santoy, în

ziua când Babe, dracu' să-l preia, acolo pe lumea cealaltă, unde se află, mi-a tras un glonţ în cap, iar Tanaka mi-a salvat viaţa.

— Bine aţi venit pe la noi, domnule Santoy, rânjeşte larg *bulibasha*. Suntem deosebit de onoraţi. Avem o surpriză pentru dumneavoastră.

— Albinoasele? întreabă posac americanul.

— A, nu! Nu ne repetăm. Cred că ştiţi, virclubul este, ca să zic aşa, în parohia noastră. Avem un program nou.

— Ram Bakro face discret cu ochiul, iar bătrânul se preface că nu observă – Extra!

Miliardarul se străduieşte să fie prietenos:

— Chiar aşa?

Nelu ridică o mână, la fel cum fac oamenii lui Santoy atunci când vor să-i vorbească patronului lor. Sexagenarul, cu ochii mijiţi a plictiseală, îi adresează nişte clătinări din capul lui chel. *Da*, *mă*, *să văd cum o faceţi iarăşi pe codoşii*. *În loc să-mi recuperaţi nevasta*, *veniţi cu curvele voastre*. *Acum*, *nu c-ar fi rele*, *dar*…

— Oamenii noştri au pus la un loc tot ce este pitoresc în ţara asta, spune Nelu sentenţios.

— Pitoresc în materie de femei, presupun, începe Santoy să-şi recapete buna dispoziţie.

— Da, râde colonelul admirativ. Aţi ghicit.

Bulibasha râde linguşitor, dar şi sardonic. Îşi freacă mâinile, nespus de satisfăcut. Apoi spune conspirativ:

— Doriţi să beţi un vin cu totul special?

Santoy zâmbeşte îngăduitor:

— Ce fel de vin? Am băut tot ce se poate bea pe planeta asta.

— Vin popesc, rânjeşte Ram Bakro.

— Mai bine să-l luăm cu noi, intervine Nelu autoritar.

— De acord, spune Santoy. Să mergem la virclub. Mai este acolo bătrâna aceea ciudată?

— Mirela? întreabă *bulibasha*. Cum să nu! Aia o să-i îngroape pe mulţi. Face nişte exerciţii de întinerire. Tibetane.

— Ce spui! îl ironizează miliardarul. Chiar aşa?!

— Dacă aţi şti câţi ani are, n-aţi mai râde.

— Bine, bine, dă Santoy semne de plictiseală. Ferice de ea.

Apoi face un semn cu degetul mare, peste umăr.

— Plecăm?

Bulibasha aleargă greoi şi intră în castel printr-o uşă sculptată într-un lemn de culoare deschisă, ornamentată cu un basorelief alb-lăptos, reprezentând un inorog. Se întoarce repede, purtând un mic geamantan metalic. Spune zelos:

— Totul este OK.

Pe drumul către virclub, grupul lui Santoy întâlneşte o haită de câini răpănoşi. Cei din garda de corp îşi scot armele cu gesturi automatizate. *Bulibasha* râde larg şi spune:

— Nu este cazul să vă faceţi probleme. Sunt de-ai noştri.

Ca şi cum l-ar fi înţeles, câinii dau lenevoş din cozi.

Mirela îi aşteaptă pe scările virclubului. Este îmbrăcată într-o robă portocalie. Peruca violetă îi pune în evidenţă faţa fanată, dar şi ochii strălucitori, de drogată sau de iniţiată. Vizitatorii îi simt forţa ca pe o ameţeală uşoară, dătătoare de nesiguranţă.

Bătrâna face o plecăciune cu mişcări elastice. Aplecându-se, nu-şi ia ochii de la Santoy, ca şi cum ar vrea să-l hipnotizeze. *Ce forţă are hârca asta*! *Acum treizeci de ani*… *Bună a mai fost*!

— Fiţi binevenit, domnule Santoy! îi spune ea în româneşte. Povestea este mai reală decât realitatea, domnule Santoy.

Vocea ei melodioasă îi aminteşte miliardarului de o japoneză adorabilă, care fusese cât pe ce să-l lichideze. *Cobra*.

Aşezat în fotoliu, Santoy îl urmăreşte pe Ram Bakro cum scoate o sticlă. O asistentă a Mirelei aduce o tavă cu pahare. Apoi toarnă, aplecându-se destul pentru a i se vedea bine de tot sânii grei, ciocolatii.

După ce gustă vinul şi-l laudă, Santoy le face semn extrem de politicoşilor tehnicieni să-i fixeze electrozii. Pe feţele acestora se citeşte un fel de evlavie. *Parcă aş fi Baxt în persoană*.

Lumea unde pătrunde soţul Renatei este un Bukry – sau mai degrabă un Bucureşti – stilizat. Au dispărut multe lucruri urâte sau doar ciudate, capabile să-i neliniştească pe cei obişnuiţi cu Occidentul civilizat. Santoy observă ceea ce a văzut şi în realitate: România este o ţară unde tehnologia modernă este repudiată şi chiar dispreţuită.

Santoy nu ştie că a intrat în virtual. A fost dorinţa lui. Să nu-mi dau deloc seama ce se întâmplă, aşa a spus. Fără semilucidităţi şi altele asemenea. Nu-mi plac situaţiile ambigue. Desigur, domnule Santoy, cum doriţi.

Ştie că este în vizită. A venit în România din nostalgie. Este mult mai sentimental decât în realitatea-realitate. N-o cunoaşte pe Renata,

este un bărbat divorţat, aflat la o vârstă când maturitatea şi bătrâneţea se amestecă precum apele unui fluviu cu acelea ale oceanului. Mă simt mulţumitor, îşi spune, încurajându-se. În definitiv şaizeci nu este ceva catastrofal. Viaţa mai păstrează şi pentru mine surprize plăcute. În definitiv, sunt bogat, pot să obţin câte clone vreau. Pot să trişez timpul.

Este însoţit de aceeaşi oameni din realitatea anului 2058. Tanaka, cele două gorile, Nelu. Chiar şi Ram Bakro este prezent, cu zâmbetele lui de proxenet stilat.

— Domnule Santoy, spune *bulibasha*, sunteţi un mare prieten al nostru. Apreciem mult.

Un gest de plictiseală. Mâna miliardarului, fluturată aproape jignitor, este puternică, dar iremediabil ridată. Nimic de făcut în privinţa ei. Faţa se mai aranjează, dar mâinile… La urma urmelor, este oarecum şic să fii un bătrân puternic…

— Vă propunem un loc special, continuă Bakro, făcând iarăşi cu ochiul, ca între bărbaţi. Credem că o să vă placă.

— Lasă-mă să ghicesc! se străduieşte bătrânul să-şi uite gândurile neaplăcute.

Toţi, cu excepţia lui Tanaka, zâmbesc. Ram Bakro face semnul încuviinţării, înclinându-se în stil japonez.

— La o casă de toleranţă, mă! zice Santoy. La un cuplărai! Asta este! Nu văd altceva. Că doar n-o să mă duceţi la concertul Filarmonicii din Bukry…

Bulibasha cel smolit rânjeşte încântat şi începe să-şi frece mâinile a maximă satisfacţie:

— Aşa este! Sunteţi foarte pătrunzător. Numai că este ceva cu totul special. Nimic vulgar. Profesioniste de înaltă clasă. Fiecare dintre ele se pricepe la magie şi la ghicirea viitorului. Mai ştiu, fetele, şi multe altele.

În Tehishmy Park, cel din virtual, unde se află grupul lui Santoy, nu se vede niciun trecător. Din loc în loc, cupluri de gardieni publici – sau ce-or fi – se plimbă agale. Când cei şase încep să se mişte, precum în secvenţele unui film oprit şi apoi reluat, se aude o muzică blândă, parcă ieşită dintr-un film despre Viena începutului de secol douăzeci. Un vals! Santoy face ochii mari şi îl priveşte întrebător pe Ram Bakro:

— Aveţi orchestră aici? Cum naiba?!

— Dar bineînţeles, spune *bulibasha*, cu un zâmbet onctuos. Mă mir că n-aţi mai auzit-o până acum.

— Are o ezitare teatrală – Adevărul este că am constituit orchestra numai pentru dumneavoastră. Ştiţi, noi suntem un popor muzical, nu ne-a fost greu.

— Bravo, mă! Sunteţi nemaipomeniţi!

— Ochii lui Santoy sunt holbaţi – Futu-vă-n cur să vă fut! Mi-aţi plăcut.

— Se întunecă – De unde aţi ştiut că îmi place muzica asta?

Îl priveşte pe Nelu cu o grimasă de iritare. Acesta zâmbeşte enigmatic:

— Aţi uitat că ne-am permis… Cu tot respectul, desigur…

— Să te fut, spune Santoy, iarăşi bine dispus. Bine. Hai să mergem!

Casa căutată este un imobil rămas de pe vremuri. În realitatea-realitate asemenea clădiri nu mai există în Bukry. A trecut vremea când oamenii bogaţi locuiau în mici construcţii cochete. Acum ei trăiesc în apartamente blindate, aflate în blocuri sigure, antiseismice, păzite zi şi noapte de profesionişti înarmaţi. Făloasele vile de altă dată au fost jefuite până la ultima bucăţică de lemn. Din ele au mai rămas doar ruine bântuite de şobolani, lilieci şi câini vagabonzi. Cele năruite la marele cutremur din 2019 sunt nişte grămezi anonime, acoperite cu o verdeaţă ameninţător de vitală.

Înăuntru, Santoy şi oamenii săi sunt întâmpinaţi de o femeie grasă şi încă apetisantă pentru cunoscători. Ea îşi poartă sânii monstruos de mari cu mândrie, ca pe un trofeu nepreţuit. Foloseşte un ţigaret foarte lung, în stilul vampelor de pe la 1920.

Pensionarele casei sunt numeroase. Niciuna nu seamănă cu alta. Cine le-a ales s-a gândit să satisfacă toate aşteptările. Un sadic va găsi o fiinţă pseudoeterică, cu ochi mari şi îndureraţi, flămândă de suferinţă. Masochistul este aşteptat de o damă dură, cu nas mare şi buze subţiri. Un rictus de cruzime îi înţepeneşte trăsăturile, altfel destul de agreabile. Îmbrăcată în negru, cu lanţuri brăzdându-i pieptul plat, având tresăriri nervoase, de furie abia stăpânită.

Printre fete se află şi curva tradiţională, etalonul, arhetipul. O femeie la treizeci şi cinci de ani, cu părul platinat, buze răsfrânte, închipuind un al doilea sex, ţinut la vedere, sâni grei, unghii lungi, privire rece şi zâmbet profesional, de fotomodel obosit să tot pozeze. Viciul este scris clar pe faţa ei unor fanată, machiată artistic.

La extrema cealaltă se află o persoană având aerul unei eleve

aflată în Elveţia, la studii foarte costisitoare. Subţirică şi înaltă. Păr castaniu, natural, priviri curate de copil cuminte, mâini cu unghiile tăiate scurt. Nu se vede nicio urmă de machiaj. Ar putea să pară de optsprezece ani. Un cunoscător, uitându-se la nişte amănunte greu de observat, ar spune că are vreo douăzeci şi cinci, iar aerul de adolescentă ţine de artă. *Fata asta mi se pare cunoscută*. *Are un aer familiar*.

— Ai fost în State? o întreabă Santoy.

— Niciodată, spune fata, foarte serioasă, ocolindu-i cu sfială privirea.

Românul-american se încruntă, ca şi cum s-ar strădui să-şi amintească un episod petrecut cu mulţi ani în urmă. *Fata asta mă face să mă simt o hoaşcă*. *Ce* curu' *meu*, *sunt încă în formă*! *Atunci de unde moleşeala asta căcăcioasă*?

Fata se numeşte Renata, a trăit în Anglia şi a ajuns în România în urma unui amor nefericit. A fost victima unui seducător. Povestea ei în stil retro pare ieşită dintr-un roman prost.

Mi-a plăcut aici, spune fata. Oamenii au încă sentimente şi trăiri, nu sunt robotizaţi ca în Occident.

Ajung amândoi, parcă prin magie, într-o încăpere mică şi austeră. Santoy stă pe un scaun simplu, iar Renata pe marginea patului îngust, a cărui saltea subţire şi tare ar fi bună pentru o călugăriţă penitentă.

Fata se poartă ca şi cum vizitatorul ar fi un unchi, nicidecum un posibil client. Bătrânul se simte stânjenit de propriile sale porniri năvalnice. *Fata asta mă complexează*! *N-am mai simţit aşa ceva nu mai ţin minte de când*. *Cum naiba să fac sex cu un copil*? *Atât de pură*! *De nevinovată*!

— Ia spune, Renata… Înţeleg, în ţara asta ţi-a plăcut… Dar aici, cum…? Că doar ai avut şi alte posibilităţi. Frumoasă cum eşti…

— Cum de-am ajuns aici? Unde-am ajuns? îşi ridică fata sprâncenele subţiri. La doamna Luiza?

— Izbucneşte într-un râs copilăresc şi excitant – Înţeleg la ce vă gândiţi! Credeţi că aici este o instituţie…

Santoy se simte nesigur de sine. Ştie că se află într-o casă de toleranţă şi totuşi vorbele fetei i se par mai reale şi mai credibile decât faptele. *Absurd*! *Ce se întâmplă cu mine*? *Sunt încă verde*. *Am fost şi rămân un dur*. *Ce-i aia bătrâneţe*?

— O casă cu… dame, continuă Renata, foarte amuzată. S-au mai înşelat şi alţii.

Asta este ca atunci când am păţit chestia aia ciudată, gândeşte Santoy. Femeia cu puteri magice. Am rugat-o, am implorat-o… I-am căzut în genunchi, pe bune… Până la urmă a acceptat să se dezbrace, dar numai după ce i-am promis solemn că nu „atentez la pudoarea ei”… M-am trezit gol lângă ea, în aşternut. Aşteptasem atât de mult, încât tremuram, devenisem neajutorat. Îndrăgostit? Totul este posibil pe lumea asta. După scurt timp, totuşi, m-am urcat pe ea, am pătruns-o. Parcă visam. Am început să dau din cur. Ea s-a încălzit. Ne-am futut în toată regula.

La urmă, când căzusem pe spate, demenţial de satisfăcut, i-am văzut faţa aproape înfuriată, apropiată de a mea. N-ai vrut, nu? Asta m-a întrebat. Jură că n-ai vrut! Am crezut că glumeşte, dar nu era aşa. Era absolut serioasă. Jur! am spus. S-a calmat. După zece secunde a coborât repede din pat. Părea nemaipomenit de vioaie.

Asta n-a avut orgasm, nenorocita, mi-a trecut prin minte. Am auzit apoi zgomotul duşului. S-a spălat anormal de mult, de parcă ar fi vrut să se cureţe nu numai de sudoare şi de alte alea, ci şi de cine ştie ce păcate ascunse. Îi pare rău? Este scârbită? După aia n-am mai prins-o niciodată la strâmtoare. Venea la mine însoţită. Îmi vorbea ca şi cum momentele petrecute de noi în pat n-ar fi existat. După un timp, eu însumi am început să mă îndoiesc de cele întâmplate. Nu cumva am visat? mă întrebam. Asta înseamnă să fii o curvă de mare clasă? Sau să ai un suflet de fecioară? Nu ştiu.

Diabolic, programul îl introduce pe bătrân într-o situaţie asemănătoare celei din amintirile lui. Renata începe să vorbească de parcă ar fi intrat în transă:

— Ştiu că nu ai abuza de mine. O să stau goală lângă tine şi nimic nu se va întâmpla.

— Are vocea unei fetiţe care vorbeşte în somn – Discutăm şi noi. Despre una, despre alta.

Vocea ei îl excită cumplit pe Santoy. *Asta este o vrăjitoare*. *N-am mai trăit aşa ceva în viaţa mea*. *Are dreptate*, *mi-ar fi imposibil să mă culc cu ea*.

Renata, în timp ce spune că are toată încrederea în bărbatul din faţa ei (în bătrânul, cugetă miliardarul), se dezgoleşte cu artă. Faţa ei este inocentă, dar corpul are limbajul lui propriu, iar sânii sunt frumoşi

şi mai mari decât s-ar fi crezut.

Mânat de automatisme ieşite din el precum nişte reflexe, Santoy se dezbracă la rândul lui. Are privirile rătăcite ale unui drogat. Rămasă aproape goală, Renata strigă indignată:

— Nu m-am dezbrăcat nici în faţa mamei mele. Nu se poate aşa ceva!

Îndobitocit de dorinţă, bătrânul bâlbâie:

— O să mă leg la ochi.

Caută cu mâini tremurătoare în haină şi scoate o batistă albă. O împătureşte şi îşi acoperă ochii. În întuneric, simte o ciudată resemnare. *Acum poate să şi plece*. *Parcă văd că se îmbracă şi după aia aud uşa trântindu-se*. Se apropie cu mâinile întinse înainte, şovăitor. Se loveşte uşor de marginea patului, mâna dreaptă întâlneşte un sân ferm, distrugător de elastic. *Infarct*, *asta o să fac*. *Santoy*, *marele căcat*… *Şi ridicol*, *pe deasupra*.

Intră tremurând lângă fată. O mângâie timid. Renata – niciun cuvânt, nicio încurajare. Nesigur, ca un căţelandru neştiutor, o acoperă încet şi ezitant. *În orice clipă*, *fata asta este în stare să mă arunce de pe ea şi să-mi dea şi câţiva pumni*. *Plus înjurăturile*. *Porc bătrân*, *aşa ne-a fost vorba*? *Parcă am discutat să stai liniştit şi să nu te atingi de mine*. Nu se întâmplă nimic din toate acestea. Renata stă liniştită, o statuie caldă. Îl lasă să intre în ea, îl ajută atât de discret, încât el nici nu-şi dă seama. Înnebunit de plăcere, bătrânul repetă cu un glas plângăcios:

— Ce bine este, ce bine este, Doamne!

După un timp, când lucrurile se apropie de sfârşit, Renata dă nişte vagi semne de plăcere, aproape iluzorii, parcă imaginate de mintea rănită a lui Santoy. *Îmi răspunde*! *îi place şi ei*! Ejaculând mai abundent decât a făcut-o vreodată în anii de când este un bărbat-aproape-bătrân, bătrânul pare că va începe să plângă. Scânceşte ca un câine rănit, spasmele lui nu se mai termină.

Renata se eliberează cu delicateţe de apăsarea trupului său. Întoarsă asupra lui, îi spune cu severitate:

— Jigodie bătrână! Ai noroc că eşti în vârstă, altfel…

Americanului îi trece prin minte că ar fi dispus să moară, atunci, pe loc. Priveşte inert faţa mânioasă a fetei. Şopteşte:

— Scuză-mă, Renata! Te rog!

Îşi aminteşte ce-a păţit cândva şi adaugă:

— N-am vrut, draga mea, a fost peste voinţa mea…

Renata, încrâncenată:

— Juri?

— Jur.

Zgomotul duşului, prelungit. Santoy se îndoieşte tot mai mult de cele întâmplate. Aşa ceva nu se poate, îşi şopteşte.

În virtual, trece repede timpul. Când se întoarce peste două săptămâni, Renata este o străină. Santoy ştie că a posedat-o, că a ejaculat în vaginul ei dulce, dar în acelaşi timp îşi spune că totul s-a petrecut în imaginaţia lui bolnavă, de om bătrân. *Fantasme sexuale. Atunci când te regulezi cu o femeie numai în mintea ta. Îţi închipui tot felul de poziţii şi alte alea*.

8. Clinica Leopold Purum

Sâmbătă, 13 iulie 2058

Blondul Stanley Short intră sigur pe sine în clinică. N-are a se teme decât de vreun batman. *Dar n-am eu un asemenea ghinion*. Toţi ştiu că este bine văzut de împărat. Legitimaţia lui cu motive ornamentale roşii-negre, purtând semnătura groasă, lăbărţată a lui Baxt al II-lea, face minuni. A fost un capriciu al suveranului. Uite, domnule Short, ai aici un autograf al meu. Dacă-l arăţi, nu mai ai nicio problemă.

Puţini ştiu că Short este trimisul OPE. Pentru mai toţi, englezul trece drept un jurnalist independent, având multe relaţii în toată lumea, specializat în intervievarea marilor personalităţi.

Short a avut o scurtă carieră de actor. Poate de aceea este atât de conştiincios în rolul jurnalistului agitat şi expeditiv. Cu oamenii importanţi trebuie să fii respectuos şi în acelaşi timp familiar, le spune uneori prietenilor săi. Oamenii de pază văd pe faţa lui efeminată zâmbetul uşor ironic al marelul jurnalist nimerit într-o ţară neînsemnată. În costum nisipiu, mişcându-se prea lin şi graţios pentru un bărbat, englezul se îndreaptă spre biroul lui Ron Maladipe, directorul clinicii.

Maladipe este un rom arogant, dar linguşitor când este cazul. A practicat (mediocru) chirurgia estetică, iar de câţiva ani a devenit un administrator nemilos.

— Domnule director, începe prevenitor Short, după ce şi-a arătat acreditarea, este adevărat că foarte mulţi romi doresc să devină albi?

— Da, spune Maladipe, prost dispus.

— Cum interpretaţi acest fapt?

— În niciun fel. Nu sunt sociolog.

— Totuşi…

— Cred că este o modă. În definitiv, genomul nu se schimbă.

— Unii spun că în România a devenit avantajos să ai pielea albă. Etnia romă ar înregistra, cum să vă spun? o devalorizare. Ce părere aveţi?

Maladipe spune dispreţuitor:

— Speculaţii.

— Dacă-mi permiteţi, spune Short, devenit dintr-odată aproape umil, dumneavoastră ce veţi face? Vă veţi depigmenta?

Directorul îl priveşte cu atent. Îşi pierde aroganţa. Spune ezitant:

— Deocamdată nu.

— Faţa lui Maladipe parcă s-a scofâlcit. N-are stofă de conducător, zâmbeşte atotştiutor Short. A ajuns director fiindcă o fiică a lui este o curtezană bine cotată – Dar dacă voi fi silit… Unii se vor supăra, normal. Pot să-mi deschid o clinică particulară, în definitiv.

Trecerea lui neaşteptată de la aroganţă la confidenţe nepotrivite îl miră pe Short. *Atât de instabil psihic este nenorocitul*!

— Totuşi, sunteţi un om de partid, zâmbeşte prietenos englezul. Partidul Romilor Liberi.

— Sunt membru, evident. Dar culoarea epidermei nu-l împiedică pe un om să fie fidel partidului său. Şi împăratului.

Short spune serios:

— Bine, dar rasa albă este în declin.

Maladipe tresare. Redevine arogant:

— Domnule, romii fac parte din RASA CAUCAZIANĂ.

De afară se aud strigăte. Directorul păleşte. Priveşte nervos înspre uşa capitonată.

În birou intră un militar. Este un bărbat cu umeri puternici. Muşchii feţei i s-au contractat parcă fără voia lui. Vorbeşte sacadat:

— Domnule director, în faţa clinicii s-a strâns lume. Vor să intre cu forţa. Ce ordonaţi?

— Ai vorbit la Poliţie?

— Da. N-au forţe disponibile.

Maladipe începe să se plimbe fără rost prin birou. Omul de pază este nemişcat ca o statuie. *Drogat*.

— O să vorbesc la minister, spune directorul. Chiar acum.

— Se strâmbă – Ce vor de la noi? Nu mi-ai spus.

— Să fie albiţi peste rând. Cât mai repede. Este unul care tot strigă că aici se lucrează prea încet. Şi că batmanii nu-i omoară pe cei cu pielea albă.

Cei din faţa clinicii, câteva sute, sunt anormal de furioşi. Şi-au pierdut orice sfială. Tropăie, înjură, adunând măscări din trei limbi, strigă, îşi ridică pumnii negri. Unul îşi dă palme, urlând.

Liderul este un om simplu, la vreo patruzeci de ani. Strigă într-o portavoce. Glasul lui aspru este carismatic. Foloseşte o engleză destul de corectă. De ce nu romani? Fiindcă doreşte cu toată fiinţa lui, ca un copil pofticios, să nu mai fie rom. Este dreptul nostru, putem să alegem. Ne ducem şi la împărat, dacă trebuie.

În faţa intrării, zece militari în uniforme verzi cu pete galbene, ca frunzişul toamnei. Calmi. *Drogaţi*? Mestecă gumă cu fălcile lor de piatră.

Cruzimea lor impersonală, de androizi, este simţită de cei buluciţi în faţa intrării. Mai ales de femei. Unele se chinuiesc să le zâmbească. Le ies nişte surâsuri cam strâmbe, strepezite. Doar una pare de-a dreptul excitată. *Ăsteia i-ar plăcea să fie plesnită*.

Deocamdată nimeni nu se apropie de intrare. Treptat, protestele par a-şi pierde din forţă.

După vreo jumătate de oră, încep să apară tot mai mulţi romi. Negri-ceaun. Toţi vor să se albească. Par, cu toţii, nişte oameni scârbiţi de viaţă. *Mama nu putea să mă facă cu un husăn blond*? *Ce*, *i s-ar fi stricat ceva pe dinăuntru*?

Apare militarul intrat mai înainte în cabinetul lui Maladipe. Strigă, un ordin, în romani. Cei zece se retrag în spatele uşilor mari de sticlă, protejate cu bare negre de metal forjat. Rămân acolo câtva timp, uitându-se fără interes la cei de afară. Apoi, în şir indian, o apucă pe un coridor.

Cei de afară ar putea intra nestingheriţi, dar ezită. Par buimaci şi înfricoşaţi. *Prea repede s-a schimbat treaba*. Primul reacţionează liderul. Vorbeşte în portavoce, de această dată întors către mulţime. Nu mai este agresiv.

— Intrăm în mod organizat. Mai întâi, trimitem o delegaţie.

Trei bărbaţi şi o femeie se desprind cu mişcări nesigure, de mecanism. Arată de parcă tocmai ar fi fost treziţi din somn de un

zgomot asurzitor.

Şeful îi acceptă fără niciun cuvânt. Se îndreaptă toţi spre intrare. Pătrund în clinică. Tăcuţi, negri, buimaci, furioşi pe ei înşişi că nu pot fi mai duri.

Ajung în biroul al lui Maladipe. *Oameni cu suflete de slugi ajunşi ajunşi pe neaşteptate stăpâni*.

Directorul se ridică din fotoliu şi îi întâmpină cu un zâmbet chinuit, aproape slugarnic. Cu toate acestea, protestatarii nu se simt deloc la largul lor.

Urmărind scena, Short se gândeşte relaxat la ciudăţeniile balcanicilor. Dar nu trece multă vreme şi anxietatea oamenilor tuciurii i se transmite. *Nu se poate*, *eu sunt un om civilizat*. *Numai fiinţele primitive sunt sugestionabile*.

— Luaţi loc, vă rog, spune Maladipe cu vocea voalată.

Delegaţii se aşază de ambele părţi ale unei mese lungi. Cu mişcări precaute, de parcă s-ar îndoi de soliditatea scaunelor.

— Domnul Short este jurnalist, spune directorul cu acelaşi zâmbet forţat, ce stă strâmb pe faţa lui cărnoasă, de om trăit bine. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, va asista la discuţia noastră.

— Domnule director, spune liderul, ştiţi foarte bine ce dorim.

Maladipe îşi înclină sârguincios capul:

— Da, da, bineînţeles. Numai că există limite tehnologice. Echipamentul nostru nu ne permite să…

Se întrerupe şi începe să tuşească.

Liderului îşi regăseşte siguranţa de sine:

— Nu este chiar aşa.

— Glasul său este acum sforăitor, ca al unui politician de operetă – Fiecare cetăţean al acestei ţări are acces liber la pigmentare şi depigmentare. Aici nu se respectă acest drept.

Directorul îşi frânge mâinile grăsuţe:

— Vă rog să mă credeţi, se milogeşte, lucrurile nu stau aşa. Noi facem ce putem. Ar fi riscant să ne grăbim. S-ar putea întâmpla accidente.

— Ce fel de accidente? întreabă femeia, cu o voce groasă de fumătoare înrăită. Să apară nişte oameni bălţaţi, cu pete? Dalmaţieni? Da?

— Puteţi să mă credeţi, stimată doamnă, se apleacă Maladipe în direcţia femeii. V-am spus adevărul. Nu putem să lucrăm mai repede.

Dacă doriţi, vă pot pune în legătură cu specialiştii noştri. Ei pot confirma. De altfel…

Cu unul dintre delegaţi, cel mai modest la înfăţişare, se întâmplă ceva. Omul îşi îndreaptă spinarea şi-şi roteşte trufaş privirile.

Maladipe amuţeşte, ceilalţi delegaţi se strâng în ei înşişi, de parcă s-ar fi făcut frig. Short, cu ochii holbaţi, înţelege că în faţa lui se naşte un batman. Încearcă să raţioneze la rece, dar frica parcă mi-a lichefiat creierul. Aş vrea să mă fac foarte mic şi să mă bag sub masă.

Trufia omului se transformă în furie. Faţa i se schimonoseşte. Muşchii fălcilor se umflă, buzele se contractă, privirile se micşorează. Batmanul rânjeşte duşmănos.

Toţi au înţeles ce se petrece. Nu mai este timp pentru fugă. Rămân pe loc şi aştept, scap sau mă ia benga. La noroc. Resemnarea mielului în faţa lupului. Nicio revoltă.

Batmanul se înfurie, se montează. Să-l termin pe împuţitul ăsta de director? Nu! îl alege pe un delegat. Va fi un infarct de miocard, un atac de inimă, cum ar veni. Batmanul nu ştie ce se întâmplă atunci când un om are un infarct. A văzut doar în filme. Să facă şi ăsta la fel!

Omul nu mai are aer. Îşi duce mâinile la gât. Apoi geme înăbuşit. Îşi simte pieptul sfâşiat. Cade încet într-o parte. Ceilalţi îl urmăresc, încremeniţi. Nimeni nu încearcă să-l ajute în vreun fel. Directorul, medic de meserie, rămâne nemişcat. Nu-i trece prin gând să cheme ajutoare. Se bucură că n-a fost el însuşi.

Femeia rânjeşte prosteşte, ca atinsă de cretinism. Crede că insul a căzut de pe scaun în joacă, pentru a-şi bate joc de director. Liderul o priveşte crunt:

— Tâmpito! Omul moare şi tu râzi!

Femeia îşi duce palma dreaptă la gură şi se bâlbâie:

— Scuză-mă!

Short rămâne înţepenit, ca hipnotizat. Priveşte fix înaintea sa. Apoi se mişcă încet pe scaun şi îi spune directorului:

— Ar trebui să faceţi CEVA. Poate mai există o speranţă.

Vocea lui este stinsă, mintea, amorţită. Doreşte să iasă cât mai repede din birou *şi apoi din ţara asta imposibilă*, *unde raţiunea nu mai face doi bani*. Îşi simte picioarele moi. Dacă m-aş ridica, n-aş reuşi să merg. Gura i s-a uscat atât de mult, încât limba lui este acum o pilă.

Directorul, cenuşiu, vânăt, se mulţumeşte să clatine din cap, cu priviri de câine bătut aţintite asupra batmanului. Simte nevoia să cadă

în genunchi şi să-i ceară îndurare. Ochii i se umezesc. Începe să plângă urât, schimonosindu-se. Batmanul, calmat, îl priveşte lung.

— Ce boceşti, mă? Eşti femeie? Vezi că…

Maladipe, înţepenit de groază, îşi holbează ochii înlăcrimaţi. Palmele lui cu perniţe de grăsime se ridică instinctiv într-un gest de apărare.

— Mă! mârâie batmanul.

9. Obor Market

Sâmbătă, 13 iulie 2058

Fiecare apariţie a unui nou batman a mărit faima originalului, a lui Batman întâi, cum se prezintă mai nou Led Zeppelin Ionescu. Oamenii obişnuiţi nu prea ştiu ce este aceea clonare psihică relaţionată, dar au intuit ce se petrece. Ei ştiu că urmaşii lui Batman n-au o independenţă totală, depind întrucâtva de modelul lor. Nu ştiu nici savanţii de ce. Neclaritatea lucrurilor a dus la naştere unui mit şi apoi a unui cult. În jurul lui Batman au apărut oameni gata să-l venereze ca pe un zeu.

Batman întâi s-a obişnuit repede cu noua situaţie. *De parcă aş fi fost atât de tare de când mama m-a făcut. Dacă ăştia mă iubeşte, ce pot să fac*?! Dă ordine cu vocea lui blândă şi în acelaşi timp ameninţătoare. Fanii îl ascultă cu un devotament buimac.

Fane, locotenentul lui, un ucigaş nedovedit, temut de toţi, s-a transformat în câine de pază. Înalt şi borţos, cu braţe de culturist şi picioare subţiri de om bătrân, Fane face gol în jurul lui Batman. Predecesorul său, *un cuţitar cu muie de curist*, Mielu, s-a trezit într-o dimineaţă cu beregata tăiată, *adică rezolvat, cum ar veni*. Oamenii s-au aşteptat ca Batman să se supere să-l ghicească numaidecât pe ucigaş. S-au înşelat. Nea Led a avut doar o grimasă de dezgust, atunci când a auzit vestea. Atât. Apoi l-a arătat pe Fane cu degetul lui negru şi pătat de nicotină. I-a făcut semn să se apropie. Acu' eşti omu' meu, i-a spus. Vezi cum te porţi! Am înţeles, Preasfinte.

Când o femeie i-a spus pentru prima oară Preasfinte, la vreo trei zile după uciderea celor din casa locuită cândva de nişte husăni bănoşi, Batman s-a supărat şi a fost cât pe ce s-o omoare. Dar după o clipă a început să rânjească. Femeia şi-a înghiţit zbieretul de groază şi numele a rămas.

Adoratorii i-au aranjat lui Batman un sălaş într-o fostă hală de alimente, dezafectată de multă vreme. Au folosit bucăţi mari de tablă.

S-a găsit cine să le sudeze şi să închipuie nişte încăperi. A apărut un simulacru de anticameră, precum şi ceea ce fanii numesc Sala Tronului. Când îl apucă grandomania, Batman spune sunt la fel ca împăratul. Numai că eu nu sunt ajutat de nimeni. N-am nici armată şi nici poliţie. Ba sunt chiar mai bun decât el, fiindcă nimeni nu se gândeşte să mă rezolve. Toţi ştiu că moartea mea ar aduce mari nenorociri peste ţară.

Batmanii, fiii şi nepoţii psihici ai lui Batman întâi, sunt deocamdată în număr de treizeci şi unu. Mă, le spune Ionescu batjocoritor, eu v-am făcut.

În după-amiaza înăbuşitoare, cu aer imobil şi mirosuri dulcege, ieşite parcă dintr-o sută de hoituri, ciracii lui Batman, toropiţi şi asudaţi, vegetează. Cei mai mulţi beau bere din cutii de plastic. În ultimele zile, daniile aduse de oamenii din oraş s-au înmulţit. Cei din fosta hală nu duc lipsă de nimic.

Există şi destul de multe femei printre fani. Între ele, Renata, soţia cu acte a lui Paul Santoy, face o figură aparte. Ea trece drept amanta lui Batman. Este privită cu teamă şi respect. O fată care a lucrat în State îi este damă de companie. M-am întors, spune Lola, atunci când ăia au început să mă aia prea tare. Acolo treburile din pat sunt tare încâlcite. Cei mai mulţi clienţi sunt dilimache. Îţi cer să le faci nişte chestii de-ţi stă mintea în loc.

Renata n-a spus nimănui că este o intelectuală. Cu Lola se străduieşte să vorbească în argou. Nu-i este prea greu să revină la prima ei meserie, cocotă de lux, devenită doamna Santoy printr-o întorsătură ciudată a sorţii. Batman m-ar ucide, dacă ar şti că sunt studentă la sociologie. Sau poate nu? S-ar simţi flatat că o muiere de alt soi a ajuns printre fanii lui? Oamenii cred că sunt femeia lui. Ce prostie! Nici măcar nu s-a apropiat de mine. Sunt prea curată pentru el, aşa mi s-a părut. Îi plac boarfele ordinare, fără dinţi, nespălate, urât mirositoare, decăzute, mai bătrâioare.

Batman întâi stă într-un jilţ desfundat, cândva elegant, tapiţat cu pluş roşu aprins, decolorat şi foarte tocit. Fumează un trabuc cubanez, Espero. Cu o săptămână în urmă, un batman din generaţia a doua, produs de unul dintre fiii lui Batman, i-a adus trei cutii. De unde le-ai luat, mă? De la un om al împăratului. Un ăla sperios, se căca pe el de frică când vorbea cu mine. Vă rog să mă ţineţi minte! Avea lacrimi în ochi. Puteţi să veniţi la mine când aveţi nevoie de ceva. Vă servesc cu

toată dragostea. Auzi, mă! Ne iubeşte aşa tare ăştia!

Batman mai are un motiv pentru a fi bine dispus. Dinţii lui noi, făcuţi la cel mai scump cabinet dentar din Bukry, pe gratis. Nici nu mai ţine minte cine l-a dus acolo. A dat peste nişte husăni nemaipomenit de binevoitori. *Domnule Ionescu în sus, domnule Ionescu în jos. Ba unul a început să-mi spună „coane Led"*! *Numai drac*u' *ştie de unde mi-au aflat numele din acte, că nici eu aproape nu-l mai ţin minte*. Da' cine plăteşte dinţii ăştia? Nu vă faceţi nicio problemă, domnule Ionescu, totul a fost achitat. Sperăm să vă facem o lucrare de cea mai bună calitate. Porţelan. Faceţi, bă! Să vă văd! *Nici n-au clipit când i-am luat cu bă. Numai zâmbete pe muianele lor. Ziceai că o să-i lovească pareza şi-o să rămână aşa. Cu gurile strâmbate. Ăluia de-mi zicea „coane Led" i-am spus că mă cac pe numele ăla din acte şi că Batman este foarte bine*. Batman, nu domnule Ionescu. Dacă eu vă zic bă, voi de ce să mă domniţi atât? Ai? *Ne-am împrietenit. Simţeam că se cacă pe ei de frică, dar se ţin tare. Erau şi ei bărbaţi, de*!

Un ins între două vârste, în zdrenţe, neras, cu priviri furişate, se ridică de pe pătura lui soioasă şi se apropie încet de tronul lui Batman. Merge cumva oblic, ca un crab. Ajuns la vreo trei metri, se opreşte, nehotărât. Este unul dintre cei cinci despre care oamenii cred că sunt fiii lui Batman.

Fane, aflat la dreapta lui Batman, pe un scaun destul de scund pentru a-i crea probleme din pricina burţii, îl întreabă prevenitor:

— Ce s-a întâmplat, Sile?

Insul este un batman şi lumea trebuie să fie atentă cu el. Fane se află sub protecţia lui Ionescu, dar nu s-a contaminat încă. Eşti un handicapat, mă! i-a zis mai deunăzi un batman. Fane n-a putut decât să surâdă slugarnic.

Nu este clar dacă batmanii pot fi omorâţi de oricine. *Dacă-l rezolv pe ăsta, poate vine noaptea la mine şi mă ia cu el. Îl las în pace*. Poveştile despre ei s-au înmulţit atât de repede, încât au format o pânză de păianjen cu fire groase. Superstiţioşi din fire, romii s-au prins repede în ea, precum nişte muşte.

Sile face un semn neclar, mişcându-şi încet în cerc mâna nespălată. Parcă ar dori să spună că lucrurile sunt încurcate şi nici el nu le prea pricepe. Apoi arată înspre Batman, care stă pe jilţ într-o parte, ca şi cum ar avea un furuncul pe o fesă.

— Vrei să vorbeşti cu Preasfântul? întreabă Fane cu o voce şi

mai blândă decât înainte. *Să fiu atent cu ăsta*. *Pare așa de molâu*, *dar l-am văzut alaltăieri cum l-a rezolvat pe unul de trecea pe stradă*. *Așa mi s-a sculat mie*, *a spus după aia*. *Nu l-a întrebat nimeni de ce-a făcut-o*. *După ce ăla nu s-a mai zbătut și a rămas ca o zdreanță pe caldarâm*, *ăsta s-a pomenit că începe să zbiere la oamenii de pe stradă*. *Așa mi s-a SCULAT mie*, *bă*! *Este OK*?

Sile dă din cap a încuviințare. Tace. În timp ce-l privește țintă pe Batman, se scarpină la ceafă și-și strâmbă jumătatea stângă a feței.

— Vino încoace, bă! intervine Batman.

Omul se apropie încet, fără să-și mute privirea din ochii lui Ionescu. Se aude un hămăit răguşit de câine, transformat în urlet.

— O s-o mierlească unul, zice Batman. Ia spune!

Omul tace. În aerul fierbinte al sălii se strecoară parcă un gaz dătător de neliniște. Oamenii simt că se va întâmpla ceva. Câțiva se ridică lenevos de pe pături și o pornesc înspre tron. Batman așteaptă indiferent, stând într-o rână. Un muscoi verzui vine lângă fața lui asudată și începe să-l bâzâie. Presfântul îl privește și-l înjură cu glas scăzut. Bâzâitul devine mai ascuțit pentru o clipă, apoi insecta cade fulgerată. În ochii oamenilor sclipește adorația și teama. Sile, în schimb, rânjește larg, dispreţuitor.

— De ce râzi, bă? îl întreabă Batman.

S-a încruntat, iar mâinile au început să-i tremure uşor.

Sile mai face câțiva pași. Se oprește la niciun metru de jilț. Fața lui este la același nivel cu aceea a lui Batman. Începe să înjure în surdină, de parcă s-ar teme să nu-l audă și alții.

— Sile, mă, ce-i cu tine? se milogește Fane. Ai păţit ceva? Te-a supărat cineva? Spune-mi și se rezolvă pe loc.

Sile nu-i dă atenție. Se uite fix la Batman și-i șoptește:

— Futu-te-n cur de muiangiu! Ce pizda mă-tii, crezi că o să ne mai regulezi mult pe toți? Ai? Uite că nu mai ține. Este unul care o să te rezolve și pe tine. O să tragi trabucuri pe lumea ailaltă.

Batman îl privește uluit. *Nu l-am mai văzut niciodată așa*. *Parcă ar simți că i se mișcă un șobolan în burtă*. Apoi începe să rânjească, dar nu din toată inima. *Nu este sigur sută la sută*. *N-a mai păţit așa ceva*.

Renata este fascinată. Ca și cum s-ar împlini adevăratul meu destin, gândește ea. Mi-a plăcut întotdeauna violența, dar n-am vrut s-o recunosc. Santoy, cu gingășiile lui… Nu m-a scârbit, dar m-a plictisit de moarte. Bango a fost bărbatul care m-a avut de-a binelea. În State n-o

să mai găsesc unul ca el. Batman? Ăsta nu este interesat de femei. Este prea puternic pentru aşa ceva. Poate că atunci când ucide femei, ejaculează. Totul este posibil. Un sadic special.

Rânjetul lui Batman s-a transformat într-o grimasă lipită de faţa smolită.

— Mă, jigodie, şopteşte el, tu vrei să mă rezolvi pe mine!? Cum poţi să fii atât de tâmpit? O s-o mierleşti tu, cur negru! Ce, n-o duceai bine pe lângă mine? Futu-te-n cur de dilimache!

— Se foieşte în jilţul său ponosit – Încearcă, mă! Să te vedem!

— Îşi face curaj – Cum vrei să te rezolv, hm? O să-ţi fac ceva bun, mă! Să-ţi placă! Fututul dracului!

*

Voi fi scos temporar din circuitul informaţional. Ar trebui să mă simt frustrat, dar nu sunt capabil de aşa ceva. A fi virtualizat este o situaţie ca oricare alta. Semenii mei rezolvă o criză.

Cândva voi afla ce s-a întâmplat în perioada virtualizării mele. Mă interesează cum va fi rezolvată multiplicarea anarhică a batmanilor. Semenii mei îşi vor încălca propriile reguli? Codul recomandă aşteptarea unei stingeri spontane a lucrurilor. Dacă intervin, se contrazic şi pot genera o criză de sistem. În acest caz, vor acţiona entităţi superioare nouă, pentru a restabili echilibrul.

Dacă reuşesc să opresc multiplicările, şansele mele de a rămâne în stadiul actual cresc. Până acum am dat greş. Din corelarea creierelor umane rezultă forţe incontrolabile.

*

Sile mârâie ca un dulău înfuriat. Se uită în ochii lui Batman. Vinele gâtului i se îngroaşă. Pe faţa lui înroşită începe să curgă sudoarea.

În mintea lui Batman se ivesc imagini ciudate. Se vede pe el însuşi, întins pe un pat de spital, cu acul unei perfuzii străpungându-i o venă a mâinii strângi. Pe punga de plastic agăţată de un suport sclipitor, pe trei sferturi plină cu un lichid transparent, scrie SAVE. Cu litere roşii, mari. În nări îi pătrund două tuburi translucide. Oxigen. În jurul lui, trei medici şi două asistente. Toţi au feţele îngrijorate. Medicul cel mai bătrân dă din cap, neîncrezător. *Futu-te-n cur de labagiu*! *De unde ştii tu că o să mor*?

Înjură, dar se simte neputincios. Îi trece prin minte să smulgă toate firele alea nenorocite, dar nu îndrăzneşte. Totul este aievea, ar

putea să jure că este la spital.

Brusc, revine în hală. Îşi scutură capul, ca şi cum ar vrea să alunge o albină. În privirea lui, un fel de frică. Apoi, iarăşi în camera de spital, văzând cum doctorii se pregătesc să-i pună pe piept două chestii de metal, prelungite cu fire electrice. *Înseamnă că mi-a stat inima-n piept*? *Că aşa am văzut la holovizor*. *Am murit*?

Se smulge din nou. Se simte de parcă ar ieşi dintr-o apă adâncă. Se trezeşte în hală, pe jilţul lui, horcăind, ca unul care era cât pe ce să moară fiindcă n-a mai avut aer.

Îl vede pe Sile zâmbind răutăcios. *Ăsta mă trimite la spital*. *Îmi umblă prin minte*. *Este mai tare decât mine*!? Când este cât pe ce să se dea bătut (*moartea nu-i aşa de rea*, *parcă este chiar cumva dulce*), simte că o putere nouă a intrat în el. Se cutremură ca un cal biciuit. Privirile i se aprind. Sile face o jumătate de pas înapoi. Rânjetul i se şterge de pe faţă.

Privitorii nu prea pricep ce se întâmplă. Se lămuresc doar atunci când Sile îşi duce mâinile la tâmple şi începe să se vaite cu glas subţire de scopit. *Batman îl rezolvă şi peăsta*. *Care va să zică se pot omorî şi între ei*.

Ridicat de pe jilţ, cu ochii holbaţi, Ionescu îşi îngenunchează duşmanul. Ţine mâna stângă întinsă. Degetele îi tremură, de parcă ar avea boala copiilor. *Dacă se mai sforţează aşa*, *poate s-o mierlească înaintea celuilalt*. *Dar n-are încotro*. *Aicea este care pe care*.

Sile cade încet. Mai întâi în genunchi, după aceea pe spate. Pe faţa lui smolită, chinul fără margini. Se zvârcoleşte de câteva ori şi rămâne nemişcat. În ochii lui holbaţi este scrisă frica, una mare de tot.

Batman lasă capul să-i cadă în piept. Răsuflă greu, de parcă ar fi fugit pe o scară, cine ştie câte etaje, hăituit de diavol. Nimeni nu mişcă şi nu suflă o vorbă. Se aude doar suspinul înăbuşit al unei femei. Batman îşi ridică fruntea. Se lasă încet în jilţ, dărâmat de oboseală.

După o vreme, se mai scutură o dată, iar oamenii îl văd odihnit, cu ochii sclipitori, de parcă ar fi tras ceva cocaină. *Se făcuse un moş şi uite că acum este iar un bărbat în putere*. Îşi îndreaptă arătătorul stâng înspre fani. Ameninţător, arţăgos:

— Aţi văzut, mă, ce s-a întâmplat. Dacă mai vrea vreunul să meargă după ăsta, să vină în faţa mea. Acum!

Nimeni nu se mişcă. Se aude un fel de zumzet:

— Iartă-ne, Preasfinte! Îndură-te de noi!

Renata nu face mofturi. Se roagă în rând cu ceilalţi. *Îmi place violenţa, dar am simţit ceva rece pe spinare atunci când l-am văzut pe ăla zvârcolindu-se pe jos*. Se gândeşte că poate oamenii din jurul ei chiar cred că Batman este un zeu apărut printre ei. Îi pare rău că nu se poate molipsi de credinţă. Ar vrea să fie un om de rând, să uite ce-a învăţat la colegiul ei scump şi plin de copii ai unor oameni bogaţi. *Cred că de-asta l-am părăsit din nou pe Santoy*. *Vreau să renunţ la logică, să devin pentru totdeauna o fiinţă instinctuală*.

În timp ce priveşte în gol, şoptind cuvinte de îndurare şi dragoste, Renata simte o durere în tâmple. Batman se uită la ea şi îi porunceşte, fără vorbe, să se apropie de el.

*

Acţionând nestingherit, batmanii devin plictisitori, iar informaţiile noi nu se mai produc. Un conflict între forţe relativ egale ar oferi, în schimb, situaţii inedite.

Batman practică magia, spun pământenii. Forţa sa ia naştere din concentrarea unor sentimente de mânie şi ură. El este un vrăjitor rău. Niciodată un om n-a mai avut asemenea puteri malefice. Astfel se explică zvonul că este anticristul, venit pe Pământ pentru a desăvârşi lucrarea diavolului.

Ar fi necesară o forţă contrară, rezultată din concentrarea unor sentimente socotite bune.

Nu pot estima cum apreciază superiorii mei fenomenul batmanilor. Logic, ar trebui să-i satisfacă. Şi ei sunt dependenţi de informaţiile inedite.

*

10. Piaţa Concordiei

Sâmbătă, 13 iulie 2058

„Se zvoneşte că batmanii sunt creaţi de extratereştri. De unul singur, de fapt. Entitatea. O femelă?”

„Teoria unui american. Agresivitatea şi violenţa trebuie lăsate să se consume până la capăt. Nu pot fi combătute. Iertarea creştină este un eşec, de exemplu”.

„Oamenii, ar putea să spună Entitatea, n-au reuşit să demonstreze că binele este superior răului. S-au rezumat la critici şi laude. Ei afirmă că răul măreşte entropia. Eroare. Răul destabilizează sisteme, dar naşte altele, mai complexe. Mai spun că eu sunt diavolul, anticristul, emisarul iadului. Nu le înţeleg indignarea. Şi nici frica.

Oricum, batmanii sunt benefici. Printre altele, oamenii au ocazia să scape de frică. Dacă poţi să fii ucis oricând, ce rost mai are să te temi?"

„Eu, în schimb, afirm că există un mod apatic de a trăi. În general, îl adoptă consumatorii de droguri, dar şi alţii. Cei în cauză asistă pasiv la spectacolul vieţii reale, de parcă ar fi nişte condamnaţi la moarte. Fatalism oriental, specific ţiganilor, preluat de români şi modificat. Românii, deveniţi fatalişti prin contagiune psihică, au ceva de sinucigaşi. Prin arta lor de a trăi, ţiganii au obţinut o ţară. Neclintirea lor psihică a fost câştigătoare. În loc să devină europeni, ţiganii şi-au impus propriile reguli. Românii au devenit nişte înfrânţi autentici".

„Am auzit că nu demult un grup de români au încercat o lovitură de stat. Când totul era pregătit, au renunţat, încă o dată. Probabil pentru totdeauna, asumându-şi condiţia de popor fără ţară".

„Psihoza Batman ia amploare cu repeziciune în capitala României. Batman dispune de posibilitatea multiplicării, prin sciziparitate psihică. El creează indivizi cu posibilităţi identice, duplicate mentale. Înmulţirea acestor indivizi peste o anumită limită ar duce la apariţia unei armate invincibile. În faţa acesteia, trupele convenţionale ar fi neputincioase. Operaţionale ar fi doar cele compuse exclusiv din roboţi. Dar batmanii ar putea acţiona asupra statelor majore, de la distanţă".

„Rămâne de văzut ce eficacitate ar avea luptătorii psi. Aceasta fiindcă, atunci când sunt ucişi, batmanii se multiplică".

„În România, emisari ai INTREPID-ului încearcă să recruteze batmani. Nu se cunosc rezultatele demersului lor".

„Iniţial, batmanii au fost operaţionali doar pe teritoriul României, agresându-şi doar membrii propriei lor etnii. Ulterior, presupuşi batmani au apărut şi în alte teritorii".

„Se afirmă că batmanii sunt vulnerabili doar în faţa magiei". (Le Monde, iulie 2058)

„În ziua eclipsei totale de soare din 11 august 1999, în Bucureşti a avut loc un mare seism. S-a afirmat că a fost provocat de galeriile metroului, care s-au pus în mişcare, ca un animal de beton, măturând subsolul oraşului. Fenomenul s-ar fi datorat unor forţe extraterestre, capabile să extragă şi să concentreze energiile negative din oameni. S-a presupus că încetarea lui a fost efectul unei asocieri spontane de energii pozitive, realizată pe căi necunoscute".

„Într-un jurnal intim din epocă, aparţinând unui necunoscut, se afirmă că un grup de iniţiaţi ar fi reuşit să creeze un creier uman poliencefalic, capabil să se opună extratereştrilor”.

„Entitatea: mai întâi i-am favorizat pe romi, în detrimentul românilor; le-am dăruit o ţară (cadou destul de puţin preţios în condiţiile actuale, adaug eu); apoi am creat un reflux; s-au ivit efecte imprevizibile; nu pot să le cer sprijin semenilor mei, fiindcă informaţiile se scurg doar dinspre ei înspre mine; nu-mi rămâne decât să aştept”.

„Spunând acestea, Entitatea ar aminti de un ultimatum primit din partea Superentităţilor. Acestea o mustră pentru că a încălcat regula noningerinţei în evoluţia umanităţii. Eventual, ar soma-o să remedieze situaţia, ameninţând-o cu represalii. De exemplu, cu un fel de dezafectare, ceva în genul dezactivării unui creier pozitronic, ca în vechile filme SF”.

„Entitatea ACEASTA ar fi echivalentul unui tânăr rebel, care încalcă regulile din plictiseală şi dorinţă de noutate. Tot ce doreşte ar fi să obţină noi informaţii. În fond, nu asta este plictiseala? Un tânăr suferind de spleen, precum un nobil britanic de odinioară, doritor de schimbare. Bătrânii (superentităţile), ar respecta nişte reguli desuete. Disputa dintre generaţii, transpusă în plan cosmic”.

„Câteva extrapolări. Entitatea este pedepsită. superentităţile intervin în România şi, ulterior, pe întreaga planetă. Ele se contrazic astfel pe ele înşişile. În această situaţie, nişte ultraentităţi, discrete până atunci, ies la iveală. Scenariul se repetă. Între timp, pe Pământ lucrurile evoluează. De unde până atunci omenirea îşi aşteptase sfârşitul de la invazii extraterestre sau dezastre ecologice, se dovedeşte că pericolul este ascuns în suflete. Ar interveni un paroxism al agresivităţii. O apocalipsă etc.”

(Jurnalul lui Ion Popescu)

11. Xoxavipe Virclub

Duminică, 21 iulie 2058

*

Lumile virtuale sunt fictive, dar trăirile oamenilor intraţi în ele sunt reale.

*

În Xoxavipe Virclub rareori pătrunde câte un om sărac, pentru a-şi cheltui în câteva minute economiile de-o viaţă. Unii au ucis şi-au

tâlhărit, doar pentru a intra acolo.

Scenariile vizează doar România. Cei de aici nu doresc aventuri în ţinuturi exotice. Este efectul drogului şi al mesajelor subliminale. Contribuie şi propaganda religioasă. Predicatorii au tot repetat că străinătatea şi tehnologia sunt rele. Oamenii au sfârşit prin a-i crede. Rominîi privesc ironic modul de viaţa din celelalte ţări. Nu şi bunurile venite din străinătate, care le asigură existenţele.

La virclub, cine are bani poate face sex cu împărăteasa Cerasela, de-o pildă. Casa Imperială n-are nimic împotrivă. Când a aflat, Baxt al II-lea a rânjit. Las s-o fută şi alţii. În vis. Nu contează. Numai să nu-i apuce dorul de ducă sau să facă mai ştiu eu ce năzbâtie.

De curând, împăratul a cerut un program special. Vreau să-i călăresc un pic pe străini. Măcar aşa, în poveste. Să fiu mai tare decât acum, când cineva îşi bate joc de mine aşa cum i se scoală lui. Aţi auzit, mă? Da, Majestatea Voastră. Dar… Ce-i, mă? Am avea nevoie de nişte specialişti din afară. Aduceţi-i!

Când totul este gata, împăratul soseşte la Xoxavipe Virclub, în mobilul Emperor 1, singurul de culoare aurie din România. Îl întâmpină bătrâna Mirela. Împăratul o ştie de când era cea mai frumoasă femeie din România. A trăit cu ea. O priveşte cu simpatie.

— Să trăiţi, Majestatea Voastră Imperială! se temeneşte bătrâna.

Faţa ei, pe care doctorii au muncit din greu, este trufaşă, dar şi umilită de timpul învingător. *O vulturoaică îmbătrânită*. *Nu mai poate să zboare*, *dar vede încă bine*.

— Să trăieşti şi tu, Mirelo! spune Baxt cu un rânjet de bunăvoinţă. N-ai murit încă?

Bătrâna nu răspunde. Se înclină încă o dată, adânc. În ochii ei rămaşi tineri, supunerea deplină. Împăratul se opreşte, stă o clipă pe gânduri. Îi întinde dreapta. Mirela i-o sărută, suspinând.

— Să trăiţi! Să trăiţi!

Suveranul îşi aduce aminte de ceva neplăcut. S-*o fut în cur de Entitate*! Ar înjura cu glas tare. Se stăpâneşte. *Nu trebuie să audă oamenii că am început să vorbesc singur*, *ca moşnegii sau ca ăia dilii*. Aşezat în fotoliu, cu tehnicienii roind în jurul lui, simte cum furia îi creşte. Liniştiţi-vă, Majestate, vă rugăm! *Mi-ar face bine să înjur*. *Mult*. *Pe toţi*. *Soarta*, *bătrâneţea*, *neputinţa*, *culoarea pulei mele*.

Un psiholog din echipă îşi ascunde un zâmbet. Asta *se cheamă furor senilis*. *Diminuarea testosteronului din sânge*.

Prima secvenţă virtuală. Reşedinţa imperială din Herestry. Curtea primeşte ştiri despre delăsarea ţiganilor. Noile pretenţii politice ale românilor. Puterile europene – deocamdată în expectativă. *Ăştia* se *bagă numai dacă ţiganii încep să se care din ţară*. Analiştii străini: emigrarea din România este previzibilă, dar nu iminentă; inerţia psihică este considerabilă, situaţia va rămâne cea de azi, cu modificări neînsemnate. *Mă simt dat deoparte*, *deşi nimeni nu mi-a şoptit încă să abdic*.

Apar trimişi ai OPE-ului, nişte bărbaţi nespus de politicoşi. Îl asigură pe împărat că alimentele şi medicamentele vor sosi în continuare. Veţi reveni la Palatul Imperial, Majestatea Voastră, totul va fi ca mai înainte. Românii sunt incapabili să se organizeze. Vor protesta, atât. Tulburări sporadice, lipsite de importanţă politică. Romii rămân la putere. Totul este în ordine. Dar eu cum sunt privit în străinătate? Foarte bine, Majestate. Sunteţi considerat un conducător autentic.

Batmanii! *Porcăria asta*! *Gata cu ei*! *îi distrug pe toţi*! *Ba nu*! *îi pun să lucreze pentru mine*. *Capăt o putere adevărată*. *Cum să fac*?

În virtual, trec câteva zile. În realitate, cinci secunde. Împăratul nu se mai simte primejduit. Şi-a recăpătat curajul. Parcă am trei coaie, îi spune Ceraselei. Ca-n tinereţe, când aveam harem şi nimeni nu sufla o vorbă. Aşa!

Curtea revine la Palatul Imperial. Un convoi de transportoare. Militari înarmaţi cu scule de ultimă oră, trimise de prietenii de la OPE. Pe străzi, pustiu. Ruinele au dispărut. La fel, grămezile de gunoaie. Câini vagabonzi, nexam. Multe clădiri noi, construite în stiluri moderne. Imaginile despre adevăratul Bukry au ieşit din mintea împăratului. *Parcă aş fi la Paris*, *futu-i maica mă-sii*!

Apare masa uriaşă a Palatului Imperial. Convoiul trece printre blocuri făcute la ordinul lui Ceauşescu, construcţii foarte solide, destinate celor din preajma dictatorului. Au rezistat bine la marele cutremur din 2019.

Cei din Xoxavipe Virclub văd pe faţa suveranului un surâs de superioritate şi trufie. *Cine pizda mă-sii a spus că sunt în primejdie în palatul meu*? *Fututul dracului*! *Santana*, *macaronarul*? *Da*. *El a fost*. *M-a sfătuit să mă mut*, *de nebun*, *în Herestry*. *Să mă port ca nimeni*. *Numai fiindcă porcul de Bango a vrut să mă omoare*! *Orice om important poate fi ucis*. *Nu trebuia să mă mişc din loc*. *Futu-l în cur pe Santana*! *Pe unde-o*

fi, *că nu l-am mai văzut în ultima vreme*. *S-o fi cărat*, *că graniţele noastre sunt ca sita*. *O fi simţit că o-ncurcă dacă mai rămâne*.

Intrând în Palat, împăratul primeşte onorul gărzii. *Hopa*! *Uite că mi-a revenit darul*! *Ştiu*, *văd ce gânduri au băieţii ăştia înalţi şi frumoşi*. *Numai devotament şi credinţă*! *Bună treabă*! *ziceam că nu voi mai putea citi niciodată în minţile oamenilor*. *Uite că dumnezeul nostru m-a ajutat*. *O să fie totul ca mai înainte*.

Câţiva demnitari îl primesc cu plecăciuni adânci. Cel mai servil este Pardalian Gavuno, primul ministru. *N-a venit niciodată la mine*, *în Herestry*. *Mi-a trimis vorbă că nu se simte bine*. *Uite că i-au trecut toate bolile*. *În devla lui nu este decât supunere şi lăcomie*. *Poate-l schimb*, *deşi unul ca el este foarte comod pentru mine*. *N-a avut niciodată* vreo *idee*, *vreun plan al lui*. *Şi nici nu s-a opus vreunui ordin de-al meu*.

Slujitorii s-au înşirat pe două rânduri, ca în filmele vechi cu nobili. *Curva asta de Elena parcă are ţâţele mai mari ca înainte*!

Apartamentul împăratului este neschimbat. Valetul, ca scos din cutie. Cerasela, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, grea, a început să dea ordine. Vocea ei este puternică, neşovăitoare. *Am nimerit-o*, *când m-am însurat cu ea*. *Este o femeie forţoasă*, *ştie să treacă peste greutăţi*. *Simte faţă de mine exact ce se cuvine*. *Respect*, *mult respect*. *Nici n-am nevoie de dragostea ei*. *Ce-i aia iubire*? *Căcat*! *Altele am eu acum în cap*. *Or să vadă toţi cine este Baxt al II-lea*. *Nu pe amărâţii ăştia de husăni o să mă răzbun*. *O*, *nu*! *N-am nicio treabă cu ei*. *Trebuie doar să aşteptăm*, *singuri îşi pun juvăţul de gât*. *Străinării*, *ei trebuie să afle ce putem*! *Batmanii ne-au fost trimişi de cineva*… *Nu ştiu cine*… *Oricum*, *unul care ne are la inimă*. *Doar eu am arma batmanilor*. *Parcă văd că o să vină de nu ştiu unde*, *să mi-i ceară*. *Bă*, *nu sunt de vânzare*, *aşa o să le spun*.

În virtual, timpul trece repede. Zilele sunt minute. Baxt nu ştie că visează, trăieşte din plin revenirea încrederii în sine însuşi. *Ia să schimb eu lucrurile în ducatul mortului*, *al lui Bango*!

Merge personal la Cravy, cu toată pompa. Urmaşii lui Bango vin cuminţi în faţa lui, îi jură credinţă. Cu puterile recăpătate, Baxt vede în minţile tuturor. Ştie să aleagă, să pedepsească şi să recompenseze. Fiul cel mai mare lui Bango, actualul duce de Cravy, va rămâne în frunte. Asta fiindcă este o fiinţă slabă, supusă viciilor. Un om al lui Baxt îl va dirija. *Ducele Dan de Cravy*! *Sună frumos*, *deşi neputincioşii de străinări zâmbesc ironic atunci când vine vorba despre rangurile nobiliare din*

România. *O să vadă ei cum stau lucrurile*. *Trebuie să aibă doar puţină răbdare*. *Bango mi-a fost văr bun*, *dar pot să-i dau lui Dan de nevastă o fată de-a mea*. *Nu vine împotriva legilor noastre*.

Solemnitatea investirii, vizitele, primirile, chefurile, cuvântările şi toasturile consumă, în timp real, patru minute. În virtual, vizita la Cravy durează trei zile încheiate. Înainte de plecarea spre Bukry, împăratul primeşte o delegaţie a românilor. Nişte oameni modeşti, parcă atinşi de nu se ştie ce sfârşeală. Promisiuni de lealitate. Niciodată românii nu vor periclita bunul mers al treburilor publice din România. Ştim că în ţară domneşte democraţia. Nu dorim decât să ne aducem contribuţia, în interesul general. Împăratul, la urmă, după ce a spus câteva cuvinte potrivite cu situaţia, întinde mâna sa groasă spre şeful delegaţiei, la sărutat. Numai că respectivul, un om la vreo cincizeci de ani, medic de meserie, încalcă protocolul. Se mulţumeşte să se aplece, suficient de slugarnic. Apoi se retrage, împreună cu ceilalţi.

Împăratul vede roşu, dar n-o arată. Se stăpâneşte. *Futu-vă-n cur de husăni*! *O să vedeţi voi cum merge treaba*. *O să-mi cădeţi în genunchi*, *ca să vă dau liber*. *Numai să aveţi loc de-ntors*.

Din nou în Palatul Imperial. Roşu şi negru. Culorile predominante. Parcă niciodată nu s-a simţit împăratul mai bine. Este trecut de şaizeci, dar s-a petrecut un miracol. Claritatea gândurilor, potenţa sexuală, chiar înfăţişarea – toate sunt mai mult decât mulţumitoare. Împărăteasa, numai lapte şi miere. O pisică foarte mare, cu ţâţele cât cupolele unei biserici. *Sunt un om băftos*, *ăsta-i adevărul*. *Acum nu trebuie decât să-mi pun planul în practică*. *N-am de ce să mă grăbesc*. *Simt că totul va merge aşa cum vreau eu*. *România va fi buricul pământului*, *cum a spus nu ştiu care husăn înainte de anul 2000*.

Să vină la mine Batman, ăl de la care a plecat toată molima asta. Să mi-l aduceţi imediat. Am înţeles, Majestatea Voastră, să trăiţi!

Ordinul este îndeplinit prea repede, dar Baxt al II-lea nu simte nimic neobişnuit. De parcă Batman ar fi aşteptat în anticameră.

— Ia spune, bă, zice suveranul, după ce insul periculos i-a sărutat mâna, tu ţii cu noi, cu mine? Hm? Ia s-auzim! îi rezolvi tu pe unii, dar n-ai gânduri rele cu mine şi cu familia mea. Este?

— Da, Majestatea Voastră, rânjeşte servil Batman. Nici prin gând nu mi-ar putea trece să…

— Bine, mă, bine, îl bate împăratul pe obraz, fără nicio frică. Am ştiut eu că eşti de-al nostru. Dacă vrei, poţi să fii prim-ministru. Nu este

nicio problemă. Hm? Ce-ai de zis?

Batman zâmbeşte, arătându-şi dinţii lui noi. Nu spune nimic.

— Nu vrei să fii prim-ministru… Foarte bine. Până la coadă, ai mult mai multă putere decât un amărât ca Gavuno, nu?

Batman tace şi dă din cap cum că împăratul are dreptate.

— Ia spune, bă, continuă Baxt cu vocea lui groasă de demult, când bătrâneţea nu-l strâmtorase încă, tu îi ştii pe ăia care au luat puterile de la tine? Poţi tu să-i dai cuiva, cu vruta, darul ăsta al tău?

— Da, Majestatea Voastră, pot.

— Şi… Cum?

— Nu ştiu nici eu cum, dar sunt în stare.

— Bine, bă, foarte bine. Să ştii că orice vrei în ţara asta, poţi să ai. De la mine, Baxt al II-lea, împăratul romilor. Dacă ai chef, îţi dau o fată de-a mea de nevastă. Ca-n basme. Nicio problemă. Orice, mă! M-auzi?

— Da, Majestatea Voastră. Fac orice-mi spuneţi. Numai să pot. Acuma, eu sunt în stare de multe lucruri, dar mai încolo? Nu ştiu ce se va întâmpla.

Batman este nehotărât.

— Ce-i, mă? ridică uşor vocea împăratul. Spune! Nu te fută grija pe tine că mă supăr. Eşti omul cel mai puternic din ţară la ora asta. Eşti mai tare şi decât mine. Asta-i situaţia. N-ai coroană pe cap, atât. Încolo…

— Majestatea Voastră, începe Batman nedumerit, de ce nu mă rezolvă vreunul? Puteau până acum, de mii de ori. Nu pricep.

— Mă, Batman, râde gros împăratul, nu face pe prostul cu mine! Hai, că mi-ai plăcut! Chiar nu ştii de ce?

— Nu ştiu, să n-am parte, să moară familia mea!

Suveranul hohoteşte de-a binelea:

— Care familie, mă? Că n-ai pe nimeni, după câte ştiu eu.

— Aşa vine vorba, Majestatea Voastră.

— Bă, Batman, chestia este că puterea ta trece la alţii, dacă tu dai în primire. De-asta nu te rezolvă nimeni. Nu se poate să nu ştii atâta lucru.

Împăratul cade pe gânduri. Batman aşteaptă răbdător. Primeşte un trabuc Espero, al doilea de la începutul audienţei. Îşi aprinde şi Baxt unul. Fumează împreună. Fumul se duce în sus, de parcă ar fi cel al unei jertfe primite cu bunăvoinţă de dumnezeul ţiganilor.

Apare o subretă cu nişte sâni de speriat. *Înseamnă că* nu-i *poveste*. *Le alege numai dacă au balcoanele foarte mari*. Baxt îi citeşte gândul lui Batman şi râde. Fata le aduce un vin rubiniu, porto. Beau încet. Batman plescăie şi scoate un mormăit de satisfacţie. Nu se sfieşte.

— Este bun, bă? îl întreabă Baxt, ca între prieteni.

— N-am mai băut aşa ceva de când sunt, zice Batman admirativ. Erau nişte fiole pe care scria porto, dar nici vorbă să…

Împăratul râde din nou, gros.

— Ăsta te scoală din morţi, mă, zice.

Batman scutură afirmativ din cap.

Baxt este stăpân pe situaţie. Citeşte uşor în mintea lui Batman. *Ăsta îmi este credincios până la Dumnezeu*. *Lucrurile*, *după cum văd*, *au început să revină la ce-au fost*. *Roata s-a învârtit*. *Uite că îmi vine iarăşi apa la moară*. *Ăsta negru din faţa mea*, *cu dinţii lui dichisiţi*, *este arma de care am nevoie*. *O sută ca el şi încep să fac eu preţurile*. *Futu-le rasa-n cur la toţi*! *O să vadă ei cine este mai tare*. *Ce terorism internaţional*? *Căcat*. *Ce bombe*, *ce arme bacteriologice*? *Îmi bag picioarele în ele*. *Arma mea este cea mai bună*. *Trebuie numai ca oamenii să afle cum stau lucrurile*.

În Baxt dormitează un TIRAN? se întreabă psihologul din echipă. Sau pulsiunile lui din virtual nu sunt autentice? În realitate n-ar gândi aşa?

Suveranul se vede făcând legea pe toată planeta. Autocrat.

Apoi, pe nesimţite, se pomeneşte în altă secvenţă. Primeşte, foarte scorţos, emisari veniţi de departe, pentru a-i cere sprijinul. Asta fiindcă batmanii lui se află peste tot. Se ştie că ei pot face orice. În numele lui Baxt al II-lea.

Un diplomat aflat într-o audienţă de rutină îl întreabă prevenitor pe împărat cam ce intenţii în materie de politică externă are România. Baxt ezită. *Imperiul român să anexeze întreaga planetă*? *Eu să devin conducătorul tuturor*? *Nu cumva este totuşi prea mult*? *Chiar ridicol*? *Deloc*. *Democraţia de tip occidental este o construcţie artificială*, *bazată pe protecţia anormală a handicapaţilor*. *Iar creştinismul*, *o religie pentru hadâmbi*, *aşa cum bine spun musulmanii*. *Un regim de mână forte*, *iată ce le trebuie oamenilor ca să se simtă bine*. Audienţa este sistată brutal. Mă cac în uzanţe, îi spune Baxt lui Nicu. Trebuie să cuget.

Ce va fi, practic? Nimeni nu-mi va preda puterea de bunăvoie. Trebuie constrângere. Mă ajută INTREPID-ul. Mă sprijină logistic. Structurile există, trebuie doar umplute cu batmani. Un plan colosal de intimidare, plus o ofensivă internaţională. Toţi oamenii să afle la ce se pot aştepta, dacă nu se supun. Câţiva batmani vor fi lichidaţi, este normal. Ce se va întâmpla după aceea îi va linişti pe cei care cred că batmanii sunt nişte terorişti oarecare. Cum să lichidezi, băi Nicule, nişte oameni capabili de multiplicare nelimitată? Absurd. Mult mai raţional este să-i iei cu binişorul, să-i îmbunezi.

Pe figura smolită a suveranului, triumf. Se simte deja stăpânul absolut al planetei. Scoate un geamăt de plăcere. *Destul cu vorbele*! *Fapte*! *Batman este al naibii de deştept*, *o să-l fac general*. *Sau mareşal*, *de-a* dreptul. *Deşi gradele militare*… *Într-o armată de terorişti*… *Şefi şi subordonaţi*, *atât*.

Timpul trece repede. Planurile împăratului se împlinesc cu iuţeala gândului. Sau şi scurs alte câteva săptămâni. Armata de batmani a fost organizată şi a început să acţioneze. Treaba merge strună.

Mai întâi, propriul teritoriu. Trebuie pacificat. Cine a spus că batmanii îi rezolvă doar pe ţigani? A greşit. Mor şi români, cu duiumul. S-au liniştit. Nu mai fac demonstraţii de protest. Nu se mai întâlnesc într-ascuns, pentru a unelti împotriva regimului politic al lui Baxt al II-ea. Împăratul i-a chemat la el, la fel cum a făcut la Cravy. De data aceasta, sunt veniţi din toată ţara. Nişte cetăţeni model. A fost o rătăcire de moment, Majestatea Voastră, n-avem a ne plânge de nimic. Bine, mă! Să fiţi liniştiţi, să munciţi cinstit! Ţara noastră are un mare viitor. Şi voi o să vă înfruptaţi din ce-o să ne aducă soarta.

După plecarea foştilor nemulţumiţi, rămas singur, împăratul râde şi începe să vorbească singur. Soarta, pe dracu'. Eu, Baxt al II-lea, nu soarta! Eu şi batmanii mei, cei mai puternici războinici de pe planetă.

Se iveşte şi ceva neaşteptat. Suveranul află că uneori batmanii o iau razna, nu mai ascultă de ordine, nu ţin cont de planuri. Când se întâmplă aşa, oamenii mor la nimereală, prieteni sau duşmani, militari şi copii de ţâţă. Este ca şi cum nişte soldaţi s-ar ţicni şi ar începe să tragă aiurea.

Auzind despre asemenea lucruri, Baxt se înfurie rău de tot. *Vă fur muma-n cur de batmani*! În gând, fiindcă Batman, prototipul, este

de faţă, într-una dintre audienţele (de fapt, vizitele) înmulţite în ultimele săptămâni.

— Ce spui de chestia asta? îl întreabă împăratul pe Batman.

Pe faţa lui Led Zeppelin Ionescu, un zâmbet suspect. Împăratul simte frica strângându-i stomacul şi/sau testiculele, ca să folosească expresia unuia.

— Măi, Batman, orişicât! spune împăratul, văzând că protejatul său tace şi îşi tot arată dinţii strălucitori. Înţeleg, se mai întâmplă, dar… Noi suntem de-un neam. Doar nu…

Baxt nu prea mai poate vorbi ca lumea, se cam bâlbâie.

Celălalt tace, iar prin minte îi trec gânduri negre, citite de împărat. Suveranul transpiră. O sudoare rece i se scurge pe spatele gras.

Apoi totul se şterge. Împăratul uită că era cât pe ce să se scape pe el de frică. Redevine marele conducător, viitorul pantocrator. A fost un divertisment realizat de programatori, pentru veridicitate. Atât.

Mai întâi, în ţările învecinate cu România. Prea multe morţi din senin. Într-o epocă a graniţelor deschise, nimeni n-are bănuieli, la început. Într-adevăr, din România ies cam mulţi oameni, dar asta nu înseamnă cine ştie ce. Deocamdată, OPE-ul n-are motive de îngrijorare.

Autorităţile locale îi supraveghează pe cei veniţi din România. Sunt expulzaţi nişte delincvenţi dovediţi. Cei mai mulţi, însă, pot să rămână, dacă îşi găsesc de lucru.

Vine totuşi clipa când între cei sosiţi din România şi decesele fără noimă se face o legătură. Ideea devine publică într-un reportaj. Batmanii din România, amintiţi până mai ieri în zeflemea, au devenit un pericol european, chiar mondial. Diseminarea răului este un fapt. Scapă cine poate.

Nişte clarvăzători fac previziuni sumbre. Intervin în discuţie specialiştii în substanţe psihotrope de luptă. Se declară neputincioşi. Habar n-au cum se petrec lucrurile. Nu este nimic organic, spun ei, după sute de autopsii. Morţi naturale. Infarcte, stopuri cardiace. Congestii cerebrale. Într-adevăr, au murit şi oameni perfect sănătoşi, dar asta nu înseamnă prea mult. Statistic, este posibil.

La Bukry, împăratul râde ca un diavol şi înjură întreaga lume. *Futu-vă rasa-n cur de labagii*! *O să-mi mâncaţi cu toţii din palmă*. *Curând*. Niciodată o organizaţie teroristă n-a dispus de puterea lui. Nici n-a visat măcar s-o aibă. *Pot să lovesc exact acolo unde mi se scoală mie*.

Am legături telepatice cu toţi batmanii. *Ca nişte furnici*, *futu-vă muma-n cur*! *Suntem un singur organism*. *Eu sunt creierul*. *Pot să le ordon tuturor*.

Vine momentul când statele occidentale declară oficial că sunt agresate. Pregătesc o ripostă împotriva României. La o conferinţă de presă, ministrul de externe român, un bărbat frumos, foarte brunet, declară că ţara sa este profund nedreptăţită. Asemenea acuzaţii grave, spune el, nu pot fi întemeiate numai pe speculaţii. Există vreo probă împotriva noastră? Nu. Atunci? Toţi cetăţenii români vor reveni în patrie. Aceasta va fi dovada peremptorie că intenţiile şi conştiinţele noastre sunt curate. Nu dorim decât linişte şi pace.

Bravo, mă! spune împăratul, urmărind înregistrarea. Băiatul ăsta vorbeşte exact ce trebuie. Este, Nicule? Să vină toţi înapoi, că şi-au făcut datoria şi i-au însămânţat. Am oamenii mei, alţii, fără nicio treabă cu noi, romii. La unii nici nu le ştiu limba, dar pot să le dau ordine. Cum mă mai ascultă! Ca nişte câini dresaţi! Suntem unul singur, eu şi ei. Niciodată creierul meu n-a mers mai bine, auzi Nicule? niciodată. De parc-aş fi drogat, fir-aş al dracu'! Să n-am parte de familia mea!

În timp real trec minute. În cel virtual, alte săptămâni. Lucrurile se complică. Romii revin la patria mumă. Nu mai rămâne picior de ţigan în toată Europa. Şi nici altundeva. S-*a revenit la situaţia ideală*, *din punctul de vedere al OPE-ului*.

— Acum să-i văd, Nicule! spune împăratul. Ce-o să facă? O să ne atace? Din ce motiv? Ce părere ai?

Aghiotantul, sumbru ca întotdeauna, tace. Se uită ţintă la Baxt, ca un câine credincios.

— Îl vreau pe Santana, continuă suveranul. Unde-i macaronarul ăla? Mutra lui de şobolan deştept! Să auzim cum vede lucrurile. Unde-i, Nicule?

— Am înţeles, Majestatea Voastră, imediat!

Tom Santana este în Palat. Apare imediat, în rasa lui modestă, de culoarea pământului. Poartă sandale de monah, pe piciorul gol. Are nişte mătănii. Îşi ţine privirile plecate, cucernic. Se înclină în faţa împăratului.

— Ce-i, mă? îşi bate joc Baxt de el, te-ai călugărit de-a binelea? Unde-ai dispărut?

Santana se înclină încă o dată. Şi mai adânc.

— Acum poţi să întrebi tu pe mine, continuă fălos împăratul. Eu

sunt oracolul, mă! Eu ştiu ce se întâmplă şi ce va să vină. Da! Ce, nu crezi? Îţi trece prin minte că sunt paranoic? *Fututul dracului*! Ce-i aia paranoia? O vorbă mă, un căcat, adică. Faptele contează. Am întors lumea pe dos, asta am făcut. Ce ai de spus?

— Sunt la ordinele Majestăţii Voastre, zice italianul, foarte umil. Ca întotdeauna. Aş vrea să vă fiu de folos.

— Nu-mi cer să-ţi cruţ familia din Italia? Că doar nu te-a fătat o căţea. Ai şi tu o mamă, un tată, nu?

— Sunt copil găsit, spune Santana cu voce mică. Am crescut într-un orfelinat. Nu-mi cunosc părinţii.

— Dar pe italieni îi iubeşti, nu?

Santana îşi ridică uşor sprâncenele subţiri, a nedumerire:

— Nu ştiu ce să vă răspund. Am trăit în mai multe ţări… Nu cred că…

— Cinstit?

— Da, Majestate.

— Nu-ţi pasă, adică, dacă fac curăţenie în Italia?

— De ce-aţi face-o? îndrăzneşte Santana. Nu v-au supărat cu nimic.

Pe împărat îl apucă plictiseala. Face un gest neglijent:

— Bine, mă, poţi să pleci.

Îi face un semn aghiotantului. Acesta îl ia de braţ pe fostul ghicitor în cărţi şi îl împinge nu tocmai politicos spre imensa uşă pe unde a intrat. Italianul se arată foarte docil. Iese.

— Nicule, spune Baxt, ţi-ar plăcea să-l vezi mort pe-ăsta? Că parcă aşa ziceai mai demult. Cum ai vrea s-o mierlească?

Aghiotantul zâmbeşte crud:

— L-aş scopi şi i-aş da coaiele, să le mănânce. Îmi permiteţi?

O clipă, împăratul pare că-şi va aduce aminte de destinul real al lui Santana. Dar lumea virtuală este mai puternică:

— Nu, mă. Nu că mi-ar fi făcut nişte servicii în trecut… Trebuie să moară la întâmplare, pricepi? Fără execuţii sau dispariţii. Că doar nu suntem dictatură… Suntem democraţie.

Nicu se mohorăşte. Este un băiat cam greu de cap, inclusiv în virtual. Împăratul îl citeşte fără greş. *În mintea lui este numai agresivitate şi devotament pentru mine*. Îi spune:

— Mă, oamenii nu vor democraţie, în sufletele lor. Află asta de la mine. Le place să fie conduşi, fie şi de forţe oculte. Adică de puteri de

pe lumea ailaltă, mă Nicule. Democraţia este născocită de nişte neputincioşi. Ăsta-i adevărul. Dictatura este singura soluţie sănătoasă. Uită-te la ăia din Asia! Înghit ei democraţia? Nu. De ce? Fiindcă sunt mai înţelepţi ca noi. N-au nevoie de liber arbitru. Simt că libertatea este o vorbă goală. Nu poate fi pusă în practică. (Programatorii au avut umor. Ce caută un asemenea discurs printre aventuri, victorii, lupte, crime, amoruri?) Ce poate face unul care are puterea? Da, mă, o dictatură luminată. Viitorul planetei nu este diversificarea, ci dominaţia globală, cu un singur centru de putere.

*

I-am influenţat pe programatori. Mă umanizez? Visele de mărire ale împăratului sunt ale mele, de fapt? Ce înseamnă libertate şi sclavie? Pentru mine, noţiuni ca oricare altele. Din gândurile lui Baxt iese la iveală pofta de putere. Asta înseamnă că eu însumi doresc să stăpânesc planeta, dar nu conştientizez această dorinţă? Urmându-l pe împărat în visul lui de mărire, trăiesc parcă un rudiment de sentiment. Adică o alegere iraţională, precum iubirea.

Un anume Stendhal a scris că iubirea este preferinţă pură. Opţiune nemotivată, adică. În acest caz, de ce oamenii aleg puterea şi nu sclavia? Există o ierarhizare subiectivă a sentimentelor? Am citit despre masochism, plăcerea găsită în suferinţă. Unii autori scriu că poate fi extins mult dincolo de sfera sexuală. Cei cu vocaţie de sclavi ar fi deci nişte masochişti.

*

În lumea virtuală, timpul trece ca gândul. Baxt crapă de plăcere. Crimele batmanilor au cuprins întreaga planetă, ca un virus atotputernic.

La Bukry se află că vor sosi reprezentanţii unor guverne. Îi vor cere audienţe împăratului. Oficialităţile din România sunt rugate să păstreze discreţia în legătură cu obiectul întrevederilor.

— Au dreptate, mă, îi spune Baxt lui Nicu, cum să recunoască o ţară ca Germania că trebuie să se milogească? Sau una ca Franţa? Orgolii, mari orgolii… Uite că am trăit s-o văd şi p-asta. Da, noi, Baxt al II-lea putem să schimbăm destinul unor popoare. Fără să fie folosită nici măcar o armă. Fără nicio explozie sau atac bacteriologic. Stând liniştit aici şi sorbind nişte porto. Aici s-a ajuns. Sunt şeful batmanilor de pretutindeni. Pot să le dau ordine prin puterea gândului. Să le spun unde să atace. Nici nu ştiu cum de s-a aflat. Ce părere ai?

— Ştie toată lumea, spune Nicu, răguşit de atâta tăcere.

— Da, aşa o fi. Lucrurile se răsuflă, până la coadă. Oricum ai suci-o. Oricum ar fi, ştiu sigur că oamenii mei nu suflă o vorbuliţă. Tac şi fac, aşa cum i-am învăţat eu. Nimeni nu ne poate asculta convorbirile. Ha, ha! Se străduiesc, băieţii, dar nu iese nimic. Este arma absolută, mă!

— Împăratul plesneşte de mulţumit ce este – M-ar lichida, dar se cacă pe ei de frică. Pricepi?

Aghiotantul încuviinţează conştiincios.

— Asta este, că nu prea pricepi. Dar nu contează. Se tem de declanşarea unor procese incontrolabile, la scară planetară. Înţelegi?

— Da, Majestatea Voastră.

O clipă, împăratul pare nedumerit. Continuă:

— Drept să-ţi spun, nici măcar eu nu prea pricep chestia asta cu procesele incontrolabile. Că doar nimic nu este clar.

— Ridică din umeri – Nu contează. Principalul este că oamenii ştiu una şi bună. În anumite situaţii, batmanii pot să se înmulţească precum şobolanii. Nu, ca viruşii. Oricine poate s-o încurce. Chiar şi şefii de state. Nu mai vorbesc de ăştia care vin la uşa mea şi vor să discute, să-mi transmită nu ştiu ce mesaje secrete.

Baxt vorbeşte au atâta patimă, încât a făcut bale la gură. Nicu nu se miră. Îl urmăreşte cu atenţie. Niciun gând nu se naşte în mintea lui. Oprindu-se pentru a-şi regla respiraţia, împăratul se uită la el cu simţăminte amestecate. *Poate că Nicu al meu este un android şi eu nici nu ştiu*. *Prea simple sunt toate în mintea lui*.

— Discreţie… continuă batjocoritor împăratul. Căcat! Ştie şi o găină ce vor de la mine. Să opresc toată jucăria. Înainte de-a fi prea târziu. Unul mai deştept mi-a spus, foarte mieros, că statul lui îmi pune la dispoziţie mijloace financiare nelimitate. De ce? Ia să te vedem! Ştii?

— Ca să opriţi toată jucăria, recită mecanic aghiotantul.

Baxt îl priveşte cu milă:

— Nu, mă, Nicule. Nu este asta. Ca să le dau imunitate. Auzi, mă! Ca un vaccin. Nu unui întreg popor, nici vorbă de aşa ceva. Numai unui grup. Să fie o castă imună la veninul batmanilor.

— Se uită cercetător la aghiotant. Acesta rămâne inert. Împăratul ridică din umeri – Cred şi eu că le-ar conveni. Futu-l în cur de muţunache! Mozomaina dracului! Nu cumva să le predau şi controlul asupra batmanilor? Să conducă ei lumea, după legile lor de

căcat?

Repede se ajunge acolo unde visează împăratul. În toată lumea, un potop de decese. Mor şi grupuri. Alese la întâmplare. Spectatorii de pe un stadion american, copiii dintr-o grădiniţă, în Saigon, credincioşii negri aflaţi într-o biserică protestantă din Suedia. Baxt vede totul. Prin diversele sisteme de informare vizuală, dar şi direct, datorită darului său miraculos.

Să vină aici, urlă el prin Palat, să-mi facă jurăminte de vasalitate. Împărăteasa, miniştrii, cei din echipele de pază îl privesc ca pe un zeu. Câteva femei fac crize isterice de misticism şi îngenunchează în faţa lui, cerându-i binecuvântarea. Le-o dă, punându-le pe capete mâna lui groasă.

— Feudalism? răcneşte el, plimbându-se excitat prin sălile imense. Operetă? Şi ce dacă? Mi se rupe mie de ce-o să zică nu ştiu cine. Când oamenii mor ca muştele, nu mai este timp pentru ironii şi zeflemele. Da, România să fie buricul pământului, centrul politic al planetei. Împărăţia universală. Cuvântul ridicol să fie scos din dicţionare. Nu mai are niciun sens. Nu sunt ridicol, sunt doar supraom!

În fine, Baxt îşi îndeplineşte o veche dorinţă. Să vorbească nepieptănat în faţa tuturor, fără nicio grijă. Înjură în neştire.

Coprolalie, cugetă unii (puţini). Baxt, omnipotent, le citeşte gândurile. Îi strânge pe toţi într-o sală unde au loc de obicei conferinţele de presă. Spusele lui sunt preluate şi auzite în toată lumea. Baxt vorbeşte cea mai bună engleză a sa. Îşi alege cu grijă expresiile:

— Am înţeles că vă deranjează ceva în comportamentul meu. De ce vorbesc urât, asta vă preocupă. Ei bine, o să vă iert. Şi nici n-o să dau la iveală viciile voastre murdare. Pentru cine doreşte să ştie, voi spune că înjurăturile, coprolalia în general, sunt o formă nevinovată de descărcare. Le practică şi alţii, în mai toată lumea. Nu cred că este cazul să ne formalizăm şi s-o facem pe pudibonzii. Altele sunt adevăratele probleme ale momentului.

În următoarele zile, însă, respectivii amatori de vorbire civilizată dispar unul câte unul. Pentru fiecare caz există o variantă oficială, foarte rezonabilă. Cea mai frecventă este plecarea în străinătate, din diverse motive.

Vine şi ziua când este organizată o audienţă colectivă. Baxt apare în hlamidă de purpură, străbătută de dungi negre ca păcura. Poartă coroana imperială şi sceptrul. Pe figura lui, trufia fără margini.

În sala tronului, cea mai mare din Palatul Imperial, trimişii diferitelor guverne şi organisme internaţionale par mici, aproape pitici. Cel puţin, aşa îi vede suveranul.

Împăratul rosteşte un discurs impecabil, în felul lui. Vocea lui răguşită, de beţiv şi de fumător vechi, s-a transformat. Este metalică şi imperioasă.

— Domnilor, spune şeful României, nu suntem aici pentru tratative. Şi nici pentru discuţii. Noi, Baxt al II-lea, ne declarăm împărat al întregii lumi, al Pământului. Desigur, nu putem asigura administrarea tuturor regiunilor. Din acest motiv, îi vom reînvesti, după caz, pe conducătorii actuali.

Nimeni nu surâde. Şi nici nu gândeşte negativ. Împăratul, cu darul lui de a citi în minţile oamenilor, dintr-odată în mai multe, ştie că aşa stau lucrurile. *Ăştia au numai gânduri de bine*. *Se supun*. *Iau de bune vorbele mele*. *Aş putea să-mi bat joc de ei*, *după cum mi se scoală mie*. *Dar îi iert*.

Baxt continuă:

— Aş dori ca reprezentantul Statelor Unite să vină mai în faţă.

Din rândurile occidentalilor, organizaţi spontan într-un grup separat, iese un bărbat în vârstă. Ajuns în faţa tronului, îşi înclină uşor capul cărunt. Nu spune nimic. Aşteaptă.

Vocea lui Baxt este vag ironică:

— Deci senatorul Johnson îl reprezintă pe preşedintele Statelor Unite. De ce n-a venit secretarul de stat?

O întrebare insolentă, primită cu stoicism de senator:

— N-am ştiut că Majestatea Voastră ar prefera să-i acorde o audienţă secretarului nostru de stat. Desigur, lucrurile se pot aranja foarte repede.

Ăsta îşi bate joc de mine? *Nu*, *este serios*. *Un moşneag cumsecade*, *la urma urmelor*. *Mi-a plăcut ţara lor*. *Ce are omul ăsta în cap*? *Uluire*, *în primul rând*. *A văzut destule la viaţa lui*, *dar chestia asta cu batmanii îl depăşeşte*. *Ia stai*! *Am o idee*.

— Bine, bine, spune ironic împăratul. Ce doreşte marea dumneavoastră ţară de la mica noastră Rominle? De la un neînsemnat teritoriu din Balcani?

Bătrânul senator aşteaptă. Nu cumva împăratul mai are ceva de adăugat? Nu. Spune, articulând cu grijă cuvintele, nu cumva accentul să ducă la vreo deformare a mesajului:

— După cum Majestatea Voastră a fost informată, pe întreg globul a luat amploare un fenomen îngrijorător.

— Baxt face un gest de nerăbdare, fluturându-şi nepoliticos mâna groasă, plină de inele. Senatorul nu pare a observa noua insolenţă – Morţile inexplicabile s-au înmulţit în mod exponenţial. Inclusiv pe teritoriul Statelor Unite. Am mandat să apelez la ajutorul Majestăţii Voastre Imperiale. Personal, preşedintele Catts apelează la bunăvoinţa României.

Senatorul nu este servil. Dar un mic tremolo din glasul lui este suficient pentru a-l satisface pe Baxt:

— Nu ştiu cum aş putea ajuta Statele Unite. O superputere… Cel mult prin urări de a-şi rezolva cât mai repede problemele, oricare ar fi acestea.

Senatorul se înclină uşor. Pe faţa lui ridată nu se vede nici cea mai mică grimasă de nemulţumire. Spune, folosind acelaşi ton extrem de prevenitor:

— Relaţiile dintre ţările noastre au fost întotdeauna foarte bune. Apelăm la bunăvoinţa Majestăţii Voastre Imperiale.

Baxt se înfurie. Începe să strige:

— De ce nu…?

— Se calmează la fel de brusc. În glasul lui răsună acum accente de duioşie – De ce nu la îndurarea mea, senator Johnson? De ce nu la clemenţa mea? Puteţi să-mi răspundeţi la aceste întrebări simple?

Cei din virclub văd pe faţa împăratului triumful deplin.

Se ştie, statele reacţionează foarte dur la ameninţările teroriştilor. Preferă să-şi sacrifice cetăţenii, decât să cedeze. Asta, desigur, atunci când grupul respectiv nu face parte din INTREPID. Atunci se negociază. Baxt nu ţine cont de asemenea amănunte. Îşi trăieşte din plin apoteoza. Crede din tot sufletul că se află în realitate.

Senatorul îşi învinge uluirea şi spune, cu dicţia lui bună de politician:

— Nu văd de ce n-am cere clemenţă. Practic, nu există nicio piedică. Am fost mandatat să accept orice aranjament politic.

— În acest caz, spune Baxt cu glas de gheaţă, doresc ca preşedintele dumneavoastră să vină aici, pentru a face act de vasalitate.

— Preşedintele Statelor Unite?

Pentru prima oară, senatorul pare uşor mirat. De unde până

atunci a privit peste umărul drept al suveranului, conform unui protocol absurd, impus tuturor ambasadorilor, acum îşi scutură uşor umerii şi se uită ţintă în ochii lui Baxt.

— Da, chiar el, completează rece împăratul. Precum şi ceilalţi şefi de state. N-am nevoie de interpuşi.

Baxt nu mai apucă să audă răspunsul senatorului. Pulsul şi tensiunea arterială i-au crescut periculos de mult. Este deconectat şi rămâne inert în fotoliu. Medicii din echipă schimbă replici scurte. În perfuzie se introduce o altă substanţă. Fosfobion.

— Fii atent la tensiune! Acum!

— Hai că merge! A ieşit!

În minţile medicilor – români cu toţii – uşurare şi un fel de admiraţie. *Uite ce rezistent este porcul ăsta bătrân*!

Baxt deschide ochii. Suspină, extenuat. Cei din echipă îi aşteaptă ordinele. *Mai bine crăpa*, *dracului*! *Dar venea fiu-său*. *Idiotul ăla*. *Curvarul şi beţivul*. *Măcar ăsta a gustat din toate*, *s-a mai domolit*. *Mai bine că n-a mierlit-o*. *Schimbările aduc întotdeauna necazuri*.

— Curva asta de viaţă, spune împăratul cu vocea lui din ultima vreme, de moşneag istovit. Era să mă curăţ, mă. Este?

Medicii fac gesturi liniştitoare. Nu îndrăznesc să spună nimic. Nu cumva să li se interpreteze greşit cuvintele şi să dispară, la ordinul nemilosului Nicu. Sunt români, dar n-o duc rău, la urma urmelor. În România. Cel mai bătrân dintre ei spune:

— Este în regulă, Majestate. Ştiţi, stresul puternic… Inima… Aţi ieşit cu bine din fibrilaţie.

— Din ce? întreabă împăratul, încercând să vorbească la fel de brutal ca pe vremuri. Din ce, mă?

— Aţi avut o uşoară fibrilaţie. Şi tensiunea…

Baxt îi surprinde pe toţi printr-un surâs ce îi descoperă dinţii de aur roşu:

— Stresul pozitiv este mai rău decât cel negativ. Corect?

— Aşa se consideră.

— Era să crăp de bucurie, mă, continuă suveranul, tot mai bine dispus. Voi habar n-aveţi prin ce-am trecut.

— Îi priveşte cu milă – Ce ştiţi voi?

În minutele următoare orice amintire din virtual se şterge din mintea împăratului.

12. Otopy Airport

Duminică, 21 iulie 2058

În Bukry este o dimineaţă înăbuşitoare. Răcoarea nopţii n-a reuşit să răcească betoanele oraşului.

Mobilul Octogon 79 aterizează lin, coborând silenţios pe verticală. Militarii antitero ocupă poziţii de apărare, în două semicercuri lungi. Se mişcă precis, ca nişte roboţi. Pe feţele lor smolite, imobile, nicio picătură de sudoare.

Sunt prezenţi Stanley Short, un oficial român şi Paul Santoy. Alături de miliardarul româno-american se află cei trei bodyguarzi ai săi şi nelipsitul Nelu, colonelul autohton cu simţul umorului.

Santoy se întreţine cu Nelu. Tanaka şi cele două gorile sunt în apropiere.

— Ce fel de oameni sunt? se interesează americanul.

— Nu ştiu încă. Vom vedea.

În ultimele zile, între poliţistul român şi Santoy s-a născut un fel de prietenie. Râdem cam de aceleaşi lucruri, Nelule, i-a spus bătrânul.

— Ia spune, schimbă vorba Santoy, eşti un psiholog bun? Hm?

— Păi, râde colonelul, aşa cred superiorii mei. Eu nu sunt foarte sigur de asta. Ei spun că eu le nimeresc atunci când este de făcut un portret psihologic.

Santoy rânjeşte cam acru:

— Mi-ai făcut şi mie aşa ceva?

— Da.

— Şi? M-ai citit?

— A fost o operaţie de rutină.

— Aiurea. Ţi-ai futut mintea cum să mă luaţi, ca să mă uşuraţi de bani mai mulţi. Este?

Nelu, admirativ:

— Domnule Santoy, un om atât de bogat nu poate fi înşelat. Dacă putea fi, n-ar fi fost bogat.

— Aşteaptă reacţia celuilalt. Miliardarul râde, flatat – N-am dreptate?

— Ai, mă, ai!

Mobilul paranormalilor poartă pe fuselaj nişte decoraţii multicolore, la modă în ultimii ani. Sunt realizate de un tunisian surdo-mut, devenit celebru. Acesta şi-a început cariera internaţională pătrunzând ilegal pe pista unui aeroport şi mâzgălind câteva aeronave.

Paranormalii, trei la număr, sunt îmbrăcaţi suficient de neglijent

pentru a-i şoca într-o oarecare măsură pe cei din România.

Primul coboară un bătrân cu faţa încremenită. *Ăsta este parcă un şef indian dintr-un film foarte vechi*. Ochii lui albastru-sticlos par a nu vedea pe nimeni. Privindu-l, cei de pe aeroport se simt oarecum stânjeniţi, de parcă bătrânul le-ar fi profesor şi i-ar fi prins cu lecţia neînvăţată.

Se ivesc apoi doi adolescenţi. Băiatul este un asiatic mic de statură, cu mişcări iuţi. Fata, o blondă cu ochi albaştri, suferă de un uşor strabism. Privirea ei este stranie.

Niciunul dintre cei trei nu zâmbeşte. Salută neglijent, spun vorbe convenţionale, strâng mecanic mâini.

— Să le fut muma-n cur de străinări, şopteşte Nelu mai mult pentru sine, în română. Uite cum se poartă. Li se rupe de noi.

Santoy îl aude şi-l bate pe umăr, neobişnuit de prietenos. *Şi el este străinar*, *până la coadă*. *Numa' că este dilimache*. *Are bucurie la măscări*.

În Force 817, mobilul complet negru ce poartă însemnele Poliţiei Imperiale, cei trei par a se afla la largul lor. *Ăştia se simt bine oriunde*. *Sunt prea inteligenţi pentru a fi mofturoşi*.

Vreme de câteva minute vorbeşte doar colonelul, în şoaptă, la urechea lui Santoy. Apoi se aude vocea de copil a lui Jack Thugg:

— Aici este ceva. Voi nu simţiţi?

Deşi are nume american, Jack este chinez sadea. Engleza lui perfectă are un uşor accent muzical.

— Ce anume? se interesează bătrânul, posac.

Când vorbeşte, mandibula sa se mişcă de parcă parcă ar fi acţionată de un mecanism.

Despre el, Eric Brown, se presupune că este centenar. Faţa lui imobilă, ridată, dar energică, poate fi a unuia de şaptezeci, dar şi a unui nonagenar.

— Este cineva cu noi, continuă Jack. Vrea să ne contacteze, cred.

— Recepţionezi vreun mesaj?

Jack nu răspunde. Stă cu ochii holbaţi, înţepenit, de parcă ar asculta nişte sunete discrete venind din corpul său. Simt *o forţă mare*. *Sunt la cheremul ei*, *în acest moment*. *Poate să mă omoare oricând doreşte*. *Cu toate acestea*, *îmi este simpatică*.

— Arăţi de parcă ai fi tras în ţeapă, spune dispreţuitor Hilde Kron, adolescenta blondă.

Are o vocea dulce şi impersonală a unui robot de aerogară. Cei din cercul ei îi cunosc cruzimea inconştientă de crocodil şi se străduiesc să n-o supere nici măcar printr-o vorbă cu două înţelesuri. *Fata asta merita să fie primul batman*.

— Nu, îşi revine Jack. Vreau doar s-o contactez. Să-mi transmită ce doreşte de la noi.

— S-o contactezi? Este femeie?

Jack se strâmbă plictisit.

*

Un om nu poate trece bariera mentală impusă de mine. Jack Thugg a folosit minţile celorlalţi din echipă, realizând „creierul poliencefalic", ceva analog unui sistem format din mai multe calculatoare. Doar astfel a reuşit.

A scris despre aşa ceva un anume Philip K. Dick, mort în 1982. Eu însumi (însămi) i-am inspirat unele texte. Dacă oamenii ar citi cărţile lui în cheia potrivită, ar înţelege multe.

Mintea acestui om prezenta nişte anomalii. Semenii lui au intuit ceva neobişnuit în cărţile scrise de el, dar nu mai mult. Unii au spus că a descoperit o altă cauzalitate, simultană cu aceea legată de spaţiu şi timp. Inexistenţa succesiunii temporale în anumite configuraţii ale realităţii, precum şi posibilitatea ubicuităţii au fost observate, dar nimeni n-a ajuns la concluzia logică. Anume că scriitorul a trăit o realitate modificată. Nu datorită consumului de droguri, ci fiindcă avea o structură mentală originală.

*

Force 817 ajunge în faţa unei clădiri dărăpănate. Cândva, aici a fost un bloc de locuinţe, una dintre construcţiile realizate cu un secol în urmă din plăci de beton armat, care au început să se deteriorareze după 2000, devenind nesigure. Multe dintre ele au rămas pustii, fiind locuite doar de declasaţi. La marele cutremur din 2019 destule dintre ele s-au prăbuşit. Numărul victimelor a fost de zece ori mai mare decât cel recunoscut de autorităţi.

În faţa intrării, Hilde se opreşte şi spune cu indiferenţă:

— Parterul este o cazemată. Nu se dărâmă decât la o explozie mare de tot.

Auzind-o, oficialul român tresare uşor. Short zâmbeşte discret. *Cretinul ăsta a privit-o de sus şi acum a început s-o admire.*

Grupul este întâmpinat de două femei nu tocmai tinere.

Negricioase, tăcute, acestea au figurile unor fiinţe istovite. Feţele lor sunt nefiresc de relaxate.

Apartamentul consolidat a fost transformat într-o singură încăpere, având vreo şaizeci de metri pătraţi. Planşeul este sprijinit de stâlpi metalici vopsiţi într-un alb lăptos. Numeroase ecrane şi butoane transformă locul într-o cabină de navetă spaţială, enormă.

Femeile şi cei trei paranormali schimbă telepatic informaţii. Noii veniţi vizualizează diferite isprăvi ale batmanilor. În acest timp, neiniţiaţii stau tăcuţi. Mă întreb ce caut eu aici, gândeşte Santoy.

Jack ar dori să vadă o secvenţă de multiplicare a unui batman.

— N-avem acces la aşa ceva, spune una dintre gazde, o femeie cu ochii larg deschişi, care pare dependentă de droguri tari.

— Dar cum se produce? insistă Jack. Practic.

Ţiganca ridică din umeri.

— Poate atunci când energia distructivă atinge un anumit nivel critic? intervine Brown.

S-a aşezat într-un fotoliu şi se ţine foarte drept. *Arată ca un totem*.

— Posibil, spune a doua gazdă. Esenţa fenomenului este mai puţin importantă. Nu suntem oameni de ştiinţă. Întrebarea este cum putem interveni.

Este o fiinţă extraordinar de slabă, proaspăt rasă în cap. Oasele craniului i se reliefează puternic, iar ochii ei negri sunt anormal de mari.

— Există şi apariţii paradoxale, revine prima femeie. Batmani apăruţi din senin, în locuri unde nu exista nicio posibilitate de contagiune. Deci nu avem structura clasică a unei epidemii.

13. Clinica Leopold Purum

Duminică, 21 iulie 2058

*

Sunt aproape nemuritor, dar ei m-ar putea aduce într-o stare larvară. Un fel de moarte. Aş deveni propriul meu vis ceţos, interminabil, monoton. N-aş simţi durere sau frustrare. Aş rememora, poate, la nesfârşit, informaţii învechite.

*

Aşezat în fruntea lungii mese de conferinţe a clinicii, Opruno îi întâmpină pe cei şapte ierarhi şi pe cei trei paranormali mişcându-şi maiestuos capul cărunt.

Concătorii chezaşilor sunt îmbrăcaţi în robe portocalii (*de parcă ar fi budişti*) şi se mişcă studiat, ca şi cum întâlnirea ar fi preluată de reţelele internaţionale de holoviziune. Străinii nu s-au schimbat. Au aceleaşi haine modeste, pe care le poartă nepăsător.

Opruno face semne cu dreapta lui descărnată, schiţând nişte binecuvântări ce amintesc vag de cele catolice. Degetele lui sunt răsfirate în chip ciudat, de parcă s-ar mişca fiecare dintre ele cu de la sine putere. Mâneca albă flutură.

Marele predicator suferă de demenţă senilă (pentru presă, de coxartroză). Din când în când, are reveniri la normal. În acele momente, redevine autoritar şi lucid. Are şi el nişte căderi, a spus împăratul. Oricui i se poate întâmpla. Să mai aşteptăm. Oricum, n-ar da bine să se retragă. Mai bine i-aţi cere sfatul în problema batmanilor.

Ieri, Opruno a intrat într-o pasă foarte bună, iar ierarhii chezaşilor s-au grăbit să aranjeze întâlnire cu el. *Cine ştie, poate este ultima oară când îl mai prindem aşa*. Chiar şi duşmanii bătrânului recunosc că acesta are uneori idei geniale. *Ramolit, dar încă mare strateg*. Să-i aducem şi pe străinii cu puteri magice, Sfinţia Voastră? Da.

Directorul Maladipe a pus cu slugărnicie la dispoziţie sala de conferinţe a clinicii. Dar desigur, Sfinţia Voastră. Ne îngrijim noi de toate.

Opruno este mult prea înalt pentru un rom. În vinele lui curge destul de mult sânge românesc. Nu s-a supus testului genetic, nimeni n-a îndrăznit să i-o ceară. Duşmanii lui spun că ura lui pentru străini se explică tocmai prin originea sa. „Minciuna este întotdeauna exagerată”. Doar iniţiaţii ştiu că pe vremuri Opruno avea pielea deschisă la culoare. În urmă cu mulţi ani, a dispărut o vreme din ţară şi s-a întors definitiv bronzat.

Un timp, în sală este linişte. Se aude doar vocea ascuţită a unei femei, de undeva din clinică.

— Trebuie să facem ceva, începe Opruno în engleză, trecând peste orice introducere, ca în vremurile lui bune.

— Glasul său este cel al unui bărbat în putere – Nu putem să suferim stricarea credinţei noastre şi dărâmarea statului român.

— Îşi mişcă încet umerii ascuţiţi. Amuţeşte un lung minut – Am mai trecut noi prin încercări şi niciodată n-am fost învinşi.

Opruno spune nesigur ultimele cuvinte, uitându-se la cei din faţa lui de parcă n-ar şti tocmai bine de unde-i cunoaşte. Apoi îşi

sprijină fruntea în palme şi începe să se clatine încet într-o parte şi alta, de parcă ar fi auzit o veste foarte proastă.

Boldin, cel mai tânăr ierarh, simte că îşi urăşte binefăcătorul şi i-ar plăcea să-i ia locul imediat. Despre el se crede că este unul dintre numeroşii fii naturali ai împăratului. În realitate, este doar un om foarte norocos. Şi alţii l-au linguşit pe bătrânul Opruno, dar Boldin a devenit al doilea om în ierarhia chezaşilor şi probabilul succesor al marelui predicator.

Cu degete încârligate şi tremurătoare, Opruno deschide o cutiuţă rotundă, cu intarsii de sidef. Printr-o minune, cocaina nu-i cade de pe unghia vânătă a degetului mare. Prizează, scoţând nişte mugete slabe de plăcere. Se scutură, ca şi cum l-ar străbate un vânt pe dinăuntru, tuşeşte, îşi ridică privirile spre dumnezeul chezaşilor. Îşi revine. Repetă, cu alte cuvinte, ce a spus mai înainte.

Boldin îşi frământă mâinile rasate, cam neaşteptate la fiul unui rom de rând, gândindu-se că nici locul al doilea nu este deloc rău. Suspină uşurat. Sufletul său de slugă a ieşit din nou la iveală. Spune:

— Putem forma o formă-gând, Sfinţia Voastră.

— Nu cunosc, spune morocănos Opruno. Dar mă interesează. Nu ştim încă în ce fel va hotărî să ne ajute dumnezeul nostru. Ce trebuie făcut?

— Un grup de credincioşi vizualizează o fiinţă în stare să-i contracareze pe batmani. Îi imaginează naşterea şi întreaga existenţă. Îl înzestrează.

*

Ca în „Ruinurile circulare" de Borges.

*

— Cum? întreabă răstit un ierarh bătrân, trecut bine de şaptezeci.

Boldin continuă zelos:

— Batmanii acţionează prin forţa gândului. Se spune că imaginează diferite feluri de morţi. Forma-gând va face la fel.

— Asta este magie, se aude vocea cavernoasă a lui Opruno. Credinţa noastră nu îngăduie aşa ceva.

— Reflectează – Putem încerca, totuşi.

Hilde intervine. Vocea ei este neverosimil de suavă:

— Aici este o forţă.

Jack confirmă, strâmbându-se de parcă l-ar fi apucat din senin

durerea de dinți. Vorbește ca și cum n-ar reuși să-și deschidă gura cum trebuie:

— La fel. Ca atunci când am plecat de la aeroport înspre oraș. Este aici.

— Cine? se interesează neutru Opruno, țeapăn în fotoliul său.

— Nu știu. Nu răspunde la apelurile mele. Este dușmănoasă. Sau are doar o curiozitate bolnavă. Poate că este Entitatea. Vrea să afle informații noi, așa cum un vampir vrea sânge.

— Știți de ea? se aude vocea de bas profund a lui Opruno.

— Desigur, spune Brown.

— Da, zice Opruno, sumbru și sever, este un Dracula invizibil.

A fost o glumă? Hilde schițează un zâmbet. Autohtonii rămân serioși. Șeful lor n-are are simțul umorului, după câte știu ei. Sau nu-și permite să și-l arate.

Jack: *Tu ai provocat ce se întâmplă în România*? *Poți fi contactat*?

— Nu așa se vorbește cu un zeu, spune Hilde, cu o grimasă.

— Dar cum?

— Trebuie să-l implori. Sau s-o implori.

— Și ce să-i cer?

— Să se îndure de tine. Și de noi. În curând vom avea nevoie de așa ceva. *Văd oameni căzând din senin*, *prăbușindu-se*, *loviți de stopuri cardiace*, *autoincinerări*, *levitații silite*, *urmate de prăbușiri*, *tornade care-i ridică în aer doar pe unii și apoi îi lasă să cadă*, *altare de jertfă*, *preoți* (*azteci*?) *mânuind cuțite de piatră*.

*

Presentimentele, premonițiile. În privința lor, oamenii ne sunt superiori.

*

Jack și Hilda sunt tot mai agitați. Brown rămâne calm, înțepenit în înstrăinarea lui.

Ierarhii asistă tăcuți. Neliniștile paranormalilor li se par niște mofturi de occidentali răsfățați ai sorții.

Boldin sare din fotoliu. Se scutură ca un câine ud. Privește sfidător, sprijinindu-se cu palmele de masă. Zâmbetul lui fără rost ar putea fi al unui nebun.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă distant Opruno.

Adolescenții intuiesc să asistă la nașterea unui batman. Comunică rapid între ei. *Să improvizăm un oponent al lui. Să vedem ce*

se va întâmpla.

În mintea lui Boldin, agresivitate vie, frenetică, înnebunită. Ţâşnesc jeturi incandescente, care-şi caută victimele precum tentaculele unui calmar uriaş. Jack, Hilde şi Brown le văd cum se apropie de oamenii din jurul mesei, le pipăie, uşoare ca o adiere, feţele şi apoi se retrag. În dreptul lui Opruno, animalul născut de Boldin stă mai mult. Un tentacul pătrunde în craniul bătrânului şi apoi iese destul de lent.

Cei doi imaginează o fantasmă ceţoasă şi umedă. Un animal fără formă, incert, schimbător ca un nor. Acesta se iveşte în mijlocul mesei, nevăzut şi tăcut. Tentaculele de flacără se mişcă încet în faţa lui. Apoi jeturile îşi intensifică zbaterile, iar coloritul lor devine orbitor. Animalul atacă fantasma. Tentaculele pătrund cu destinderi de şerpi în norul umed, dar nu-l vatămă.

Boldin ezită. Nu mai este sută la sută sigur de el însuşi. Paranormalii aud sfârâitul unui fier înroşit scufundat brusc într-o apă de gheaţă. Aburi. Fantasma devine aproape străvezie. Batmanul îşi revine. Se uită cu dispreţ la cei trei paranormali, ale căror feţe sunt palide şi imobile. *Străinări căcăcioşi*. Începe să-şi frece încet mâinile. Privirile i se îngustează.

Cu întârziere, Opruno înţelege ce se petrece. Îşi drege glasul. Spune:

— Printre noi, oamenii sfintei organizaţii a Chezaşilor Trezirii, nu pot să apară trimişi ai diavolului. Suntem feriţi de taina sfântă. Credinţa noastră ne apără. Dumnezeul nostru nu va îngădui aşa ceva. Niciodată!

Boldin, parcă mai înalt decât îl ştiu ceilalţi, rânjeşte. Apoi se clatină. În mintea lui, funiile incandescente se cufundă în norul umed şi se sting. Virtualul batman se retrage în el însuşi, precum coarnele unui melc. Un avort. Faţa fără riduri a ierarhului este nedumerită, palidă, ca a unui epileptic după criză. Se aşază cu mişcări precaute, de om bătrân. Privirile i s-au stins. Este un oarecare.

Paranormalii ies din nemişcarea de mai înainte. Mai marii chezaşilor se uită cu veneraţie la Opruno.

— Sfinţia Voastră a făcut o minune, spune unul dintre ei, emoţionat.

…

Întorşi în „cazemata” lor, cei trei rămân tăcuţi. Jack pare

preocupat. Hilde este indispusă. Buzele ei parcă s-au umflat. În mintea ei, o furie fără obiect precis. Îi urăşte pe adulţi, dar nici cei de vârsta ei nu-i sunt pe plac. O clipă, proiectul unei crime. Fără vărsare de sânge, doar cu gândul. În aşa fel, încât victima să ştie cine o ucide. *M-aş simţi mult mai bine după aceea*.

Brown spune tărăgănat:

— Să ne testăm posibilităţile în faţa unui batman adevărat. Mai înainte a fost prea simplu. Omul acela era slab. Avem nevoie de unul puternic.

Jack are un gest necontrolat de furie. Ceilalţi îi simt mânia apărută din senin. *El poate să devină un batman*.

— Ce s-a întâmplat? se aude vocea nebunesc de dulce a fetei.

— Am fost agresat, spune băiatul. Şi am simţit nevoia să ripostez.

— Ce-ai simţit? întreabă Brown. Dorinţa de a-l ucide pe unul dintre noi, nu? Sau pe amândoi?

— Da.

14. Un bar de pe strada Batiştei

Duminică, 21 iulie 2058

*

Voi fi într-un batman. Trebuie să aflu nemijlocit ce posibilităţi are un asemenea om.

*

Un rom oarecare, batman. Ion Sinde, 45 de ani. Merge agale pe lângă clădirea dezafectată a fostei Universităţi. Întâlneşte o ceată de copii vagabonzi. Se uită blând la ei, chiar duios. *Totdeauna sunt bun la inimă când mă apucă oboseala*.

Înaintează pe lângă gura metroului. (Trenul subteran a mers pentru ultima dată cu mai bine de trei decenii în urmă. Acum, galeriile lui sunt bântuite doar de şobolanii oraşului.) Un motan nisipiu, enorm, parcă obţinut în laborator de un savant nebun, îi apare în faţă, miorlăind. Sinde îl înjură:

— Pizda mă-tii de cotoi!

Oboseala îi creşte. Îmi vine să mă trag într-un colţ şi să adorm, începe batmanul să vorbească singur. Sunt sleit, de parcă aş fi regulat cinci femei LA RÂND. Trebuie să ajung în faţa împăratului. Ăsta este leacul. La Batman întâi, sau cum îi zice, nu mă duc. Aşa-mi şopteşte mie o păsărică.

A ucis prima oară aproape fără să-şi dea seama ce face, din prea multă furie adunată în el. Ghinionistul şi-a dus mâinile la gât şi a început să se învineţească. Horcăieli. Sunete ciudate, nemaiauzite de Sinde. Priviri rugătoare. Gândurile, izbindu-l ca nişte braţe slabe de femeie. Nu mă omorî! Am copii! Iartă-mă! Cruţă-mă!

N-a regretat şi nici nu s-a bucurat, de parcă ar fi fost un copil care scoate ochii unei păsări, neştiind că face rău, interesat fără patimă de purtarea unei vietăţi mutilate. Ca un pui de tigru, ucigând un iepure în joacă. Deşi este sătul, loveşte, urmărind apoi agonia cu interes şi curiozitate de felină.

Apoi, Sinde a simţit cum cruzimea pune stăpânire pe el, ca un duh puternic. Trufia s-a născut şi a crescut în mintea lui. Uneori, vechea lui fire iese la iveală, iar Batmanul este iarăşi un om blând şi leneş. Îşi aduce aminte de familia lui, părăsită cu multă vreme în urmă. Lăcrimează. Dorinţa de a ucide îi apare pe neaşteptate, ca o tuse sau un strănut.

Înainte de a se îndrepta spre Herestry, Sinde se abate pe Batiştei. *Aş bea ceva*. *Să văd dacă o să-mi ia banii*. *Că mai nou toţi spun din partea casei*, *din partea casei*… *Mă citesc*, *nu ştiu cum*, *mă simt*. *Futu-le muma-n cur de căcăcioşi*!

Intră într-un bar modest, ascuns la parterul unui bloc cu etajele superioare pustii. Unele apartamente ar putea fi locuite, deşi sunt rău cutremurate.

Barul n-are firmă. Îi deschid uşa doar obişnuiţii casei şi cei aduşi de aceştia. Sinde nu i-a mai călcat pragul. *Nici n-am ştiut că aici se poate bea ceva*. *Mi-a trecut doar prin minte*, *mi s-a arătat*, *cum ar veni vorba*.

Nu este un băutor. Mai trage din când în când câte o bere cu gust cam rău. Porcii ăştia de străinări nu ne trimit marfă bună, spune. Ce le mai rămâne şi lor. Bere sintetică. Numai benga ştie din ce o fac.

În bar, destul de multă lume. Toate mesele sunt ocupate de romi modeşti. Printre ei, câţiva depigmentaţi.

Sinde se aşază, fără să spună nicio vorbă, la o masă unde beau bere trei bărbaţi tuciurii ca şi el. Un chelner tăcut, îmbrăcat în haine vag militare, pe care scrie „Elementary Outdoor. Les trois Switzerland”, îi pune în faţă o cutie de bere.

— Ce învârteşti? îl întreabă pe Sinde, după vreo cinci minute, unul dintre comeseni.

Batmanul ridică plictisit din umeri.

După o nouă tăcere, altul, făcând parcă o sforţare pentru a vorbi, spune:

— Ce zici de chestia asta?

— Care?

Sinde, apatic, se gândeşte cât de bine s-ar simţi întins în patul lui slinos. Fără muzică şi băutură, fără nimic. Nu-l interesează deloc părerea oamenilor şi în general, *mi se rupe de tot de se întâmplă în ţara asta*.

— Păi… continuă omul. Cu batmanii ăştia. Cică omoară oamenii. Din senin. Cum li se scoală lor în clipa aia.

Sinde ridică iarăşi din umeri:

— Habar n-am de aşa ceva.

— Se gândeşte – Ba nu, am auzit. Ce să-i faci?

Celălalt clatină întristat din cap:

— Aşeale. Mi-a omorât unul un frate. Sub ochii mei, pe stradă. Să n-am parte de familia mea, dacă te mint.

— Şi cum a fost?

— Păi, cum să fie? Mergeam şi noi pe stradă, ca tot omu'. Veneam încoace. Eram cinci. Ne-am întâlnit cu nişte femei. Le cunoşteam mai dinainte. Umblau şi ele după un ban. Ce să-i faci? Erau trei. Îmbrăcate haios, mă-nţelegi. Să nu creadă lumea că cumva sunt nişte alea liniştite, fără chestii… Nu ştiam ce să facem. Să le luăm cu noi? Să nu le luăm? Ele se tot băga în noi, că hai să mai stăm de vorbă un pic. Frate-miu, Dumnezeu să-l ierte, era sufletist de felul lui.

— Îşi şterge o lacrimă – Că hai să le luăm, că se găseşte şi pentru ele o bere. Da' fetelor, a zis, noi nu… n-avem lovele dăstule. O bere, două merge, da' atât. Cea mai ochioasă dintre ele a râs şi a zis că o mai dă şi pe gratis, la un băiat frumos. Asta era bucuria ei.

Omul se opreşte şi-şi aprinde o ţigară. Marihuana. Al treilea, un bătrân cu câţiva dinţi îmbrăcaţi în aur, tăcut până atunci, spune cu voce groasă:

— Aşeale, băiat frumos. Frati-tu. Ce-i al lui e-al lui.

— A fost, spune Sinde cu o altă voce, ieşită parcă dintr-un robot.

Fratele mortului se uită la el, are o şovăire, spune mai departe:

— Şi cum stăteam noi de vorbă, numai ce apare ca din pământ un ăla albit. Ştiţi voi… L-am citit pe loc că este de-al nostru. S-a decolorat şi el de frică. Mulţi au făcut aşa. Nimeni nu le zice că de ce

v-aţi lăsat culoarea voastră naturală.

— Mai înainte era rău să fii alb la piele, se bagă din nou în vorbă bătrânul. Acum este pe dos… Pizda mă-sii! Lucrurile s-au întors cu curul în sus. Spre o pildă, eu am fost cineva la viaţa mea. Şi acum, uite…

— Ţi-o fi ruşine să stai cu noi la masă, spune Sinde, cu vocea lui de aparat.

Bătrânul îl priveşte neliniştit. Buzele lui îngălbenite de tutun în zvâcnesc de câteva ori. Zice, gudurându-se ca un câine bătrân nimerit printre animale tinere şi nemiloase:

— Nu, nici vorbă. Mă bucur. Mai stau şi eu de vorbă cu nişte oameni. Că ai mei au murit toţi.

— Să vă spun mai departe, zice fratele mortului, făcându-se că nu bagă de seamă cele întâmplate. Ăla de-a venit, nu, că să meargă o fată cu el. Pe loc. O voia pe cea mai arătoasă, normal. Ălei a i se pune pata şi nu, nu mă duc cu tine, că nu eşti de-al nostru. Ba nu, este albit, e de-al nostru, spunem noi. Ea nu şi nu. Iordane.

— Şi după aia? se interesează bătrânul, uitându-se pe furiş la Sinde şi făcându-şi curaj.

— Păi, atunci a început chestia. Albitul nu s-a supărat pe fată. Că i-a făcut cu ochiul. Bine, fă, ţi s-o fi urât şi ţie de-atâtea ciocane. Nu vrei lovă, treaba ta.

— Da' cum arăta omul? Ce muian avea?

— Normal. Mai puriu, la vreo patruzeci şi cinci. Nu mai mult.

— Şi?

— Dracu' ştie cum s-a pornit. Eu zic că omul s-a supărat pe fată, dar s-a răzbunat aiurea, pe cine i-a căzut ochii. Ăla a fost săracul de frate-miu. L-a ras pe loc.

— Cum?

— S-a uitat la el niţel mai lung. Atât. După aia, nişte bătrâne au zis că l-a deocheat. Aiurea, deocheat! Prostii. I-a făcut omleta, asta i-a făcut.

— Da' doctorii? Ce-a zis?

— Congestie cerebrală. I s-a rupt o vână în cap. – Omul râde fals – Era sănătos ca un taur. L-a rezolvat ăla. Asta a fost.

— Şi după aia?

— Nexam. Albitul s-a cărat. În timp de frati-miu îşi dădea ochii peste cap, întins pe jos.

Ion Sinde ascultă atent. Vede, de parcă ar fi în stare să

călătorească în trecut. Îşi închipuie că el a fost. Trece de la nepăsare la furie. Muşchii i se strâng, privirea i se micşorează. În el se iveşte un alt om. Se înfurie ÎNTR-ADEVĂR. Acum ESTE ucigaşul din istorisirea omului. Ca şi cum s-ar fi molipsit de o gripă.

Nu se ştie cum, ceilalţi îşi dau seama ce se petrece. Stau încremeniţi, cu ochii holbaţi, de parcă pe masa lor ar fi apărut un şarpe veninos.

— Ce este, mă? întreabă batmanul. Că văd…

Bătrânul încearcă să spună ceva, dar nu reuşeşte. În gura întredeschisă i se văd dinţii de aur, sclipitori.

Fratele mortului bâiguie în neştire:

— Domnule, vă rugăm din suflet… Noi nu… Dacă se poate… Vă rugăm frumos! Am trei copii! Din tot sufletul! Să moară familia mea!

Sinde are un zâmbet răutăcios:

— Cum, mă? Să moară familia ta? Cum adică?

— Nu vă supăraţi, se milogeşte insul, înlăcrimat. Avem şi noi o vorbă, aşa… Cum să vreau să moară?

— Îşi şterge lacrimile cu dosul mâinilor lui pătate de vopsea neagră – Vă rog frumos!

Sinde trăieşte o mânie îndreptată împotriva tuturor oamenilor. Nu ştie pe cine şi-o va descărca şi nici nu-şi bate capul cu asta. Doreşte doar să se uşureze, să scape cât mai repede, să se liniştească. Îl bântuie şi un fel de beţie a puterii, ca o ameţeală aducătoare de greaţă, dar şi plăcută în acelaşi timp. Din când în când, simte milă. Dar este o îndurare nemiloasă, s-ar putea spune. *Pot să-i iert, dar numai după ce le arăt cine sunt şi de ce sunt în stare*.

Cei mai mulţi consumatori se ridică şi îndreaptă furişat spre ieşire. Sinde, deşi pare a privi numai în el însuşi, îi zăreşte. Se aude vocea lui albă:

— Nu mişcă nimeni!

Oamenii îl ascultă, se opresc. Stă pe loc şi un adolescent bubos, aflat la câţiva paşi de uşă. Acesta, după ce s-a reaşezat la masă, începe să strige cu un glas încă nu pe deplin bărbătesc:

— Gata, bă, n-am ieşit! Suntem cu toţii la mâna ta. Rezolvă-ne! Futu-te-n cur să te fut! Crezi că toţi este căcăcioşi? Uite că eu nu mă tem de tine! O s-o mierlesc şi gata!

Sinde îl ascultă nemişcat, roşu de furie. Brusc, devine palid. Spune:

— Ia vino aici, bă!

A vorbit aproape în şoaptă, dar a rostit vorbele foarte limpede. Parcă a şuierat, gândesc unii. Adolescentul, 18 ani, hoţ de buzunare, se ridică şovăitor şi se apropie de Sinde. Tremură, de parcă în bar ar fi năvălit frigul iernii. Ajuns în faţa batmanului, îşi face curaj. Priveşte sfidător.

Sinde îl aţinteşte cu ochi înroşiţi de furie. *Nu fiindcă m-a înfruntat*, *ci pentru că vrea să moară*.

— Care ai un şiş, mă? întreabă.

Fratele mortului, încă dârdâind de frică, scoate un cuţit cu lama subţire, pentru înjunghiat porcii. Îl pune în faţa lui Sinde cu mişcări foarte încete. Batmanul îl ia şi-l aruncă băiatului. Acesta îl prinde cu dibăcie, parcă împotriva voinţei lui.

— Bă, uite cum faci, spune Sinde. Ia şişul cu amândouă mâinile! Aşa! Pune-i vârful sub bărbie! Aşa, mă!

În bar, linişte desăvârşită. Băiatul ascultă ordinul. Vârful foarte ascuţit al cuţitului îl zgârie. Pe gât începe să-i curgă o şuviţă subţire de sânge.

— Nu te tăia, mă! ordonă Sinde, păstrându-şi glasul de aparat.

— Nu mă tai, spune celălalt, parcă vorbind în somn.

— Fii atent acum! Stai aşa! Nu te mişca! Când îţi spun eu, împingi cât poţi de tare, în sus! Ai priceput?

Băiatul face semne din cap cum că a înţeles. Şuviţa de sânge se îngroaşă şi îi pătează cămaşa. *Are cămaşă albă*, *ca morţii*.

Transformaţi în statui de ceară negricioasă, cei din bar aşteaptă. De afară se aude zgomotul estompat al unui mobil. Apoi, mugetul îndepărtat al unei sirene. Poliţia, probabil, intervine într-un conflict între etnii sau bande rivale. O ceartă nevinovată la urma urmelor, din moment ce nu moare nimeni. Oamenii sunt prea speriaţi, se mulţumesc cu scatoalce şi înjurături.

— Acum, mă! ordonă Sinde, cu aceeaşi voce egală, de neom. Împinge! Tare!

Băiatul îl ascultă. Lama şişului intră cu trosnete slabe. Pe faţa băiatului, o clipă de uluire. Se prăbuşeşte încet, căzând de pe scaun într-o parte. Muşchii lui se mai contractă de câteva ori, cu o oarecare întârziere, speriindu-i pe privitori. Adolescentul este acum o paiaţă dezarticulată, iar Sinde, un ins plictisit de viaţă şi de el însuşi. Arată de parcă n-ar fi dormit de trei zile şi trei nopţii. Dărâmat. O profesionistă

din bar îi spune alteia, fără să se ferească:

— Asta a fost. Acum este terminat. Şi-a vărsat veninul. Este iar un om ca oricare altul. O să se care.

— Nu vorbi, fă! şuieră cealaltă, îngrozită. Taci dracului din gură! Vrei să ne rezolve?

— Nu mai face nimic, spunea prima dispreţuitor. Îl simt eu. Se cară, o să vezi.

Şi ceilalţi, nu se ştie cum, îşi dau seama că batmanul s-a descărcat. Auzind spusele femeii, Sinde nu face decât să zâmbească obosit. Nici vorbă să se supere.

Lumea începe să se mişte. Unii se foiesc pe scaune, alţii tuşesc. Atmosfera se destinde. Acum toată lumea ştie că nu se va mai întâmpla nimic rău.

Sinde se ridică, scoate nişte bani. Barmanul face o plecăciune şi spune slugarnic:

— Vă rugăm din suflet să primiţi băutura din partea casei.

— Mulţumesc, spune simplu batmanul, cu vocea lui de mai înainte, a unui om obişnuit din Bukry. O să mai trec pe aici. Iar atunci o să plătesc, nu-ţi face probleme.

— Dar bineînţeles, se mai înclină o dată barmanul. Vă aşteptăm cu toată dragostea.

Ieşind din bar, Ion Sinde are figura unui om plictisit peste măsură. *Sunt sictirit până la Dumnezeu*. *Ce să fac*? *Mă duc în Herestry*. *N-am niciun chef*, *că iar m-a lovit oboseala*. *Mai înainte m-am simţit bine*. *Şi-acum*… *Uite-aşa*, *dintr-odată*. Ridică din umeri, porneşte cu paşi rari. Din uşa de intrare a barului, câţiva oameni îl urmăresc. Simţind privirile ascenstora, Sinde se întoarce brusc:

— Mă! strigă el. Să nu cumva să…

Oamenii pălesc, feţele lor tuciurii devin cenuşii. Frica îi năpădeşte. Bătrânul cu dinţi de aur se scapă pe el.

Sinde face un gest de lehamite. Ca şi cum i-ar mătura. Nişte gângănii, futu-le muma-n cur, vorbeşte el pentru sine. Mă cac în bafta lor.

Se îndepărtează agale pe lângă nişte blocuri ruinate. Un dulău fuge schelălăind din calea lui.

15. Piaţa Concordiei

Duminică, 21 iulie 2058

„Un matematician român, desigur rezident în Occident, propune

câteva scenarii cu privire la batmani. Varianta catastrofică: fenomenul cuprinde întreaga planetă în câteva luni, prin clonare psihică la mare distanţă".

„Unii savanţi fac glume pe seama batmanilor. Este o serie de coincidenţe, spun ei. Aceasta este singura explicaţie ştiinţifică posibilă. Parapsihologii afirmă că energiile subtile nu pot avea asemenea efecte".

„De ce nu se unesc batmanii? Ar forma o armată de neînvins. Dacă ar face-o, probabil ar începe să se ucidă între ei, ca scorpionii. Ar rămâne în cele din urmă unul singur, cel mai puternic, ca în vechile filme despre jefuirea unei bănci. După reuşita operaţiei, asociaţii încep să se elimine reciproc".

„De ce oamenii de aici au acceptat fenomenul batmanilor ca pe ceva natural, imposibil de contracarat? Fatalism oriental? Unul spunea zilele trecute că batmanii sunt trimişi de destin şi nu se poate lupta împotriva lor. Lucrurile trebuie luate aşa cum sunt. Aşteptăm să treacă. Ce putem face altveva? Cine are noroc scapă".

„Fenomenul batmanilor ia amploare. Mai multe state sunt pe punctul de a recunoaşte oficial existenţa unei maladii mortale de natură necunoscută, care nu atacă doar anumite etnii".

„Optimiştii invocă statistici, susţinând că decesele pot fi explicate prin cauze naturale. Pesimiştii, în schimb, spun că incidenţa deceselor bizare, asemănătoare celor provocate prin magie, este mult mai mare decât cea considerată normală".

„Evenimentele din Singapore sunt considerate manifestări ale a maladiei Batman. Decesele sunt provocate de boli cunoscute, dar există şi numeroase şi morţi subite, de natură idiopatică, precum şi sinucideri în grup. La o adunare consacrată protejării mediului, a fost distribuită o substaţă letală, iar apoi un orator improvizat a îndemnat la sinucidere rituală. Numai astfel protestul nostru ecologist va avea răsunet, a spus acesta. Cei prezenţi i-au urmat îndemnul. (INTERNET)

„Oamenii sunt obişnuiţi cu dezastrele tehnologice, ecologice sau cosmice. Ideea unui virus psihic le pare neverosimilă şi puerilă".

„După ce istoria ne-a ironizat în acest hal, Destinul ne mai dă o copită!"

„Întrebarea este ce ar putea spune nefericita mea Entitate într-o asemenea situaţie. Dacă ea a declanşat totul, pare evident că procesul i-a scăpat din mână. Nu cred că a avut în vedere un asemenea război al

tuturor împotriva tuturor. Probabil s-a gândit la un experiment local, ceva în genul războaielor zonale din secolul trecut. De ce nu intervine? Vrea să lase lucrurile să evolueze până la un anumit punct? Nu mai este în stare?”

(Jurnalul lui Ion Popescu)

*

VIRTUALIZAREA LUI XM000024 A FOST REALIZATĂ ŞI VA DURA TREI UNITĂŢI DE TIMP STANDARD. DUPĂ ÎNCHEIEREA OPERAŢIEI, XM000024 VA RĂMÂNE ÎN STARE DE POTENŢIALITATE O PERIOADĂ NEDETERMINATĂ DE TIMP. XM0013.

*

II

PARCUL SUPLICIILOR

„După virtualizarea unui membru al său, categoria XIII nu mai intervine în evoluţia planetei aflate anterior în atenţia celui virtualizat”.

(Codul XIII)

16. Herestry, Micul Palat

Luni, 29 iulie 2058

De la mutarea Curţii în Parcul Vivant Herestry au trecut două luni de zile. Numai provizoratul durează, spune uneori împăratul, făcând-o pe înţeleptul. Adevărul este că aici ne simţim mai bine decât în hardughia aia.

Numele de Micul Palat, rod al unei ironii nevinovate, a fost adoptat de perechea imperială. De ce nu? a zis împărăteasa Cerasela. Ce spui, Nelule? l-a întrebat pe împărat, între patru ochi. Ai dreptate, fă. Ce contează cum se cheamă? a râs suveranul cam strepezit. Ne mai distrăm şi noi. Că au tot ciripit unii că ne cam lipseşte simţul umorului.

Ca urmare, comunicatele imperiale au început să fie localizate în Micul Palat. Micul Palat, data cutare, aşa să scrii, mă! i-a spus Baxt unui funcţionar al Curţii. Iar când un consilier i-a atras atenţia, „cu infinite precauţii”, că „imaginea Casei Imperiale” ar putea să sufere, Baxt l-a înjurat, fără să se supere. Du-te-n pizda mă-tii, bă! Nu mă FUTE tu pe mine la cap cu chestii de-astea mărunte! Nu vezi ce se întâmplă pe aici? Soarta se cacă-n capul nostru, mă. Poate o facem să râdă puţin cu socoteala asta. Să râdă şi după aia să ne lase-n pace, în pizda mă-sii!

În dimineaţa caldă de vară, Parcul Vivant pare încremenit de magia unei vrăjitoare. Oamenii de pază nu se mişcă şi nici măcar nu

fumează. În costumele lor negre cu mici ornamente roşii, par nişte statui. Ţipătul unei păsări îi sperie. Câţiva tresar. De unde pizda mă-sii a mai apărut şi asta!?

Şeful pazei, un ins posac, primeşte un anunţ de la intrarea în parc. Unul Popescu, husăn, vrea să ajungă la împărat.

— Nu se poate, mă, spune morocănos şeful. Să se înscrie pe lista de audienţe!

— Adaugă pentru sine – Fute-m-aş în norocul lui! Care-o mai fi ăla.

Celălalt insistă, cu o voce de milog, îl roagă pe şef să vină să discute cu omul:

— Nu te supăra, şefu', zău aşa! Băiatul ăsta se uită la mine ca şi cum l-ar avea pe dracul în el. Se simte foarte tare pe poziţie, de parcă ar fi nepotul împăratului. Spune că este o treabă foarte importantă. De interes naţional, aşa zice.

— Mă cac în interesul lui, mârâie şeful.

— Apoi, se strâmbă şi se răzgândeşte – Să nu fie vreun batman, mă! Hai că vin.

La intrarea în parc, acolo unde se află doi stâlpi de beton rămaşi de pe vremuri, solicitantul stă la umbră. Este un copilandru mărunţel şi slab. Ochii lui albastru închis au, într-adevăr, o lucire sticloasă, de parcă băiatul ar avea febră mare. Priveşte încrucişat şi asta îi transformă în chip ciudat faţa prelungă. Este îmbrăcat în colanţi de culoarea cafelei cu lapte şi bluză înflorată. Printre imaginile de flori cele mai multe reprezintă maci de câmp.

Şeful este gata-gata să-l înjure, dar simte că i se moaie picioarele, de parcă ar fi primit un pumn în bărbie. *Ăsta este batman*, *să n-am parte de familia mea*! *O să mă pupe mama rece*! *Până aici mi-a fost*. *Simt nevoia să-l iau cu dumneavoastră*, *ca pe un grangure*. Face un efort. *Nu trebuie să vadă băieţii că mă cac pe mine de frică*.

— Da, spune, mult mai politicos decât obişnuieşte. Despre ce este vorba? Ce s-a întâmplat?

Băiatul arată o dischetă împachetată într-o folie de plastic. Are vocea în schimbare, dar siguranţa lui de sine este a unui adult:

— Cred că împăratul trebuie să vadă asta cât mai repede. Vă rog să mă ajutaţi!

Şeful îşi împinge înainte bărbia despicată:

— Ce-i acolo?

— Apare Tom Santana şi spune că împăratul trebuie să afle cât mai repede informaţiile.

— De unde o ai?

Băiatul spune nedumerit:

— Nu ştiu cine-a adus-o. Au găsit-o în faţa uşii. Pe ambalaj era lipită o hârtie cu numele meu. Ion Popescu.

— Bine, se decide şeful, înghiţindu-l pe „mă" în ultima clipă. O să raportez.

— Vorbeşte către subalternii lui, în romani, cu glas scăzut – Am auzit că ăla a mierlit-o, după ce l-au scopit. Când s-o fi înregistrat?

Trece un timp. Superiorul şefului îl anunţă pe Nicu, aghiotantul imperial. Auzind de Santana, acesta mârâie încântat:

— Futu-l în cur de harpist! Vine la noi şi de pe lumea ailaltă. O să-i raportez Majestăţii Sale.

Şirul bunăvoinţelor continuă. Baxt al II-lea, tot mai boşorogit în ultima vreme, n-are nimic împotrivă.

— Să vină şi băiatul, îi spune lui Nicu. Vreau să-l cunosc. Până la coadă, ar putea să-mi fie nepot. Ce dacă este husăn?

— Majestatea Voastră, îndrăzneşte Nicu, dacă este un batman?

Împăratul ridică din umeri:

— Mă, Nicule, dacă este să se-ntâmple, nimic nu ne scapă. Puteam să ne ducem şi până acum. Ce dacă te fereşti? Doar ştii cum merge treaba. Să vină chiar acum! Hai!

Împăratul îşi aprinde un trabuc Espero şi pufăie tihnit. Nu ştiu ce pizda mă-sii, vorbeşte de unul singur, dar parcă a început să mi se rupă de toate. Orice futut de batman poate să te rezolve când i se scoală lui! Înseamnă că nimic nu mai contează. În halatul lui roş-negru, cu părul rar albit, pare mai degrabă un bunic cumsecade şi neluat în seamă decât un autocrat. Cuperoza, doar ea, este a vechiului Baxt, cel care citea gândurile oamenilor şi stăpânea cu mână de fier.

Popescu apare însoţit de aghiotant. Nicu pare neobişnuit de îngăduitor.

— Ce dracu' ai? se miră împăratul, în romani. Că atunci când vezi un husăn ţi se pune pata.

Nicu nu spune nimic.

Popescu face o plecăciune, dar nu rosteşte uzualul „Să trăiţi!". Împăratul îi răspunde printr-un zâmbet aproape prietenesc.

— Să vedem! spune Baxt.

Băiatul se înclină uşor către aghiotant şi îi dă discheta. Nicu îl priveşte întrebător pe împărat.

— S-o vedem, repetă acesta, ciudat de binevoitor, din fotoliul său modest. Stai jos, băiete, îl invită pe Popescu.

Acesta îl ascultă. Se aşază tăcut pe un scaun tapiţat, ponosit. Ca şi fotoliul împăratului, acesta n-ar avea ce căuta într-un palat.

Apar nişte tehnicieni îmbrăcaţi în salopete portocalii, pe care se pot citi nişte cuvinte misterioase: Old High German. Pregătesc vizionarea în tăcere. Se mişcă lin, economicos.

Holograma lui Tom Santana apare curând, undeva la vreo patru metri de fotoliul lui Baxt. Imaginea este perfectă.

— Parcă este viu, fututul dracului! mormăie Nicu pentru sine.

— Îi dăm drumul, Majestatea Voastră? întreabă respectuos un tehnician.

Împăratul nu-i răspunde şi zice, fără a se adresa cuiva anume:

— Nu prea se întâmplă să apară unul după ce a murit. Asta poate să-ţi dea fiori.

Îi face apoi un semn tehnicianului.

— Această dischetă a fost înregistrată azi, sâmbătă, 13 iulie 2058, începe Santana, cu vocea unui om suferind. Poate că ar trebui să mă sinucid înainte de a îndeplini ordinul. Dar n-am putere să mă împotrivesc. O fac. Împăratul a pus să fiu castrat. Eu îi spun, în schimb, ce trebuie să facă pentru a-şi salva ţara şi, poate, lumea întreagă.

— Opreşte-l, mă! se răţoieşte Baxt. Nicule! Du-te în altă parte şi vezi dacă spune ceva interesant.

Aghiotantul dă nişte ordine în romani. Apoi iese, urmat de cei trei tehnicieni. Băiatul se ridică de pe scaun. Aşteaptă.

— Rămâi aici! îi porunceşte Baxt. Vreau să te întreb ceva. Nu sta în picioare. Vezi şi tu cum merg treburile pe la noi. Eticheta s-a dus dracului. Nu mai contează aproape nimic.

— Oftează bătrâneşte – ia spune, cum este cu înregistrarea asta? Că ai văzut-o, sper.

— Vă sfătuieşte să-i combateţi pe batmani într-un anumit fel.

Baxt rânjeşte binevoitor, vag ironic. Vocea în schimbare a lui Popescu i se pare plăcută.

— Şi cum să-i combatem? întreabă. Prin vrăji?

Băiatul spune calm:

— Un grup de oameni ar urma să dezvolte o forţă paranormală.

Batmanii ar fi anihilaţi.

— Câţi oameni?

— Şapte.

Trec câteva minute în tăcere.

Baxt îşi îndreaptă în sus indexul negru şi gros al mâinii drepte. Se încruntă. Pe fruntea sa lăţită de părul rărit se formează riduri groase, orizontale.

— Nicule! spune el, fără să ridice vocea.

Aghiotantul se iveşte imediat.

— Ce-ai văzut? îl întreabă Baxt.

— Santana spune mai multe despre Majestatea Voastră Imperială. Vă mustră şi plânge.

— Chiar aşa?

Nicu încuviinţează, mişcându-şi zelos capul lui cu păr negru, strălucitor. Baxt are un moment de absenţă. Îşi revine cu o mică tresărire. Glasul lui este cel al unui om vinovat:

— Drept să spun, nu ştiu ce-a fost atunci cu mine. Parcă m-a lucrat benga, pe dinăuntru. A fost ca o beţie. Acum, dacă mă gândesc bine, cred că-i pricep pe batmani. Da, îi înţeleg. Ce ai de spus, domnule Popescu, despre castrarea, nedovedită! a lui Santana?

— Rânjeşte răutăcios – A fost inuman, nu? Etica occidentală nu permite cruzimea.

Băiatul aşteaptă. Baxt se ridică din fotoliu cu mişcări mecanice. Începe să se plimbe, de parcă ar fi rămas singur în încăpere. Greoi la început, apoi din ce în ce mai agil. Nicu îl priveşte cu evlavie.

Popescu se ridică şi el. Rămâne nemişcat, privind înspre o vază mare, plină cu flori proaspete, roşii. Evită să se uite după împărat. Nu cumva să mă omoare ăştia, fiindcă m-am „ginit" prea insistent.

— Adu aici toată chestia, se opreşte împăratul, obosit.

— Îşi şterge fruntea cu o batistă roşie – Vreau să văd totul, de la început şi până la coadă.

Se reaşază în fotoliu. Îi face băiatului un semn amical. Spune, după un suspin neascuns:

— Ce să fac, domnule? Dacă mă apucă furiile? Ce pot să fac?

Tehnicienii repetă manevra. Tom Santana reapare. *De pe lumea cealaltă*. Are aerul lui aer de călugăr nemâncat. Se uită pierdut în gol, ca şi cum ar privi în sine însuşi. *Aşa arată un om rănit rău de tot. Mort şi totuşi viu*.

La primele cuvinte ale fostului magician, împăratul se strâmbă, întristat. Apoi devine atent. Se încruntă. Îşi priveşte mâinile pline de inele, de parcă ar vedea pe ele o eczemă ciudată. Ocoleşte privirile goale ale italianului. *Ăsta parcă se uită în ochii mei*, *drac*u' *să-l ia*!

Santana se plânge, îi face reproşuri împăratului, de parcă acesta i-ar fi fost amant şi l-ar fi trădat. Îi spune pe numele mic. Numai împărăteasa mai îndrăzneşte să i se adreseze aşa. *De pe lumea* cealaltă *poate să-şi permită*. Cum ai putut să fii atât de crud? Am fost cel mai credincios supus al tău. Te-am ajutat să-ţi păstrezi puterea. M-ai omorât, m-ai făcut să mor înainte de a muri. *Poetic*! Acum vei înţelege că ţi-am fost devotat. Entitatea mi-a lăsat un mesaj pentru tine, înainte de-a dispărea pentru cine ştie câtă vreme.

Trecând la spusele Entităţii, italianul redevine omul rece şi sigur pe sine de dinainte. Glasul i s-a subţiat şi mai mult. *Şi înainte avea o voce ascuţită*, *dar acum parcă este un băieţaş de şapte ani*.

— Trebuie formată o echipă. Şapte oameni. Numai împreună vor reuşi să-i învingă pe batmani şi să salveze omenirea. Echipa va acţiona în România. Vor apărea anti-batmani. Aceştia se vor răspândi treptat pe întreaga planetă.

Italianul pare a-l privi pe împărat drept în ochi. Baxt nu suportă, se uită într-o parte. Iată-i pe cei şapte încheie Santana.

— Îi înşiră – Vor şti singuri cum să acţioneze.

Când fantoma lui Santana dispare, înghiţită de neant, împăratul îl întreabă cu glas răguşit pe Nicu:

— Cum zici că s-a omorât?

— S-a spânzurat.

17. Obor Market

Luni, 29 iulie 2058

În Bukry şi în toată România batmanii se înmulţesc. Nimeni nu ştie numărul urmaşilor lui Batman întâi. Unii spun că forţa batmanilor scade tot mai mult, pe măsură ce creşte distanţa faţă de prima generaţie, născută de însuşi Batman, dar faptele nu prea dovedesc una ca asta.

Led Zeppelin Ionescu este la fel de activ. Din mintea lui, virusul se desprinde încă. Fiii lui sunt elita elitei. Cum este greu de stabilit de unde vine impulsul, unii dintre ei sunt contestaţi. Încăierările între batmani sunt destule, dar niciodată nu s-a întâmplat să moară unul dintre ei.

Renata Santoy a rămas în preajma lui Batman şi o face pe interpreta când sosesc fani din Occident, veniţi în pelerinaj la Bukry.

— Este o credinţă, îi spune Renata lui Batman, străduindu-se să folosească expresii cât mai simple, pentru a fi înţeleasă. Oamenii cred în dumneavoastră, Preasfinte.

— Când îşi prezintă rapoartele zilnice, strecoară cuvinte româneşti, tocmai învăţate – Mulţi spun că ar dori, ar fi fericiţi să vă vadă la holo.

— Nu, mârâie Batman, simt că nu este bine să mă ştie lumea. Să vină aici, dacă vor să mă vadă.

Renata zâmbeşte parşiv:

— Poate le este frică de dumneavoastră.

Batman o priveşte pieziş:

— Ţie nu ţi-e frică?

Soţia lui Paul Santoy are un zvâcnet de profesionistă. *Pun pariu că* asta *a făcut meserie la viaţa ei*. Se uită provocator, lăsându-şi capul într-o parte:

— O, nuuu! Cred că mi-ar plăcea să mor ucisă de tine.

Renata ştie că bărbaţilor mai în vârstă le place ca femeile tinere să le spună pe nume. Batman nu face excepţie. Nu se supără, zâmbeşte. Dantura lui impecabilă n-ar sta rău nici în gura unui actor de la Hollywood.

— Şi cum ai vrea să mori?

Renata simte că-i este frig la spate. Părul, uns cu gel portocaliu, i se ridică uşor, atins parcă de o adiere îngheţată. Se stăpâneşte, reuşeşte să rămână languroasă şi mieroasă.

— Nu ştiu cum, spune. Dar cred că n-o să mă rezolvi tocmai pe mine.

— Cuvântul „rezolvi” îl spune româneşte – Femeia ta credincioasă.

— De ce? întreabă brutal Ionescu. Oricine poate s-o mierlească. Oricând.

Batman trăieşte o furie apărută din senin, bine cunoscută de fani, trezită ca un şarpe somnolent, neliniştit brusc de o vibraţie seismică, imperceptibilă pentru oameni. Faţa lui este congestionată, ochii holbaţi.

Renatei îi tremură genunchii şi buzele pline, de femeie super-senzuală. Nu mai este în stare să gândească. A uitat că este o

ironică de felul ei. A devenit un iepure urmărit de un şacal.

— Futu-ţi laptele mă-tii de putoare! urlă Batman. Cum nu ţi-e frică de mine? Cum ţi-ar plăcea să mori? Tu nu eşti om?

Întinde mâna strângă, tuciurie, cu unghiile netăiate şi murdare, spre ea, de parcă ar vrea s-o apuce de gât. Apoi îşi strânge pumnul şi-l răsuceşte de câteva ori.

Renata ar vrea să spună ceva, dar nu reuşeşte, măselele îi sunt încleştate, iar buzele îi tremură şi mai tare. Este foarte palidă. Privirile mărite i-au înţepenit, aţintite în ochii înroşiţi de furie ai lui Batman.

— Zi că ţi-e frică, jigodie! şuieră Preasfântul.

Femeia se înroşeşte din pricina efortului de a vorbi. Cade în genunchi, de parcă i s-ar fi implântat un cuţit în spate, se loveşte, dar nu simte durerea. Se schimonoseşte, ca un surdo-mut schingiuit pentru a vorbi.

— Iartă-mă, Preasfinte! reuşeşte să articuleze în româneşte. Mi-e frică!

Apoi se prăvăleşte înainte şi se întinde pe cimentul murdar. Plânge în hohote isterice. Se târăşte înspre Batman.

Acesta o priveşte nemişcat. Privitorii îşi dau seama că furia i-a trecut. *I-au venit spumele alea mari*, *dar i s-au dus pe loc*. *Are baftă*, *paraşuta draculu*i!

Când femeia ajunge aproape de pantofii eleganţi ai lui Batman, acesta îi spune răguşit, cu glasul unui om obosit:

— Hai, ridică-te! Te-am iertat! Fii atentă cum ciripeşti altă dată!

Scârbit, îi face semn să se îndepărteze.

Renata bâiguie mulţumiri şi se retrage mergând de-a îndărătelea. Tremură toată, ca o parkinsoniană.

Când Batman a început să strige la ea, cei din hală s-au apropiat cu paşi furişaţi. După ce scena s-a încheiat, pe feţele unora se vede dezamăgirea. *Ce mă-sa*, *parcă-mi pare rău că n-a rezolvat-o*.

Aşezată pe jos, alături de un necunoscut, care a tras-o lângă el când ea se îndepărta, clătinându-se, de Batman, Renata mângâie mecanic suprafaţa aspră a păturii. Luciditatea îi revine treptat. *N-am mai fost niciodată atât de înfricoşată*. *Mă mir că nu m-am pişat pe mine*. *Omul este periculos*, *fiindcă furia îl apucă aiurea*, *fără vreun motiv din afară*. *În capul lui se petrece ceva*, *se întoarce un comutator*. *Poate că i-a ucis pe unii numai fiindcă aceştia au spus sau au arătat că le este frică*. *Orice îl poate înfuria*.

Spre seară, când arşiţa începe să se amestece încet cu o slabă răcoare, la Batman vine un om de pază, foarte linguşitor de felul lui. Merge puţin aplecat înainte. Se roagă adesea – cui? – ca Preasfântul să se milostivească de el şi să-i treacă puterea de-a ucide cu gândul. *O să vină şi ceasul meu*. *Atunci o să-mi scot pârleala pentru toate câte le-am înghiţit*.

Se apropie încet, aplecându-se tot mai mult. Se opreşte la vreo trei metri de tron, respectând regula. Aşteaptă să fie întrebat.

— Ce este, mă? spune Fane dispreţuitor. Ai vreo treabă pe aici. De ce nu te-ai dus la şeful tău?

— Să trăiţi! face omul un pas mic înainte. Nu l-am găsit. Am venit aici.

— Se apleacă adânc înspre Batman – Să trăiţi!

— Dă pe gură, mă! mârâie Batman.

— Au venit nişte husăni. Cu fete frumoase. Multe. Vă roagă preaplecat să-i primiţi.

Batman îşi flutură dreapta a plictiseală. Îi spune lui Fane:

— Du-te să vezi ce vor! Ce pizda mă-sii caută husănii aici?

— Se scarpină în cap, îşi trosneşte gâtul – Mai sunt unii pe-aici, pe la noi, asta-i drept. De ce să nu-i las? Dacă mă iubeşte? Este dreptul lor, nu?

— Aşa este, să trăiţi! se grăbeşte Fane, slugarnic.

— Îşi schimbă glasul – Tu cară-te, bă! îi spune celui care a adus vestea.

După nu multă vreme, Fane se întoarce cu privirile lărgite, excitat. Apropiindu-se de Batman, parcă se micşorează.

— Preasfinte, începe el zelos, sunt multe fete frumoase, ceva de nemaipomenit.

— Batman rânjeşte. Încurajat, Fane continuă mai familiar – N-am văzut atâtea gagici ochei la un loc de când mama m-a făcut.

Batman se încruntă uşor. Fane tresare, parcă fulgerat de o durere scurtă, dar ascuţită.

— Iertaţi-mă, Preasfinte! murmură el. Să trăiţi!

— Cu voce mai tare – Ce ordonaţi?

— Ce vor? Hm?

— Au un şef, husănii. Sunt cinci moşi, de toţi. Fetele le multe, vreo douăzeci. Şeful spune că vă roagă preaplecat să-l primiţi într-o scurtă audienţă.

— Astea sunt vorbele lui, mă? se strâmbă Batman. Chiar aşa a zis? Ăsta îşi bate joc de mine? Futu-l în cur de harpist! Ia spune!

Fane se milogeşte:

— Sunt bătrâni, Preasfinte. Şeful lor este hodorogit rău. O fi având nouăzeci.

— Şi ceilalţi?

— Şaptezeci. Peste. Parc-ar fi popi, aşa se poartă. Îşi tot împreunează mâinile în dreptul pieptului, ca ăia din filme, de parcă…

Fane se opreşte brusc din vorbit, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important. *Dilimache mai sunt*! *Tot timpul uit că ăsta poate să mă rezolve în orice clipă*.

— Cheamă-i pe bătrâni aici! ordonă Batman. Pe toţi. Fetele să stea afară. Vezi, să nu se ia careva de ele!

Fane face o plecăciune adâncă şi pleacă, mergând cu spatele. Mă simt ca un câine bătut, gândeşte. Futu-l în cur de muiangiu! Dar n-am încotro, sunt la mâna lui. Dacă stau aici, poate scap de alţi batmani. Sau iau şi eu puterea de la el.

Cei cinci bătrâni sunt îmbrăcaţi auster, în haine căpătate de la cine mai ştie ce organizaţie de caritate. Sunt albi la piele, dar ceva din înfăţişarea lor îl face atent pe Batman. Înainte ca ei să spună ceva, îi întreabă, îngustându-şi privirea, ca şi cum le-ar lua măsurile (*pentru coşciuge*):

— Care din voi este rom?

Doi, cei mai puţin bătrâni, fac câte un pas înainte şi schiţează o înclinare, ca şi cum ar fi diplomaţii scorţoşi ai unor mari puteri.

— De ce v-aţi albit?

— Aşa sunt vremurile, Preasfinte, spune cel îmbrăcat într-un costum colant, negru şi străvechi, ce îl transformă într-un schelet ambulant.

Celălalt încuviinţează, mişcându-şi încet capul încărunţit.

— Şi voi? îi întreabă Batman pe ceilalţi. Sunteţi husăni, este?

— Râde gros – Că doar n-oţi fi americani!

— Da, Preasfinte, se înclină cei trei. Aşa este.

— Ce căutaţi aici? Nu ştiţi că este primejdios?

I-a întrebat pe toţi.

Dinspre privitorii rămaşi la o distanţă destul de mare se aud râsete înăbuşite, care încetează ca retezate, atunci când Batman îşi mută privirile asupra halei.

— Preasfinte, spune cel mai bătrân (ridurile de pe faţa lui trimit gândul la vârsta de nouăzeci), noi am venit spre a vă ruga să fiţi îngăduitor cu noi. Şi să primiţi printre oamenii dumneavoastră nişte suflete.

— Sufletele astea ar fi fetele, spune Batman. Nu?

Cei cinci îşi înclină capetele. *Se mişcă atât de încet*, de *parcă ar fi preoţi*. Fanii se întreabă dacă Batman va face o criză de furie sau una de mărinimie, atunci când când se vor ivi fetele. *Le rezolvă sau le dă niscaiva cadouri*?

— Bine, spune Batman. Chemaţi-le înăuntru! Nişte doamne nu se cuvine să aştepte prea mult.

Fetele sunt năucitor de frumoase. Renata, invidioasă în prima clipă, nu poate să nu le admire. *Sunt perfecte*.

Zâmbitoare, mişcându-se graţios, de parcă ar defila pe scena unui concurs de frumuseţe, fetele se apropie de tron. Se opresc la vreo cinci metri şi (din întâmplare, calculat?) se aşază în aşa fel încât fiecare dintre ele să poată fi admirată.

Batman le priveşte cu bunăvoinţă, zâmbeşte patern:

— Fetelor, zice, văd că sunteţi de toate felurile. Şi de-ale noastre şi altele. Nimic nu mai contează, dacă omul este frumos.

— Se strâmbă uşor – Şi lui Dumnezeu îi place, nu? Parcă aşa se spune.

Fetele se mulţumesc să surâdă fotogenic şi să se mişte încet, ca mângâiate de un vânt prietenos. Cei cinci bătrâni stau într-o margine a strălucitorului grup, serioşi, cu feţele înţepenite. Aşteaptă decizia. Fanii murmură, discută între ei cu voci scăzute. În ochii bărbaţilor lucesc pofte. *Ni le-au adus pe tavă*. *Grangurelui nostru nu-i prea plac femeile*. *Poate ni le dă nouă*.

Batman le face semn bătrânilor să se apropie. Aceştia îl ascultă, tăcuţi. Pe feţele lor ridate, absenţă şi o disperare de animal care nu pricepe de ce îi este dat să sufere atât de mult.

— Ia spuneţi, îi întreabă Ionescu gânditor, de ce le-aţi adus pe fete aici? Hm? Dacă voiau, puteau să vină şi singure, una câte una. Sau câte două-trei. Ce faceţi voi este altceva. În numele cui aţi venit? Ce vreţi, până la coadă?

— Preasfinte, spune un bătrân până atunci tăcut, noi reprezentăm o organizaţie religioasă şi…

— Chezaşii Trezirii, îl întrerupe batjocoritor Led Zeppelin

Ionescu. Este?

— Nu, Preasfinte, dacă ne permiteţi. Noi avem o altă credinţă.

— Nu cred că vreau să ştiu cum se numeşte secta voastră, rămâne ironic Batman. Fetele. Asta este chestia. De ce le-aţi adus aici.

— Începe să se înfurie – Hai? De ce?

Bătrânul continuă resemnat, cu aceeaşi voce egală, ca şi cum n-ar fi observat mica supărare a lui Batman:

— Fetele au crescut în credinţa noastră. Sunt curate.

— Vrei să spui că sunt fete mari? întreabă uluit Batman.

— Da, Preasfinte.

— Se poate aşa ceva în ziua de azi? Parcă n-aş crede.

Ionescu a redevenit vesel. Bătrânul îşi înclină capul lui cărunt de câteva ori, foarte încet. Ochii lui apoşi sunt înlăcrimaţi. Spune, vorbind, pentru prima oară, cu o urmă de emoţie:

— Aşa este credinţa noastră. Noi credem în curăţenie trupească şi sufletească.

— Îl priveşte ţintă pe Batman, parcă sfidător – Fetele astea, adunate la un loc, sunt o putere a binelui. Locul lor este aici, în preajma dumneavoastră, Preasfinte.

Batman îi priveşte gânditor. Simte că mânia începe să-l cuprindă ca o apă fierbinte, dar se stăpâneşte. Încearcă să înţeleagă ce se întâmplă.

În marea hală, liniştea este aproape perfectă. Se aude un strănut. Pe feţele unora apar zâmbete, repede şterse.

— Măi, bătrânilor, spune Ionescu, aproape prietenos, lăsaţi gargarele astea pentru alţii. Vă spun eu care este situaţia. Voi le-aţi adus pe fete ca să mă îmbunaţi. Pe mine şi pe fiii mei.

— Rânjeşte, el însuşi mirat de vorba care i-a venit în gură – Şi pe nepoţii mei, câţi or fi pe aici. Asta este chestia.

Bătrânii îl privesc cu ochii lor goi. Ochi de statuie, gândeşte Renata. Cred că trăiesc un VIS. Aşa ceva nu se poate. Oamenii aceştia au mentalitate tribală. Îl privesc pe Ionescu ca pe un zeu rău. Kali, zeiţa mâniei. Kaliyuga, epoca răului. Vor să-l îmbuneze prin sacrificii umane. Moloh. Speră că zeul se va îndupleca şi nu vor mai fi crime. Le sacrifică pe fete. Bine că nu sunt fecioară.

Batman are faţa vioaie a unui om pus pe treabă.

— Ia veniţi aici! ordonă. Copiii mei!

— Rânjeşte larg, arătându-şi dantura albă, fără pic de aur.

— Aici, lângă mine!

Dintre fani se desprind patru bărbaţi tuciurii, cu figuri de oameni obişnuiţi. Nimic nu atrage atenţia la ei. Ceilalţi le fac loc, trăgându-se sperioşi din calea lor.

Cei patru se apropie de Batman. Merg alene, clătinându-şi golăneşte umerii. Ajunşi lângă tron se despart cu mişcări sigure, de parcă s-ar fi înţeles de dinainte cum să se aşeze. Doi la dreapta, doi la stânga lui Batman. Niciunul nu spune nimic. Aşteaptă.

— Sile a fost fratele vostru, spune Batman. Aţi văzut ce-a vrut să-mi facă. Nu ştia că dacă mor eu, toată jucăria se strică. Acum, cel puţin, ştim ce se petrece. Dacă o mierlesc eu, apar alte chestii. Numai benga cunoaşte ce şi cum ar fi atunci.

— Face o pauză. Îşi trosnşte gâtul. Pocnetele vertebrelor lui se aud ca nişte împuşcături îndepărtate – Voi n-aveţi gânduri de-astea, nu?

Cei patru nu spun nimic.

Batman dă mulţumit din cap:

— Ştiam eu că aşa este.

Fanii din hală îşi dau seama că idolul lor discută în gând cu fiii lui.

Batmanii privesc în gol o vreme. Treptat, ochii lor îşi schimbă expresia. *Parcă se aprind*, *ca în filmele cu strigoi şi cu vampiri*. Se uită ţintă la fete, zâmbesc abia vizibil. Cel din dreapta lui Batman se sprijină de spătarul tronului. Îşi scarpină bărbia nerasă, fără să-şi ia ochii de la fete.

Bătrânii par neliniştiţi. Se mişcă înspre fete, dar parcă nu reuşesc să meargă. Pe frunţile lor străbătute de riduri adânci apar picături de sudoare. Se sprijină unul pe celălalt. Se opresc, ca şi cum o forţă nevăzută i-ar împiedica să meargă mai departe.

Cu fetele se petrece o schimbare. Zâmbetele încrezătoare dispar de pe feţele lor perfecte. Stau nemişcare, ascultă ceva ce se petrece înăuntrul lor. O blondă angelică, fină, eterică şi totuşi foarte feminină face câţiva paşi şovăitori înainte. Îi caută privirea lui Batman. Apoi îşi închide lin ochii şi rămâne încremenită. O statuie caldă, splendidă.

În hală, linişte. Se aude apoi o tuse slabă, repede curmată. Fumul albastru ieşit din trabucul lui Batman se îndreaptă în direcţia fetei. Apoi coteşte în jos, ca aspirat de o gură nevăzută.

Fata îşi deschide larg ochii. Nu vede pe nimeni. Albastrul celest

al irisurilor ei se întunecă. Trăsăturile feţei se mototolesc. Fata începe să tremure. Picioarele îi zvâcnesc, de parcă ar alerga în vis.

Doar batmanii văd ce se petrece în mintea ei. Cum un urs grisly se apropie alene, iar ea nu este în stare să fugă sau să ţipe. Cum ursul, până atunci bălăbănindu-se indiferent pe tălpile lui plate, o zăreşte, se opreşte în apropierea ei, se ridică pe labele din spate, nesfârşit de înalt. Dar urşii ăştia au dispărut de mult de pe planetă, străfulgeră prin minte fetei.

Ursul rage, dar nu furios, ci mai degrabă surprins. Bale galbene îi curg printre colţii mari. Fata îşi aminteşte că urşii obişnuiau să le răpească pe excursoniste de lângă iubiţii lor, noapea, pe tăcute. Dar nu pentru a le ucide. Fugeau apoi cu ele, ţinându-le cu oarecare gingăşie în labele dure ca nişte crengi groase. Stropită cu bale, ameţită de duhoare, strivită, fata nu era în stare să scoată nici măcar un suspin. Ursul o ducea, ea cădea într-o toropeală de vis.

Acum, în hala din Obor Market, fata înţelege că ursul nu este ameninţător, ci mai degrabă înspăimântător, monstruos de prietenos. Se apropie de ea, întinde labele, o cuprinde, fără s-o strângă prea tare, totuşi îndurerând-o, apăsându-i cumplit pieptul.

Oamenii din hală văd doar cum trupul fetei se mişcă fără putere, smucit, ca şi cum ar fi al unei marionete. Pe faţa ei palidă sunt scrise oroarea şi abandonul. Poate şi plăcerea imposibilă? Bucuria berbecului devorat de un leu şi nu de un grup urât mirositor de hiene? Mâinile frumoase ale fetei atârnă inerte. Bustul îi este mult împins înainte. Sânii ei tineri sunt apăsaţi de un perete nevăzut.

Doar batmanii şi fata văd cum ursul, cu gingăşia lui puturoasă şi mormăitoare, o culcă pe cimentul murdar, mai întâi pe spate, apoi pe pântece, cum o pătrunde cu o smucitură şi începe apoi să se agite, ca un câine uriaş. Doar Batman şi fiii lui aud urletul de plăcere al ursului şi îl văd apoi ridicându-se şi aruncând o privire poate recunoscătoare spre trupul sfâşiat al fetei. Plecând cu mersul lui legănat, oprindu-se curând şi scuturându-se ca un dulău plouat, lingându-şi apoi sângele de pe labe.

Fata nu mai apucă să simtă decât o ultimă durere, cea mai mare din viaţa ei săracă în întâmplări petrecute altundeva decât în închipuirea ei. O durere ca aceea de la o naştere. Apoi leşină şi trece în moarte fără să ştie ce se întâmplă cu ea.

Cei din hală văd cum fata se întinde pe jos cu mişcări nefireşti,

ca şi cum ar fi susţinută de nişte frânghii de aer, mai întâi pe spate şi apoi pe pântece. Stă inertă. Apoi are câteva zvâcnituri puternice, devastatoare, de om electrocutat. Rămâne întinsă, *moartă ca toţi morţii*, cu membrele împrăştiate în poziţii ciudate. O păpuşă cu ochi îngheţaţi aruncată la gunoi.

Sângele ei n-a răbufnit doar prin partea de jos a corpului, ci şi pe gură. Toţi ştiu că este dusă. Nimeni nu se apropie de ea pentru a a vedea dacă mai trăieşte

Celelalte fecioare ar trebui să ţipe, să fugă, să ceară ajutor, dar nu se întâmplă aşa. Rămân înţepenite. *Acum vom urma noi*, *una câte una*. *Sau toate dintr-odată*. Anesteziate, drogate, hipnotizate, dincolo de teamă, trăind resemnarea vidă a unor surori ale lor duse spre altarul de sacrificiu cine ştie când, cu sute sau mii de ani în urmă.

Cei cinci bătrâni par şi mai absenţi. Se gândesc poate că moartea fetei îi va îmbuna pe oamenii-fiare. Nu *vor mai urma şi altele*. *Atât a fost*. Cel cu faţa brăzdată de ridurile cele mai adânci se clatină uşor, ochii i se aburesc. Ceilalţi îl sprijină. Capul îi cade în faţă. Unul dintre fiii lui Batman rânjeşte. *Ăsta a murit ca o muscă*. *Inima lui bătea fără putere*. *De-abia pâlpâia*.

Batman, înconjurat de fum albastru-cenuşiu, spune poruncitor:

— Să vină în faţă cinci fete! Care vreţi voi. Acum!

Fetele ascenstea ar trebui numite grupul sacrificatelor, cugetă Renata.

Cei patru bătrâni rămaşi în viaţă cad în genunchi şi încep să cerşească îndurare:

— Iartă-ne, Preasfinte! Milosteveşte-te de noi, păcătoşii!

— Glasurile lor sunt sparte de emoţie şi neputinţă – Nu ne năpăstui, că noi n-am vrut decât să fie bine!

Batman, încă furios, repetă:

— Cinci! Care vreţi voi, mă!

În hală este linişte. Fanii sunt mulţumiţi, umpluţi de spectacol ca de-o mâncare săţioasă, dar frumuseţea desăvârşită a fetelor le cam strică plăcerea. *Ce pizda mă-sii*, *parcă nu mi-a picat bine chestia asta*. *Fata era ca un înger*. *De ce s-o rezolvi*? *Numai aşa*, *ca să-ţi arăţi puterea*?

Nu este nevoie ca vreunul dintre bătrâni să le îndemne. Cinci fete ascultă ordinul ca şi cum ar fi hipnotizate. Se mişcă repede, de parcă înainte de a veni în bârlogul lui Batman s-au antrenat şi s-au

pregătit pentru toate variantele posibile. Ca şi fata ucisă mai înainte, sunt îmbrăcate în rochii albe. Atât de uşoare! De parcă ar sta să-şi ia zborul, lăsându-le goale, în chip de statui calde.

Cei patru fiii ai lui Batman sunt destul de obosiţi, au privirile împăienjenite. Se tot lasă de pe un picior pe celălalt, se uită cu jind la scăunelul lui Fane. Nu mai vor nimic, gândesc fanii. Şi bine ar fi să se lase păgubaşi şi să-i trimită naibii acasă pe amărâţii ăştia, cu fete cu tot.

Poate că batmanii prima generaţie ar face aşa, dar Batman doreşte altceva. Stă pe jilţul lui şi se tot foieşte, ca şi cum ar fi chinuit de o eczemă. *Ăsta nu s-a săturat*, *mai vrea*.

Ochii fetelor strălucesc ca nişte pietre preţioase pe feţele palide. Renata Santoy vede în aceste priviri vii speranţa fără margini a tinereţii. Prietena noastră a fost omorâtă, dar nouă nu ni se poate întâmpla aşa ceva. Suntem apărate de dumnezeul nostru. Se uită fără frică în ochii lui Batman, cu încredere de fiice sau de nepoate. Nu le este teamă nici de cei patru fii cu frunţi joase şi guri de şacal.

Fanii din hală nu văd feţele fetelor, dar le fulgeră prin minţi că s-ar putea petrece o minune dumnezeiască în stare să distrugă puterea batmanilor, cugetă Renata. Se tem, gândindu-se că ar putea fi şi ei pedepsiţi fiindcă s-au închinat unui zeu rău.

Soţia lui Paul Santoy nu se înşală, fiindcă lucrurile par a sări din făgaşul cunoscut. Mutrele celor patru batmani se scofâlcesc, de parcă fiii lui Batman ar fi fost atinşi din senin de nu se ştie ce maladie necunoscută şi nemiloasă. Însuşi Batman întâi dă nişte semne că nu s-ar simţi tocmai bine. Se strâmbă a nedumerire, îşi trece stânga încărcată cu inele groase de aur, printre care şi unul cu pecete, pus pe arătător (le-a căpătat mai demult, dar a început să le poarte numai de ieri) peste chelie, îşi scarpină ceafa. Trăsăturile feţei lui de om bine hrănit şi trufaş se strică, de parcă ar fi o mască de carton muiată de ploaie. Fanii din hală se mişcă. *Ăştia dau în primire*, *dom'le*. *Ce drac*u' *ne facem*? *Ne cărăm sau mai aşteptăm*?

Este o clipă de cumpănă. Curăţenia sufletească şi credinţa fetelor par a fi mai tare decât pofta de moarte a batmanilor. Din trupurile subţiri iese o căldură care îi încinge pe cei cinci batmani. Fetele nu ştiu ce se petrece, nu-şi dau seama că însumarea sufletelor şi creierelor lor a dat naştere unei forţe. Sunt tot mai senine şi mai încrezătoare.

Din hală încep să se audă suspine. Nişte femei au început să

plângă fără să ştie prea bine de ce. Una dintre ele, o persoană corpolentă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în straie colante de culoarea cerului senin de vară, face o criză de isterie şi începe să se tăvălească pe jos, smulgându-şi părul verde şi dându-şi palme. Fane, locotenentul lui Batman face doi paşi în direcţia ei, dar se răzgândeşte în ultima clipă şi rămâne nehotărât pe loc.

Batman are o mişcare de enervare la auzul ţipetelor, dă să spună ceva, dar tresare uşor şi amuţeşte, ca şi cum ar fi simţit o durere neaşteptată. Ridică palma înspre fete, de parcă ar vrea să le oprească, să le spună rămâneţi pe loc, nu vă apropiaţi de mine.

Miros de tutun şi de marihuana din imensa hală se înteţeşte. La fel, duhoarea de sudoare învechită. Dintre toţi cei aflaţi de faţă, numai cele cinci fete nu-şi dau deloc seama că se petrece ceva neobişnuit şi tocmai ele sunt cele care dictează regulile jocului. *Dacă ar şti ce se întâmplă*, *poate că şi-ar înteţi cumva puterea ce se naşte acum din ele şi ar reuşi să iasă învingătoare*. Dar fetele continuă să privească senin înspre Batman. De pe feţele lor au căzut câţiva ani şi ele arată ca nişte fetiţe vesele, neştiutoare, pentru care lumea este un izvor nesecat de surprize plăcute.

— Angelico! strigă unul dintre bătrâni.

— În tăcerea desăvârşită din hală, vocea lui de om deznădăjduit, spartă şi subţire se aude foarte bine – Angelico! Ce faceţi? Voi nu vă daţi seama?

Cea strigată îşi întoarce încet faţa surâzătoare înspre bătrân. Este o fată foarte brunetă, înaltă şi subţire. Ochii sunt intens negri, iar pielea ei neînchipuit de netedă pare vag argintie, lângă albul de vis al rochiei uşoare. Frumuseţea ei izbitoare îi face sfioşi pe bărbaţi, îşi spune Renata. Nu oricine are curajul să se apropie de ea. Cea ucisă mai înainte era genul serafic, imaterial, aceasta îi face bărbaţi să se gândească la o partidă de sex în care ei nu pot fi decât cei dominaţi, făcuţi sclavi. O văd în rolul unei biciuitoare cu mulţi clienţi din lumea bună.

Vorbele bătrânului strică echilibrul de forţe. Faţa lui Batman îşi recapătă culoarea sănătoasă şi zâmbetul rece, rău. Cei patru fii ai lui se întind, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn, îşi trosnesc gâturile puternice. Cel de lângă jilţul lui Batman scrâşneşte din măsele, scoţând zgomotul iritant scos de un cui ce zgârie o tablă metalică. Fetele îşi pierd veselia lor de fiinţe cam slăbuţe la minte, care se simt bine

oriunde şi oricând. Se mişcă pe loc, buimace, se lovesc una de cealaltă, de parcă s-ar afla într-un spaţiu prea strâmt. În aerul înăbuşitor din hală pătrunde o răcoare ciudată, resimţită de toţi, cu excepţia batmanilor.

Cu fetele se petrece o nouă schimbare. Încep să se uite lung una la alta, de parcă s-ar vedea pentru prima oară. Angelica îşi holbează ochii ei mari şi negri, de vrăjitoare bună, începe să înjure, schimonosindu-şi buzele perfecte. Celelalte patru o imită. Se naşte din nimic o ceartă în care nu se ştie cine cu cine ţine, ba chiar s-ar putea crede că fiecare le urăşte pe toate celelalte. Feţele fără cusur sunt strâmbate de grimase. Trupurile graţioase încep să se scălâmbăie în mişcări neruşinate. *Ca nişte coarde de ultima calitate*.

— Dă-te-n sângele meu!

— Mânca-mi-ai drobu'!

— Îmi bag pula-n gâtu' tău!

Fetele au voci aspre, iar pe feţele lor au apărut ridurile unor fiinţe bântuite de vicii ieftine. Rochiile albe nu mai arată ca nişte semne de nevinovăţie, ci atârnă cumva pe trupurile perfecte, fiind purtate parcă în batjocură. De unde până atunci fetele păruseră foarte curate, de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duşuri, acum sunt parcă atinse de nu se ştie ce praf invizibil, care s-a impregnat în pielea lor aspră, nespălată de cine ştie când.

Nu trece multă vreme şi fetele trec de la înjurături la scatoalce. Nu se înţelege cum sunt alcătuite taberele, fiindcă alianţele se schimbă foarte repede. Acum o brunetă şi o şatenă o schingiuiesc pe singura blondă din grup, acum blonda, cu dinţii sparţi de tocul unui pantof şi faţa mânjită de sânge, o ajută pe una dintre fostele ei duşmane s-o lovească pe cealaltă peste faţă cu pumnul, ţinând răstignite mâinile victimei.

Nimeni nu face vreo mişcare, pentru a le despărţi. Asta fiindcă nu mai sunt cele de dinainte, gândeşte Renata. Prin nu se ştie ce magie, au devenit nişte femei de stradă, fără vârstă. N-a mai rămas nimic din imaginea de la început. *Astea sunt nişte curve beţive – tinere*, *bătrâne*? –, *n-are niciun rost să te bagi în păruiala lor*.

Fanii se uită la bătaie fără prea mult interes. *Chestii de-astea am mai văzut cu sutele*. *Cum drac*u' *mi s-a părut că erau nişte fete curate*? *Nu pot să-mi dau seama*.

Bătaia se înteţeşte. Loviturile sunt tot mai dure, de parcă braţele

subţiri ale femeilor ar fi căpătat putere chiar de la diavolul în persoană. Se vede tot mai mult sânge. Prima moare Angelica, strânsă de gât până la capăt de o şatenă cu faţa strâmbată de ură, ajutată de blonda care le scuipă cu sânge pe duşmanele sale. Urmează şatena, la rândul ei strangulată. Sunt ucise una câte una, foarte repede. Ultima rămâne buimacă în mijlocul cadavrelor, părând că nu vede nimic în jurul ei. Toţi ştiu că este condamnată. *Asta este o moartă vie*, *săraca*. Cade şi ea, curând. Moare, după câte se pare, tot sugrumată, fiindcă faţa i se înveneţeşte, iar pieptul i se se umflă zadarnic.

Când corpul ultimei fete încetează să mai zvâcnească, iar în faţa lui Batman rămân cinci păpuşi stricate îmbrăcate în rochii albe pătate de sânge şi de murdăria veche a halei, cei cinci bătrâni şi fetele rămase în viaţă se trezesc parcă dintr-o vrajă. De unde până atunci priviseră, cu liniştea tâmpă a unor oameni drogaţi, cum se ucid Angelica şi celelalte între ele, acum încep să se agite, să tropăie pe loc.

— A fost o idee proastă, spune un bătrân.

— Vocea lui spartă şi neputincioasă se aude foarte bine în hală – Nu trebuia să venim aici.

— Nu huli! spune altul, cel îmbrăcat într-un costum făcut din pânză albastră decolorată, cum nu se mai poartă de vreo treizeci de ani. Nu ştii că dumnezeul nostru ne-a sfătuit?

O fată îşi ridică pumnul mic şi îi priveşte ameninţător pe bătrâni, holbându-şi ochii albaştri:

— O să vă spun eu ceva…

— Face un pas către cel îmbrăcat în costumul decolorat – Toţi ar trebui să…

Îşi înghite vorbele şi începe să plângă înăbuşit. Celelalte fete se pornesc şi ele să suspine. Sunetele scoase de ele sunt neaşteptat de armonioase, de parcă fetele ar fi actriţe de meserie. *Parcă este muzică*, *dom'le*. *Acum ăştia o să le rezolve*. *Numai aşa*, *ca să arate că li se rupe de tot ce este frumos pe lumea asta*.

Batman schimbă nişte priviri cu fiii lui şi apoi le face semn bătrânilor să plece:

— Duceţi-vă, mă! Să nu vă mai văd pe-aici! Hai! Şi să trimiteţi pe cineva să vă ridice morţii de-aici!

În hală se aud suspine de uşurare, ieşite din piepturile unor femei.

Cei patru bătrâni se urnesc cu mişcări tremurate. Fetele, nouă la

număr, îi lasă să treacă primii prin culoarul făcut de fani. Se îndreaptă în grup spre ieşirea ce se desenează ca un dreptunghi mare de întuneric.

Afară este linişte. Singurul zgomot, un hămăit îndepărtat, transformat în urlet. Se aud apoi plesnetele seci ale unor împuşcături.

Fanii de afară nu le dau atenţie celor treisprezece. Nici măcar nu se uită la ei, preferând să contemple cerul înstelat. *Poate că unora dintre noi le este ruşine de ce s-a întâmplat, dar nu este nimic de făcut. Aici trebuie să-mi salvez pielea şi de-abia după aia să le plâng altora de milă*.

La ieşirea din fostul parc, acolo unde se vede soclul unei statui de bronz furată de multă vreme, un bătrân geme şi spune:

— Nu mai pot, simt că o să cad. Să stăm puţin!

Se opresc. Fetele îi înconjoară pe cei patru bătrâni, ca şi cum ar vrea să-i apere. Rochiile lor albe sclipesc în noaptea urât mirositoare.

— Pe vremuri, se aude vocea de copil a unei fete, pe aici erau bănci. Puteaţi să vă odihniţi ca lumea.

Nimeni n-are ceva de spus. Din bănci au rămas doar postamentele de beton. Lemnul a fost ars în îndepărtate ierni geroase, ca şi cel al copacilor. La fel s-au mistuit gardurile din cartierele mărginaşe, ramele ferestrelor, scările interioare, lambriurile, grinzile ornamentale. Tot ce arde a fost pus pe foc. OPE-ul a avut grijă în ultimele decenii să trimită combustibil pentru încălzire, dar acesta n-a avut cum să ajungă pentru toată lumea. Iarna, amărăştenii continuă să îndure frigul, încălzindu-se cu gândul că ar putea fi şi mai rău, adică să nu aibă ce să mănânce.

Din întuneric apar nişte câini, vreo cinci sau şase la număr. Par destul de prietenoşi sau, în orice caz, indiferenţi. Sar unii la alţii în joacă, latră, se tăvălesc în praf. Nu le dau atenţie bătrânilor şi fetelor, iar când se apropie de ei, s-ar părea că o fac din întâmplare.

— Hai să mergem, spune bătrânul care a cerut mai înainte un time-out.

— Să aşteptăm puţin! li se roagă timid una dintre fete. Să se ducă mai încolo câinii ăştia. Vă rog!

— Nu se întâmplă nimic, Marinelo, intervine un alt bătrân.

— În lumina slabă, faţa lui pare a unui cadavru înviat prin magie – Astăzi nu mai are ce să ni se întâmple. Ne-am cheltuit tot ghinionul.

Din întuneric apar alţi dulăi, la fel de jucăuşi.

— N-am mai văzut aşa câini veseli, spune o fată. Poate i-a drogat cineva.

— Cine să facă una ca asta? îi răspunde o fată din întuneric. Vorbeşti prostii.

— Nu vă certaţi, fetelor! şopteşte un bătrân. N-avem nevoie de aşa ceva. Am văzut destule pentru ziua de astăzi.

Pe nesimţite, câinii s-au apropiat şi mai mult. Aproape că se încurcă printre picioarele fetelor. Mirosul lor iute începe să fie mai puternic decât cel de gunoi stătut, atotstăpânitor în fostul parc Obor. O fată atinsă de un câine ţipă slab. Alta se clatină şi îşi recapătă cu greu echilibrul.

Câinii sunt tot mai agitaţi. Mârâie unul la altul, se muşcă în joacă, luptă doi contra unul. Unii se lasă pe spate, în poziţie de abandon. Alţii se opresc cu botul în vânt lângă cei întinşi pe jos, în poziţia unor învingători care pozează. Acum se află printre fete şi bătrâni, de parcă nu i-ar vedea. Nu mai au nicio reţinere. Bătrânul cel obosit cade, împins de un câine, fetele nu reuşesc să-l susţină. Se prăbuşeşte şi o fată, ţipând ascuţit şi melodios, ca o soprană aflată pe scenă. Un dulău negru s-a ridicat pe picioarele din spate, apăsând-o pe umeri cu labele lui învelite într-o crustă de noroi uscat, lingând-o pe faţă şi trimiţându-i în nări răsuflarea lui puturoasă.

Este ca joaca periculoasă a unor îndrăgostiţi. Se începe cu palme uşoare, nişte mângâieri mai apăsate. Zâmbetele de tandreţe se transformă încet în nişte grimase de voluptate, loviturile devin mai puternice. În ochii femeii apar lacrimi. Ea însăşi nu mai ştie dacă sunt de voluptate sau de durere. Bărbatul, împins de nici el n-ar putea să spună ce forţă drăcească, devine tot mai brutal. Începe să-şi bată iubita, fără să audă implorările ei. Sfârşeşte prin a o sugruma, trezindu-se apoi ca dintr-o beţie şi începând să plângă, cu regrete sincere, pe cadavrul adoratei sale.

Dulăii se comportă oarecum asemănător. Joaca lor devine dementă. Încep să le muşte în glumă pe fete, mârâind din ce în ce mai bestial. Un bătrân strigă:

— Chemaţi pe cineva! Duceţi-vă una dintre voi înapoi şi cereţi ajutor!

Vocea lui dispare, acoperită de sunetele înfundate scoase de câinele care îi sfâşie beregata.

O fată începe să ţipe cu glas înalt, dar nu pentru multă vreme,

fiindcă un câine mic, apărut din întuneric o muşcă de faţă şi îi retează glasul.

Fetele şi bătrânii mor repede. Dulăul cel mare şi negru le dă lovitura de graţie celor două fete care se mai zbat cu mişcări slabe, de om care visează urât.

După ce câinii au devenit violenţi, dinspre hală a inundat o lumină albă, venită de la două proiectoare foarte puternice. Ieşiţi în câteva grupuri tăcute, fanii au urmărit în linişte întreaga scenă. Înăuntru, cei patru fii ai lui Batman întâi, istoviţi, s-au trântit pe cele mai apropiate pături şi se odihnesc.

18. Info Center

Marţi, 30 iulie 2058

Ministerul de Interne (parohia mea, cum îi place lui Radu Darado să spună), aflat în clădirea fără sfârşit a Palatului Imperial, deţine un centru de informare. La ordinul împăratului, cu trei săptămâni în urmă, s-a început modernizarea acestuia. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu batmanii ăştia, mă, a spus Baxt al II-lea. În toate părţile, pe tot pământul ăsta. Operaţia a durat doar câteva zile. Sunt preluate şi retransmise la Micul Palat emisiuni holo, texte difuzate pe INTERNET şi UNIVNET, reportaje ale unor agenţii de presă, rapoarte ale diplomaţilor români.

Cu suportul logistic, s-a întâmplat ca întotdeauna. Ţările puternice au onorat prompt cererile de ajutor ale României. Aparatura necesară, din ultima generaţie, a sosit foarte repede, însoţită de tehnicienţi eficienţi şi surâzători.

Baxt este în legătură cu toată planeta, inclusiv cu teritorii exotice, despre care a uitat sau n-a ştiut niciodată că există: Vanuatu, Saint Vincent, Seychelles, Kiribati, Malawi, Nauru. Operatorii îi selecţionează informaţii, urmând indicaţiile lui Radu Darado, ministrul de interne, cel mai pitoresc dintre demnitarii români. Spân, cocoşat, cu o mutră de om chinuit de complexe, soţul nesăţioasei Argentina, zisă Argy, le-a spus fiţi atenţi aici, să nu-i daţi chestii prea neplăcute, nu-l scoateţi din sărite, faceţi aşa cum vă spun eu.

Darado, inteligentul Radu, cum îl alintă Argy, a aflat până la urmă ce-a trăit împăratul în virtual. Nu se ştie cum, fiindcă orice înregistrare a fost interzisă. Mie nimic nu-mi este interzis, rânjeşte Darado în oglindă, studiindu-şi cu ură şi iubire faţa mică. O să-i dau ce-şi doreşte. Slavă Domnului, am de unde să aleg. De data aceasta

asta, realitatea este cu mult mai tare decât ficţiunea. Poveştile de virclub sunt nişte jocuri de copii pe lângă ce se întâmplă.

Baxt urmăreşte fluxul de informaţii câteva ore pe zi. Când Cerasela s-a băgat în el cu sânii ei uriaşi şi a început să-l mustre pentru că se oboseşte prea tare, împăratul a privit-o cu milă şi i-a spus acum poate că a venit ora mea. Şi a ta, amărâto. A zis unul, demult, că realitatea imită literatura. Te pomeneşti că aşa o fi de data asta.

În mintea împăratului, seminţele ficţiunii au început să rodească şi să împestriţeze realitatea. Un batman din Filipine, filmat în timp ce lichidează un grup de excursionişti de vârsta a treia, îi evocă o amintire ceţoasă. A trăit întâlnirea cu acel om? L-a văzut în virtual?

O scenă dintr-un stat sud-american, condus cu mână forte. Generalul, omul numărul unu, ordonă represiunea dură. Batmanii sunt vânaţi nemilos şi executaţi fără judecată. Legea marţială permite aşa ceva. Marile puteri nu se grăbesc să invoce drepturile omului. Democraţia este ceva sacru în State, desigur, dar atunci când interesele americane sunt indirect ameninţate, pot fi făcute anumite excepţii. Mai ales de când un ministru vest-european a devenit batman în timpul unei şedinţe a guvernului şi şi-a lichidat rapid câţiva colegi, plecând apoi agale, printre oameni de ordine şi funcţionari stupefiaţi, pentru a se pierde în pegră.

Baxt vede cum militari cu feţe de piatră împuşcă persoane foarte neasemănătoare între ele. Un preot cu o înfăţişare de ascet, un militar transformat de frica morţii în milog, un adolescent serafic, cu păr buclat şi ochi melancolici, un tată de familie, având mustaţă groasă şi pântec de mâncău. Apoi: un octogenar jovial, bun pentru a face figuraţie într-un film documentar dedicat oamenilor cumsecade, ajunşi la o vârstă înaintată datorită vieţii cumpărtate, un demnitar elegant, zâmbetul lui este o strâmbătură, ascunzându-şi cu stoicism panica, gospodine aflate la cumpărături, un hackey lunatic, buimăcit atunci când nu este în faţa calculatorului.

Omul forte ţine un discurs. Nicăieri nu s-au luat măsuri ferme, ne-a fost dat nouă, popor mic, să demarăm acţiunea cerută de situaţie. Se dovedeşte că nu ne-am înşelat. Teama superstiţioasă faţă de batmani s-a dovedit nejustificată. Nu sunt decât nişte sociopaţi periculoşi.

Discursul este întrerupt de leşinul dictatorului. Muzică ambientală. În următoarele ore, niciun comunicat oficial, dar toată

lumea ştie că omul puternic a fost ucis de un batman ivit din senin. Sau de vreunul aflat cine ştie unde şi iritat de discursul preluat de diferite reţele. Să fi acţionat unul dintre cei executaţi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa?

După câteva morţi subite, echipa locală de reporteri îşi încetează activitatea. În timp record, sosesc din State roboţi specializaţi, conduşi de câţiva temerari. Imaginile reapar. Este un masacru condus de întâmplare. O epidemie fără viruşi. Ciuma psihică – iată găselniţa unui jurnalist. Oamenii se omoară între ei pe străzi. Printre victime, un reporter american.

Situaţi în câteva locuri ale oraşului, roboţii transmit imperturbabil imagini ale dezastrului. Batmanii sunt vulnerabili, au rămas oameni. Nu sunt diavoli intangibili şi nici măcar vampiri care pot fi distruşi doar prin mijloace bizare. S-ar părea că uneori se ucid între ei, dar aceasta este doar o ipoteză. Luptele lor n-au fost văzute de nimeni deocamdată. Este foarte uşor să-ţi faci mâna pe amărâţii ăştia, spune rânjind un batman dispus să stea de vorbă cu un reporter robot.

Când se confirmă oficial moartea dictatorului, Baxt simte cum îl ia cu frig. Şi eu conduc o ţară mică. Şi eu pot să mor? Da. Dar nu le-am făcut niciun rău batmanilor. Cu toate astea. Nu-i mai înjură, aşa cum obişnuieşte. Rezerva de obscenităţi, tot mai mare în ultima vreme, şi-o consumă în alte feluri. Mi-e teamă să mă şi gândesc rău la ei. Sunt ca nişte zei, aşa zic. Poate că dacă-i înjur păcătuiesc, iar ei îmi citesc gândurile. Ce mă fac dacă unuia i se scoală, nu, i se abate, să mă rezolve?

Urmează un masacru pe un imens stadion de baseball din State. Spectatorii mor ca muştele, de parcă ar fi seceraţi de un gaz letal. Pe teren, cad cei mai mulţi jucători. O vreme, supravieţuitorii rămân încremeniţi. Apoi, unul se urneşte cu mişcări de om bolnav, se apleacă asupra unui coleg prăbuşit, îi ia pulsul. Peste faţa albită a celui de jos se apleacă faţa pustiită a celui rămas în viaţă.

Baxt îşi clatină încet capul lui mare. Părul alb îi sclipeşte o clipă. În ultima vreme nu şi l-a mai vopsit, deşi Cerasela i-a tot spus să o facă. Spune:

— Încearcă şi ăştia să trăiască normal, ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla pe planeta asta a noastră.

Împărăteasa, aflată lângă el, îşi duce mâna cărnoasă la gură şi uită să şi-o mai ia de acolo.

— Săracii de ei, îngaimă.

— Începe să plângă încet – Cu ce-au greşit ăştia? Aşa ceva poate să vină şi la noi, Ionele…

— Batmanii au plecat de aici, spune Baxt în şoaptă.

— A oprit ceva mai înainte sonorul, la rugămintea Ceraselei – Cine ştie… Sunt de-un sânge cu noi.

— Şi dintre husăni s-au făcut batmani.

— Ochii împărătesei sunt roşii de plâns – Oricine poate să fie. Numai femeile nu pot. Până acum, cel puţin. Au voie doar să moară.

— Acum nu mai contează, murmură Baxt. Suntem cu toţii în aceeaşi oală.

Un comentator prezintă nişte cifre. Împăratul declanşează sonorul. Cel care vorbeşte este un om între două vârste, foarte cunoscut în State şi chiar pe întreaga planetă. Postul lui deţine locul întâi în materie de ştiri vorbite. Omul încearcă să fie dezinvolt, dar nu prea reuşeşte. În ochi are luciri de teroare, iar mâinile, aflate la vedere, îi tremură.

— Numărul celor ucişi în ultimele trei zile este estimat la zece milioane. Ritmul deceselor este în creştere. Nu există încă o explicaţie ştiinţifică a fenomenului. Se presupune că este vorba despre un virus mutant, imposibil de detectat prin aparatura existentă la ora actuală.

— Nu se poate, spune îngrozită Cerasela, ducându-şi din nou mâna la gură.

— Se îndreaptă, reluându-şi înfăţişarea de stăpână autoritară – Futu-le muma-n cur de batmani! Aşa ceva nu se poate înghiţi!

Baxt o priveşte cu ochii micşoraţi, de parcă n-ar vedea-o tocmai bine:

— Mai bine nu i-ai înjura, fato. Poate că unul sau mai mulţi ne ascultă acum. Ştiu ce ciripim noi aici.

— Dar planul italianului? rămâne băţoasă împărăteasa. N-o să meargă?

Împăratul ridică din umeri.

Urmează un reportaj ştiinţific. Un grup de cercetători din Portland, Oregon a reuşit să vizualizeze evenimente din mintea unui batman şi a unei victime a acestuia.

— Parcă văd că este o şmecherie făcută pe calculator, spune dispreţuitor împăratul. Ăştia ştiu să simuleze ce vor ei. Cum să se bage în minţile oamenilor?

Cerasela nu-l contrazice, deşi ştie că aşa ceva s-a realizat de vreo douăzeci de ani.

Batmanul este un american cultivat, profesor universitar, bun familist. Patruzeci şi cinci de ani, arătos, într-o bună formă fizică. Victima este un tânăr, douăzeci de ani, student al primului, supradotat, cu înfăţişare agreabilă, normală, având o locuinţă pedant de ordonată. În general, spune comentatorul, crimele batmanilor simulează agresiuni fizice. Mintea victimei produce o echivalare somatică a unor acte violente. De exemplu, în cazul unui infarct de miocard, coronarele se îngustează drastic şi brusc, la fel ca în cazul unei emoţii foarte puternice. Mecanismul este analog în cazul altor morţi violente. Diversele dezorganizări somatice, reproduc evenimente efective, cauzatoare de leziuni organice foarte grave. Intensitatea acestor echivalări este deocamdată inexplicabilă. În cazul de faţă, procedeul este altul. Batmanul ucide prin intermediari, obţinând astfel, probabil, o satisfacţie perversă.

Dacă subiectul n-ar fi atât de grav, cei doi spectatori imperiali s-ar amuza şi ar spune, a mia oară, americanii se ţin de prostii, ce ştiu ăştia în afară de tehnica lor? Asta fiindcă procedeul redării gândurilor aminteşte de benzile desenate de demult. Gândurile sunt nişte texte telegrafice. Batmanul: ură, moarte, vreau să-l văd murind, alţii să-l rezolve, eu mă uit. Voyeurism macabru, spune comentatorul. Victima: nu pot să fac nimic, toţi împotriva mea, nu sunt vinovat, mor. Gândurile asasinilor efectivi: să-l lichidez pe ăsta cât mai repede, doar aşa o să mă liniştesc.

— Ca şi cum ar fi hipnotizaţi, şopteşte Cerasela.

Momentul crimei – *cine l-a filmat*? – nu este spectaculos. În picioare, studentul priveşte nedumerit şi înspăimântat. Colegii săi îl fixează cu priviri goale, de parcă nu l-ar recunoaşte. Profesorul are un zâmbet sardonic şi în acelaşi timp absurd-binevoitor. Când concentrarea de agresivitate a atins limita adecvată, gândeşte profesorul, de această dată în fraze coerente, omul moare. Îl ucide simpla ură din jurul său. Unui medic i-ar fi greu să indice o cauză logică a decesului.

Emisiunea nu mai are sonor.

— Fii atentă! şopteşte împăratul. Ce trist a devenit băiatul ăla! Moare de inimă rea! Fiindcă suferă. Ca şi când un tată ar pricepe că toţi copiii şi nepoţii lui îl urăsc de moarte.

— Ca ăia care mor de moarte bună? întreabă Cerasela.

Îi răspunde comentatorul, reintrat în emisie:

— Decesul nu are cauze detectabile medical. Este vorba despre o stingere a funcţiilor vitale, asemănătoare celei intervenite la oamenii foarte bătrâni.

Urmează o secvenţă live.

— Se anunţă o catastrofă demografică, spune un savant bătrân. Lucrurile…

19. Herestry, Micul Palat

Miercuri, 31 iulie 2058

Cu două zile înainte, după ce a terminat de văzut şi revăzut înregistrarea lui Tom Santana şi a înjurat vreun sfert de oră, plimbându-se greoi sub privirile de câine ale aghiotantului Nicu, împăratul s-a dus la Opruno. Altul mai mintos n-am, i-a spus Ceraselei înainte de a pleca. Chestia asta cu echipa este atât de aiurea, încât începe să mă doară capul. Ce pizda mă-sii! Nu ştiu ce să fac. Am mai ascultat o dată de italianul ăsta, atunci când am venit aici, de nebuni. A fost bine, a fost rău? Numai benga ştie. Eu mă simt bine aici, a spus Cerasela. Baxt a privit-o pieziş. *Aş putea să-i aduc aminte de unde am scos-o*, *dar mai bine îmi ţin gura*. *Este normal să-i placă*. *Ca şi mie*, *de altfel*.

A revenit la Micul Palat foarte repede, scârbit de viaţă şi de sine. Treburile se schimbă, iar eu rămân pe dinafară, i-a spus împărătesei. Bătrânul este dus cu totul. Nu mai poate să lege două vorbe, necum să-mi dea mie sfaturi. Mi-au spus că s-a limpezit la minte. Nici poveste de aşa ceva. Eu de ce n-am ştiut chestia asta? Cred că toţi mă socotesc un om terminat. Nu-i aşa, Ionele, a zâmbit galeş împărăteasa. Ţi se pare ţie. Totul este în ordine. O să vezi că şi batmanii ăştia or să dispară, ca şi cum n-ar fi fost. Totul va fi ca înainte. Sănătoşi să fim! Asta contează. S-a apropiat de el cu mişcări line. *Ca o pisică a rămas femeia asta*. *Numai că nu toarce şi nu se freacă de picioarele mele*. Uite ce bine îţi stă în uniformă de general!

— Va trebui să iau o hotărâre. Ce spui? Să-i dau crezare încă o dată lui Santana?

— Dar nici nu mi-ai spus despre ce este vorba, a zis mieros Cerasela.

— Nu? a rânjit Baxt al II-lea. Când o s-auzi, n-o să mai fi atât de veselă. Ba chiar o să-ţi vină acru. Dar cum dracu’ de nu ştii? Că doar

totul se află aici, pe la noi.

Şi i-a povestit cum Entitatea, înainte de a dispărea, în pizda mă-sii, cine ştie unde în Cosmos, i-a transmis, prin Santana, ce trebuie să facă pentru a scăpa de batmani. Să formeze, el, Baxt al II-lea, o echipă. Şapte oameni, între care şi trei străini, veniţi zilele astea la noi. Ăia trimişi de OPE.

— Chiar nu ştii? a întrebat-o pe împărătească. Că doar ai oamenii tăi. Nimic nu le scapă.

— S-a uitat scrutător la ea – N-ai aflat, pe bune. Altfel ai fi început să urli că tu nu faci aşa ceva.

— Ce să nu fac?

— Să umbli prin oraş şi chiar prin ţară, împreună cu nişte amărăşteni, a râs indispus Baxt. Să-i combaţi pe batmani.

Spre mirarea lui, Cerasela a devenit foarte serioasă.

— Ionele, i-a spus, acum aflu de chestia sta, dar să ştii că am avut nişte vise. Mi-a fost teamă să ţi le povestesc. Se făcea că m-am transformat într-o pisică foarte mare şi că puterile mele au crescut. Umblam într-o ceată, prin locuri primejdioase.

— Ăsta este un semn, a spus solemn împăratul, de parcă ar fi vorbit în public. Nu-mi bat joc!

Niciunul dintre cei ceilalţi şase componenţi ai echipei nu s-a mirat, de parcă Entitatea l-ar fi anunţat pe fiecare în parte că trebuie să se aştepte la ceva ciudat.

Cel mai haios este bătrânul, cugetă Baxt. Numai dracu' ştie câţi ani are, cu muianul ăsta de mumie al lui.

Cei şapte sunt în jurul lui, în salonul Micului Palat. Hilde, Jack şi Ion stau deoparte, pe o canapea îmbrăcată în catifea verde. Ceilalţi sunt aşezaţi pe fotolii.

Mai întâi, împărăteasa i-a spus băiatului Ionel. Împăratul nu s-a supărat, mulţumindu-se să o mustre în glumă. Cum fă, aşa cum îmi spui şi mie? Cerasela l-a aţintit cu ochii ei negri de vrăjitoare. Ai dreptate. Să-l strigăm spunem Ion, că doar n-o să-i spunem Popescu. Este un băiat bun. Poate să-ţi fie nepot, mă.

Privesc în tăcere înregistrarea. Santana, aflat parcă PE BUNE acolo, vorbeşte cu glas de copil suferind:

— Trebuie să umble doar împreună. În rest, vor improviza. Nimeni nu este şef. Vor vedea cu timpul cine este menit să-i conducă. Îşi vor da seama şi cine are dreptate într-o situaţie sau alta. Să nu se

certe între ei, fiindcă aşa o să le slăbească puterea. Nimeni nu ştie ce trebuie să facă. Pe parcurs, li se va arăta calea cea bună. Creierele lor se vor uni.

Brad şi Jane par cei mai stingheriţi dintre toţi. S-au împăcat, dar o aceală a rămas între ei.

Brad, intimidat, se uită pe furiş la ea, gândindu-se nu le cunosc pe femei, degeaba m-am canonit atâţia ani cu ele.

Fiica lui Santoy a reuşit să treacă dincolo de zidul dur al drogurilor şi este acum o fată aproape normală. Câteva riduri fine şi zâmbetul ei cumva pervers amintesc despre vechea Nasty, cea care nu se spăla cu lunile şi trăia cu bărbaţi de cea mai proastă calitate.

Îmbrăcată într-un costum larg de mătase cenuşie, menit să-i ascundă formele, în special sânii uriaşi, cu părul negru corb mult scurtat şi pieptănat într-un fel nebătător la ochi, nemachiată (*N-am mai văzut-o aşa nu mai ţin minte de când*.), împărăteasa Cerasela pare o femeie oarecare. Deosebite sunt doar privirile ei, prin care trece din când în când o sclipire de trufie.

— N-am decât să vă urez succes, spune Baxt, străduindu-se să zâmbească. N-o să vă ajute nimeni. Aţi văzut că aşa trebuie să fie, după cum a spus Santana.

— Se strâmbă a nedumerire – Nu ştiu ce-o să faceţi. Ce mâncaţi, unde dormiţi?

Brown îşi înclină maiestuos capul cărunt. A încuviinţare?

20. Obor Market şi Casa Presei

Miercuri, 31 iulie şi joi, 1 august 2058

Jane şi-a luat la revedere de la tatăl ei încă de aseară. Fii liniştit, tăticule, totul va merge bine. Îmi spune mie o păsărică chestia asta. *Tăticule*?! *Aşa nu mi-a zis nu mai ţin minte de când*. *Din bătrâne nu mă scoate*. Îmi dai voie să merg, nu? Îţi baţi joc de mine? În ochii fetei, ceva asemănător iubirii filiale. *Mai sunt şi minuni pe lumea asta*. Bineînţeles, du-te scumpa mea! Numai să ai grijă de tine! *Las că oricum te-ai fi dus*.

Acum, în dimineaţa zilei de miercuri, Paul Santoy trăieşte un moment de buimăceală. După ce Jane a plecat împreună cu ciudaţii ăia, parcă l-a apucat o sfârşeală. Voinţa lui îndărătnică de-a se comporta ca un om neatins de bătrâneţe se moaie.

Ce pizda mă-sii, nu mai pot! vorbeşte pentru sine, în apartamentul lui de la Hotelul Hilton, uitându-se pe fereastra cu sticlă antiglonţ cum nişte câini se sfâşie între ei. Fetele astea, Jane şi Renata,

îmi făceau bine. Să fie doar în preajma mea, nu mai mult. Mă întreb ce mai caut aici, în ţara asta. De ce nu mă car? De obicei, dimineaţa mă simt destul de bine, mai ales când este senin. Azi parcă mi-a scos cineva şuruburile şi voi cădea în bucăţi. Uite ce zi frumoasă! Nici n-ai spune că mor atâţia oameni, ucişi, „rezolvaţi" de batmani.

Relaţiile lui cu oficialităţile din România sunt foarte bune, chiar perfecte, aş putea să spun. Împăratul este de-a dreptul mieros cu mine. Chiar mi-a sugerat într-o zi, când era cam băut, că n-ar fi rău dacă aş divorţa şi aş lua-o pe una dintre fiicele lui. Aia ţi-ar fi credincioasă până la Dumnezeu, Santoy. Dinspre partea asta ai putea fi liniştit. Nu contează că nu mai eşti tânăr. Legea noastră cere ca nevasta să fie ca lacrima, domnule!

Aşa mi-a spus, continuă Santoy să mormăie în americană lui texană, nu prea pe înţeles pentru femeia din patul larg, cu lenjerie de culoare verde crud. Ca şi cum o asemenea chestie ar rezolva ceva.

— Ai spus ceva, dragul meu? se interesează profesionista, una dintre damele accesibile doar pentru oamenii foarte bogaţi din ţară.

— Nimic, spune Santoy.

— Continuă, şoptind în româneşte – Pizda mă-sii, nici să vorbească omul singur nu mai poate!

Vede pe fereastră cum un bărbat cu înfăţişare obişnuită, îmbrăcat în colanţi argintii şi cămaşă înflorată îi ucide pe câinii încăieraţi, numai uitându-se la ei şi ameninţându-i cu arătătorul mâinii stângi. Mai întâi cad, ca seceraţi de un gaz letal, vreo cinci. Se zbat puţin pe asfaltul murdar şi plin de gropi, apoi înţepenesc în poziţii care ar putea fi comice, dacă n-ar fi înfricoşătoare. Unul are toate labele îndreptate în sus, ca şi cum ar fi atârnat de nişte sfori invizibile, altul (printre ascendenţii lui s-a aflat un setter roşcat), are penisul ţeapăn, însângerat de roşu, prea mare, parcă. S-ar spune că batmanul – numai aşa ceva poate fi insul – a dorit să-şi bată joc de câini şi dincolo de moarte.

— Vino aici, îi spune Santoy femeii, Crina pe numele ei.

Foarte ascultătoare, aceasta se ridică din pat şi se apropie cu legănări uşoare de manechin:

— Da, dragul meu!

Este o fată înaltă şi suplă, nefardată, cu păr castaniu şi priviri curate, părând mai tânără decât este în realitate şi având aerul preocupat al unei persoane cu interese intelectuale. Bătrânul o

privește cu plăcere, ieșind pentru o clipă din indispoziția lui. *Ăștia au învățat ce fel de femei îmi plac*. *Le găsesc la fix*. *Te și miri de unde scot atâtea*.

Crina ajunge la timp pentru a vedea sfârșitul celei de a doua serii de câini sacrificați. De data aceasta, sunt niște morți având cauze mecanice. Câinii zboară în aer în mici nori de sânge, ca și cum ar fi dat un vehicul în mare viteză peste ei.

— Terifiant spune fata, cutremurându-se cam teatral. Oamenii aceștia sunt îngrozitori. Nu mai au niciun pic de milă.

— Pe fața ei nefardată se vede o tulburare autentică sau perfect jucată – Nu știu unde o să ajungem.

Santoy aude vocea plăcută a fetei de parcă ar fi o muzică îndepărtată, dar nu înțelege sensul cuvintelor. În mintea lui încolțește o idee ce-i pare mai întâi absurdă, precum acea de a deveni președintele ales al României. Gândul, firav la început, se fortifică foarte repede, ca firul de fasole al lui Jack, din poveste. Să trișez bătrânețea! îi bubuie în minte. Asta ar trebui. În țara aceasta totul pare posibil. Ăștia nu depind de tehnologie. Magie! Batmanii nu fac decât magie. Este singura explicație. Dacă ei ucid de la distanță, prin puterea gândului, înseamnă că pot și altele asemenea.

Clonarea, visul sfârșitului de secol douăzeci, nu s-a împlinit. A mers treaba cu oile și maimuțele, dar la oameni lucrurile s-au împotmolit. Duplicatele au ieșit cu defecte, niște cretini capabili să învețe niște vorbe și deprinderi, dar nu mai mult. Pecetea autentică a personalității a rămas în creierul original. Bătrânul știe că așa stau lucrurile, deși uneori își mai spune că ar putea încerca. Cu bani se face orice, își repetă, încercând să-și ridice moralul.

— Ia ascultă, îi spune fetei, ce crezi despre batmanii ăștia? Nu cumva pot să facă și alte chestii, în afară de crime?

Crina are o ușoară mișcare a umerilor. Fața ei senină, de copilă perpetuă, se întunecă. Își freacă de câteva ori palmele cu degete lungi, uitând că un asemenea gest nu se potrivește cu rolul ei. Spune ezitant:

— Nu mă pricep la asemenea lucruri. Nici nu vreau să mă gândesc la ele.

— Redevine cea de dinante, zâmbindu-i lingușitor – Sper că nu te superi pe mine!

— Nu mă supăr, spune absent Santoy. Te înțeleg. Numai că… *Tu nu știi nimic*, *micuța mea*. *Habar n-ai de nimic*.

Face un gest înţeles foarte bine de fată. Da, dragul meu, sigur, spune aceasta şi se îmbracă repede, fără să uite că mişcările ei trebuie să rămână graţioase până la capăt.

Santoy o admiră, îi zâmbeşte. *Ca un bărbat sau ca un moş*? *Pofticios sau resemnat*, *înţelept*? *Îmi bag picioarele în dilemele astea de căcat*.

— Da, scumpo, ne mai vedem.

După plecarea fetei, Santoy înghite nişte stimulente nevinovate. Aşa, ca să compensez scăderea concentraţiei de seleniu din sânge. În cheamă apoi pe Nelu. Vocea bărbătească a colonelului, uşor amuzată, se aude foarte distinct în apartamentul Hilton. Bătrânul nu este defel curios ce fel de aparatură acustică se foloseşte, dar trebuie să recunosc, este bună. *Ăştia ascultă tot ce se petrece aici*, *n-am nicio îndoială*.

— Mergem la Batman, Nelule, spune Santoy.

— Vin la dumneavoastră.

— Glasul lui Nelu nu mai este deloc vesel – Imediat.

Colonelul este îmbrăcat în colanţi portocalii şi tricou roşu strălucitor, pe care scrie cu litere albe Yuck Fou. Muşchii noduroşi ai braţelor sale sunt impresionanţi. *Cam ţipător pentru un colonel de poliţie*, *dar nu contează*.

— Aţi dormit bine, domnule Santoy? întreabă el, după ce mai întâi salută nespus de reverenţios.

— Lasă asta, Nelule! Trebuie să mergem la Batman. Chiar acum. Ştii unde poate fi găsit, nu?

Colonelul pare de-a binelea indispus.

— Domnule Santoy, începe el precaut, nu ştiu cum să vă spun mai bine…

— Zi, mă! Lasă prostiile!

— Este periculos.

— Glasul lui Nelu devine aspru – Doriţi să muriţi?

Bătrânul se strâmbă şi scuipă pe covorul gros, de culoarea cenuşii. Apoi întinde, absent, saliva cu talpa pantofului său elegant, de culoare roz.

— Băi, Nelule, uite ce… Credeam că mă cunoşti mai bine, de când tot stai pe lângă mine. Ce mama dracului… Ştii şi ce-am învârtit la viaţa mea, nu mă îndoiesc de asta. Ce mă tot regulezi la cap?

— Îl priveşte pieziş – Sau ţi-e frică?

— N-aţi mai vorbi aşa, dacă aţi şti ce se întâmplă acolo. Chiar alaltăieri a fost ceva urât de tot.

— Ce? Faţă de ce petrece în lume, nu văd ce-ar putea fi şi mai urât.

Nelu începe să-i povestească despre uciderea fetelor şi a bătrânilor. Santoy ascultă atent şi în mintea lui încep să se alerge nişte gânduri ruşinoase. Da, lucrurile astea sunt foarte triste, dar pe mine mă lasă rece. Ăsta este adevărul. Nu vreau decât să mă simt bine în pielea mea. De fapt, doresc să fiu mai tânăr. Batman poate să mă ajute, o simt. Nu-mi pasă cum se poartă cu alţii. Ce dacă a ucis nişte fete foarte frumoase? Mai sunt destule pe lumea asta. Bă, nenorocitule, nu ţi-e jenă să fii atât de lipsit de inimă? Chiar că eşti un moş răutăcios. Aşa o fi. Nu-mi pasă.

Mobilul Outlaw 1 (Ăsta este particular, domnule Santoy, mi s-a părut mai potrivit pentru excursia asta. Ălora poate să li se pună pata dacă văd că a venit poliţia peste ei.) pluteşte peste locul numit cândva Centrul Bucureştilor şi aterizează lin foarte aproape de locul unde a fost exterminat grupul bătrânilor şi al fetelor cu două zile înainte, lângă soclul statuii furate demult. Santoy coboară, urmat de Tanaka, Dave şi John. Cei trei sunt înarmaţi. Nelu, colonelul român cu păr de antracit atât de strălucitor, apare cu oarerecare întârziere.

— Am anunţat unde suntem. S-a format o echipă de intervenţie. La nevoie, apar aici foarte repede.

— Ridică neîncrezător din umeri – Deşi nu văd cum ne-ar putea ajuta. Acum suntem la mâna ăstora.

— Se uită lung la cei trei din garda de corp – Nu cred că merge să intrăm înarmaţi aici. Ba chiar sunt sigur de asta.

— Chiar aşa? întreabă nepăsător miliardarul. Mai mult decât să ne lichideze nu văd ce-ar putea să ne facă. Dar cred că ai dreptate. Mă întreb chiar dacă nu cumva ar fi cazul să merg singur înăuntru. N-are sens să am vreun bodyguard cu mine.

— Se uită la toţi, pe rând – Hm? Ce spuneţi? Domnule Tanaka?

Japonezul schiţează o înclinare, tace.

— Are dreptate, spune Santoy. Aici eu trebuie să iau o decizie.

— Înjură în şoaptă – Da, Nelule! Rămâneţi toţi aici şi mă aşteptaţi cuminţi. Mă duc singur.

Nelu îşi ascunde un suspin de uşurare, observat de bătrân.

— Ce-i, Nelule? îl întreabă, zâmbind. Ai vreo problemă?

— Am familie, domnule Santoy. Şi mai este şi nu ştiu ce presimţire nenorocită, continuă ruşinat. Pur şi simplu, nu sunt pregătit pentru asemenea confruntări.

Santoy îşi flutură dreapta într-un semn neclar şi pleacă, printre cioturile putrezite de copaci şi grămezile de gunoaie bântuite de câini. *Are ceva coaie bătrânul*, *ce să mai discutăm*.

Vizitatorul nu întâlneşte pe nimeni, de parcă locul ar fi pustiu. Doar în apropierea fostei pieţe apare din spatele unei gherete de plastic un ins tuciuriu, îmbrăcat în colanţi la modă, negri corb şi bluză de tip militar, verde cu pete maro. Pantofii lui de sport sunt de culoare albastru electric.

Insul ridică o mână grăsulie, făcând semnul opririi. Pe buzele lui răsfrânte, de polinezian, flutură un zâmbet batjocoritor. Paul Santoy, într-adevăr, este cum nu se poate mai nelalocul lui printre gunoaiele din fosta piaţă. Costumul lui elegant, de culoarea platinei, ce-i scoate în evidenţă picioarele prea subţiri, dar şi ţinuta lejeră a unuia învăţat să dea ordine şi să nu fie contrazis niciodată, *se potriveşte ca nuca-n perete aici*.

— Ce-i, mă? se hotărăşte omul tuciuriu să vorbească, după ce l-a măsurat îndelung, cu ochii mijiţi, pe Santoy. Ce-i cu tine aici? Hm? Ia dă o ţigară! Crezi că dacă ai venit cu mobilul ai vreun spor?

Bătrânul se conformează cu gesturi mecanice. Ţiganul îşi pune ţigara în gură şi apoi face semne poruncitoare că ar vrea un foc. Santoy scoate bricheta sa de aur cu monogram, primită cadou de la preşedintele Statelor Unite, după o campanie electorală reuşită. Îi aprinde omului ţigara, *de parcă aş fi foarte obişnuit cu chestia asta*.

— Ia dă pe gură! spune omul, mai îmbunat. Ce caută un husăn ca tine pe la noi? Parcă văd că eşti de prin alte părţi.

— Da, spune Santoy, am plecat mai demult.

— Şi ce vrei? Sau te pomeneşti că ai venit în pelerinaj, să-l cunoşti pe Presfântul?

— S-ar putea spune şi aşa. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Fii atent, bă! se supără ţiganul. Nimeni nu vine să stea de vorbă cu el. Da?

— Ultimele cuvinte le spune strâmbându-se duşmănos şi maimuţărindu-l pe Santoy – Oamenii vine la el ca să i se închine. Da?

— Se răţoieşte – S-a înţeles? Da?

— S-a înţeles, spune Santoy, cam răguşit.

Omul de pază se îmbunează din nou:

— Bine, bă! Poţi să te duci. Că te văd om bătrân. Dacă ai răsărit aici, înseamnă că ai o treabă cu el, pe bune. Că ăştia mai purii nu vine niciodată. Se cacă pe ei de frică, nu cumva s-o mierlească şi să piardă lumea nişte scule ca ei… Ştii unde este?

Santoy arată înspre hală.

— Da, acolo. Spune că ai vorbit cu Lică, dacă se ia vreunul de tine.

— Mulţumesc.

— Hai, roiu'! Şi fii atent! I se spune Preasfântul. Să nu-i zici altcumva!

În stânga intrării se află un fel de firmă făcută dintr-un panou de plastic, furat de pe un zid al oraşului într-o vreme când publicitatea era încă rentabilă în România şi păstrat cine ştie unde. Pe panou scrie, cu litere roşii ca sângele, B A T M A N în T.I. Cel care a desenat semnele groase şi mari n-a fost străin de artă, fiindcă răsucirile literelor au ceva ameninţător, de inscripţie cabalistică malefică. În jurul lor se află multe semnături, scrise tot cu litere mici, roşii.

Santoy n-are probleme la intrarea în hală. *Ăştia sunt telepaţi*? *Au aflat din mintea mea totul despre mine*? Nimeni nu pare a-l băga în seamă. Doar când se apropie la vreo zece metri de jilţul lui Batman, un ins tuciuriu, cu braţele pline de tatuaje violete, îi iese alene în cale şi îl opreşte, punându-i mâna în piept, suficient de binevoitor.

— Stai, mă! îi spune. Nu merge chiar aşa. Stai să vorbim mai întâi cu Fane.

Miliardarul se opreşte, spune mulţumesc şi aşteaptă. Se uită în jurul lui. Se află aici mai mulţi oameni decât ar fi crezut, după cele auzite şi citite. Cei mai mulţi sunt nişte vagabonzi cu mutre de puşcăriaşi, dar printre ei se află şi „persoane de condiţie bună". O femeie între două vârste, goală de la brâu în sus, se apropie de el, zâmbind provocator şi arătându-şi fără jenă golurile din dantură. Sânii smoliţi îi curg pe piept ca două bucăţi de aluat.

— Ce-i cu tine aici, frumosule? îi spune lui Santoy. Nu cumva ai greşit adresa?

Bătrânul se uită la ea fascinat, fără să-i răspundă. În deceniile de când este un om foarte bogat, n-a mai avut de-a face cu femei de soiul ei, dar ştie foarte bine că viciile şi destrăbălările ordinare le dau femeilor o atracţie specială, de gunoi devenit fosforescent.

— N-am greşit-o, îi spune.

— *Îmi vine s-o apuc de ţâţe. Nici nu ştiu cum de reuşesc să mă abţin. Ce pizda mă-sii, îmi curg balele de poftă. De parcă nu m-aş mai fi regulat de o lună de zile* – Las că te caut după aia. Acum am o treabă.

— Băi, ăla chelu' şi bătrânu'! aude vocea aspră, necultivată a lui Fane. Hai încoace!

— Omul înalt, cu picioare subţiri şi braţe groase de măcelar, îi face semne, părând iritat – Da, tu! Cine pizda mă-tii mai este chel şi bătrân pe aici?

Fane are o tresărire uşoară. Faţa i se albeşte, trăsăturile i se mototolesc. Asta fiindcă Batman este chel şi destul de bătrân, intuieşte Santoy. Se teme nu cumva să fi făcut o gafă. Nu se întâmplă nimic. Vorbele lui Fane nu atrag atenţia nimănui.

Batman stă relaxat pe jilţul său şi pare binevoitor. Este îmbrăcat în straie mov, foarte largi. *De profet, normal*. Tuns şi ras proaspăt, cu o faţă de om trufaş şi bine trăit, el ar putea să treacă drept un bogătaş retras din afaceri, nu din cauza bătrâneţei, ci dintr-o toană.

Ajuns în faţa lui, miliardarul face o plecăciune, încercând să zâmbească în sinea sa. Nu se uită în ochii Preasfântului. *În definitiv este şi el un fel de împărat, nu*?

— Ia spune!

Vocea lui Batman este neplăcută, ameninţătoare şi miloagă în acelaşi timp (*Cum drac*u' *se poate aşa ceva*?).

Santoy se aude vorbind:

— Să trăiţi, Preasfinte!

— Să trăieşti şi tu, mă! îi răspunde Batman, oarecum mai binevoitor decât la început.

Bătrânul din Houston, Texas, plecat de multă vreme din România şi devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din State, simte trezindu-se în el sufletul de slugă. Începe să plângă încet, schimonosindu-şi faţa bine rasă. Umezite şi îngreuiate de lacrimi, mustăţile lungi de husar, semn al nonconformismului său, se pleoştesc.

— Ce-ai, mă? îl întreabă distant Batman. Ce dracu', doar nu eşti femeie… Ţine-ţi firea! Sau ţi-e frică?

— Ultimele cuvinte le spune cu oarecare mândrie – Eu ştiu cine eşti, nu este o problemă. Aşa că poţi să spui direct ce treabă ai cu mine.

— Preasfinte, se smiorcăie Santoy, iertaţi-mă! Vă rog din suflet să mă iertaţi! S-a rupt ceva în mine şi am început să plâng. Ce să fac?

Nu m-am putut stăpâni.

— Batman aşteaptă, cu o urmă de simpatie pe faţa lui smolită – Vreau să vă cer ajutorul.

— Ce ajutor, mă? râde Batman. Financiar? Că doar poţi să cumperi tot oraşul ăsta, dacă-ţi pui mintea… Sau o vrei pe nevastă-ta înapoi? Hm? Că te tot lasă de izbelişte. Am auzit că ai mai păţit-o.

Santoy tace, îndobitocit. A văzut-o pe Renata, mai înfloritoare decât oricând, îmbrăcată în straie tradiţionale ţigăneşti şi foarte bronzată. Fumează într-un grup de femei, undeva în spatele „tronului". Îl priveşte batjocoritor, suflă fumul în direcţia lui, rotunjindu-şi buzele în formă de cireaşă.

Santoy suferă din pricina Renatei, dar nu prea tare, alta este problema mea. Omul ăsta poate să mă scoată, să mă salveze. Ce dracu' să fac cu banii, dacă sunt bătrân?

Batman se uită la el de parcă i-ar citi gândurile. Îi zâmbeşte din dinţii lui noi, sclipitor de albi, de actor bănos.

— Da, mă, îi spune, cu o urmă de tristeţe neaşteptată la el, te-am priceput. Tu crezi că eu sunt un fel de vrăjitor, este?

— Sunt sigur de asta, suspină Santoy, incapabil să iasă din criza lui de isterie. Puteţi să faceţi orice. Eu cred în dumneavoastră din tot sufletul meu.

Convertire, gândeşte Renata. A căzut psihic. Nu credeam că se va întâmpla aşa. Deşi, după câte ştiu, oamenii ca el, care se luptă să nu-şi arate anii sau cel puţin să se comporte ca nişte adulţi puternici, se prăbuşesc dintr-odată, peste noapte. Are impulsul de-a se duce la el, pentru a-l mângâia, cu vorba măcar. Totuşi, am împărţit patul cu el. Este adevărat, fesele îi atârnă, iar picioarele lui sunt dezgustătoare, dar…

Batman se întoarce încet spre ea:

— Ia vino-ncoace!

Devenită foarte serioasă, Renata se apropie, după ce şi-a aruncat mai întâi ţigara. Santoy pare a se fi liniştit. Faţa lui cu fălcile căzute este a unui om fericit, s-ar putea spune. *Pentru prima oară cred în cineva care nu sunt eu însumi*. În ochii lui măriţi se citeşte devotamentul de câine.

Intelectuala familiei, cum îi plăcea lui Santoy să-i spună, cu ironie amestecată cu mândrie, îşi priveşte cu atenţie soţul, gândindu-se că asemenea schimbări nu prea se văd des la oamenii bătrâni. Este

totuşi puternic, în felul lui. Luptă până la urmă, ca un disperat.

— Du-te lângă el, îi spune Batman, cu o sclipire de răutate în privire. Să văd cum vă şade unul lângă altul.

Îl ascultă fără să şovăie. De când era să moară, ucisă de ochii lui negri, ceva s-a schimbat în ea. A învăţat atunci, într-o singură secundă, ce înseamnă să fii sclavul cuiva şi nu numai să nu-ţi displacă starea ta, ba chiar s-o şi guşti, ca pe un vin rar, dătător de putere şi luciditate.

Santoy este un bărbat înalt şi, atât cât este posibil când ai trecut de şaizeci, bine făcut. Chelia lui are un ce impunător, iar mustăţile de husar, ridicole pe altă faţă, îi dau un aer de asprime, aproape cu totul pierdut acum, de când a început criza lui de umilinţă. Lângă el, Renata pare o fetiţă.

— Ia mai spune o dată ce vrei de la mine! zice Batman.

Bătrânul şi-a mai revenit. Vorbeşte cu patimă şi devotamen, *de parcă ar fi un dulău credincios care a prins glas*:

— Vă pun la dispoziţie tot ce am. Credit nelimitat. Cu banii mei puteţi obţine multe, aproape tot ce se poate cumpăra pe lumea asta.

— Da, spune Batman, fără mirare, asta am înţeles-o. Dar ce pot face eu pentru tine. Hm?

Lacrimile apar din nou în ochii de câine credincios ai miliardarului texan:

— Să mă scoateţi din starea aceasta cumplită, Preasfinte! Să mă faceţi să mă simt bine în propriul meu corp! Sunt sigur că puteţi.

Led Zeppelin Ionescu, devenit Batman întâi, îl priveşte cu ochii mijiţi.

— Mă, spune, căutându-şi vorbele, tu vii aici cu o chestie… Cum să-ţi zic… Eu cred că ai vrea, până la coadă, să fii batman. Dacă ştii că poţi să-l rezolvi pe oricine, oricând, te simţi bine în pielea ta, nu? Eu aşa cred.

— N-aş putea să vă spun, Preasfinte, suspină Santoy.

— Numai asta poate să fie. Când rezolvi pe cineva, nu mai ai nu ştiu ce căcaturi psihologice.

— Ultimul cuvânt îl silabiseşte în batjocură. Atunci simţi că trăieşti.

Santoy îşi mişcă în neştire (afirmativ?) capul lui chel, cu ţeasta înroşită de soare şi de emoţie.

— Chestia, continuă Batman, este că eu nu pot să fac batman pe cine aş vrea. Este bine să ştii asta. Dacă aş putea, atunci… Nu mă duce

mintea ce-ar fi. Aşa că-ţi spun doar că aici este loc şi pentru tine.

— Rânjeşte – N-o să fie ca la Hilton, dar poate c-o să-ţi placă. Iar banii tăi… Dacă vrei să ne ajuţi, n-ai decât.

Din hală se aude un strănut. Nimeni nu zâmbeşte.

— Dacă te faci şi tu batman, continuă Ionescu, înseamnă că eşti norocos. Dacă nu… Uite, chiar în clipa asta mă gândesc la tine ca la un batman, ca la un fiu al meu, deşi eşti mai bătrân decât mine… Ha, ha! Aş vrea să te fac batman, mă! Crede-mă! Eu…

Renata, până atunci foarte rezervată şi cuminte, se scutură de parcă ar fi trecut prin ea un curent electric. *Sau i-ar fi băgat cineva un par în cur*. *Ba nu*, *atunci rămâi înţepenit*. Ochii i se aprind şi parcă devine mai înaltă. Capul ei începe să arate ca acela al unui armăsar focos, de unde până atunci fusese al unei căţele supuse. Batman îşi înghite vorbele. *Se face cumva asta batman*? *Nu se poate*, *femeile nu sunt în stare*.

— Aaah! nechează ea prelung, ca omul care a dat în sfârşit lovitura cea mare, spre ciuda de moarte a duşmanilor săi. Sau a avut un orgasm cotropitor.

Unde sunt supuşenia şi mutra evlavioasă de mai înainte? Nevasta cu acte a lui Paul Santoy nu mai are de vânzare aşa ceva.

Oamenii ştiu că totdeauna naşterea unui batman este imediat urmată de uciderea cuiva. De fiecare dată a fost aşa.

Prin hală trece parcă o adiere rece de vânt. Fanii se strâng în ei înşişi. Ar fugi, dar ştiu că asta n-ajută. Batmanul vede şi cu ceafa, nu poţi decât să-i ceri milă şi să nădăjduieşti că eşti un om norocos. *Acu' vine după câtă baftă ai*.

În mintea Renatei, pofta mare de a se supune ca o sclavă lasă locul furiei. Nici nu mai are timp să se gândească la ce i se întâmplă. Simte doar că mânia o acoperă ca o apă fierbinte. Dacă nu iese la suprafaţă, se va sufoca.

Trebuie să rezolv pe cineva, gândeşte ea în româneşte. Acum, pe loc. Cine pizda mă-sii este bătrânul ăsta de lângă mine? Ce caută aici, unde sunt numai oameni tineri? Futu-l în cur de papacioc! Cuvintele româneşti îi vin în minte cu o ciudată uşurinţă.

— Fuck you! urlă la el, cu un glas ce taie aerul ca un pumnal.

* * *

În timpul audienţei la împărat, cei trei străini n-au spus decât câteva vorbe potrivite cu situaţia. S-au mulţumit să asculte, fără să

zâmbească măcar o singură dată la auzirea instrucţiunilor nebuneşti ale lui Santana. Dimpotrivă, au părut din ce în ce mai concentraţi. Hilde a uitat că este o revoltată împotriva adulţilor, pierzându-şi veşnica ei grimasă de dispreţ. *Cred că este corect*, le-a transmis lui Jack şi lui Brown, *are dreptate*. *Să facem aşa şi poate vom scăpa cu viaţă de aici*.

Fără să ţină cont de soarele distrugător, grupul părăseşte Micul Palat pe la ora douăsprezece şi începe să traverseze cu paşi domoli fostul Parc Herestrău, actualul Herestry, îndreptându-se spre nord, sub privirile goale ale lui Baxt şi ale oacheşului Nicu. Toţi poartă pălării mari, la modă de când cancerul de piele a devenit cea mai frecventă boală, în afară toxinfecţiilor gastrice şi suferinţelor hepatice, provocate de conservanţi şi de alimentele sintetice. Oamenii de ordine se comportă de parcă n-ar recunoaşte-o pe împărătească între cei şapte. Îi lasă să treacă pe toţi, părând că nici măcar nu-i văd.

— Am devenit transparenţi, spune Ion.

Nimeni nu râde la gluma lui.

În faţa statuii unui arcaş, mutilată, s-ar zice, cu lovituri de baros, Brown se opreşte fără niciun cuvânt. Se uită fix la ea şi începe să se clatine uşor. Vrea să le spună ceva? Este indignat? Are un moment de slăbiciune? Nimeni din grup nu doreşte să afle. Îl aşteaptă cu toţii, fără să dea vreun semn de nerăbdare. După un timp destul de lung, Brown se pune încet în mişcare. Paşii lui sunt cumva mecanici, ca ai unei păpuşi. În costumul său negru, foarte uzat, pare un reverend uitat de moarte, dintr-un film american de epocă.

Ieşind din parc, cei şapte văd o clădire uriaşă, foarte avariată. Aripa din dreapta este cea mai lovită de cutremure şi explozii. Din zidurile groase ies fire răsucite de metal ruginit, iar cărămizile care au îmbrăcat structura de beton armat sunt prăbuşite în grămezi. Un stol zgomotos de ciori îşi ia brusc zborul din buruienile anormal de mari şi se lasă pe peluza cândva îngrijită, azi acoperită cu gunoaie învechite, puţind a hoit.

— Cred că trebuie să intrăm, spune Brown, arătând cu un deget de mumie înspre ameninţătoarea fostă Casă a Presei.

Nimeni n-are ceva de spus. Se îndreaptă cu toţii înspre enorma clădire. Cerasela, mătăhăloasă, dar păşind cu o anume graţie de pahiderm, merge în frunte, alături de Hilde şi Jane. Între cele două şi împărătească s-a născut un soi de prietenie. Spuneţi-mi Cerasela, fetelor, acum nu mai este timpul pentru titluri. Treburile vor merge

mai bine aşa, o să vedeţi. Jane şi Hilde nu s-au mirat deloc de rugămintea suveranei. *În Occident toată lumea îşi spune pe nume*. Este mult mai comod. La ce bun atâta respect? Doar îi întristezi pe bieţii bătrâni.

Corpul central a rezistat cel mai bine. Doar turnul său înalt, ce purta cândva un releu de televiziune, s-a dărâmat prin 2010, aruncat în aer de o grupare axată pe distrugerea simbolurilor comuniste. Pe faţada cenuşie nu mai există nicio fereastră întreagă, dar foliile de plastic, ce înlocuiesc sticla din loc în loc, sunt semne că în unele dintre încăperile răcoroase se mai adăpostesc încă oameni.

— Asta se chema, înainte de 1989, Casa Scânteii, îi spune Ion lui Brad. A fost un simbol al puterii comuniste, construit în stil stalinist. Au făcut-o aşa de mare, pentru ca oamenii să se simtă dominaţi, chiar striviţi. Metoda bisericilor dintotdeauna. Acum o sută şi mai bine de ani a fost chestia.

— Am auzit de Stalin, spune Brad politicos, dar absent. N-o prea am cu istoria, îţi dai seama.

Din marmura aflată pe vremuri în faţa celor două intrări principale n-au mai rămas decât vreo câteva lespezi sparte, aproape cu totul îngropate în pământ şi înconjurate de buruieni viguroase. În urmă cu vreo trei decenii, marmura din locurile neprotejate de autorităţi a dispărut, mutându-se în treptele şi curţile unor vile ciudate ca arhitectură, răspândite prin cartierele mărginaşe. În acei ani s-a produs şi jefuirea minuţioasă a cimitirelor, tot ce era refolosibil fiind demontat şi cărat. Ca urmare, s-a renunţat la materialele tradiţionale, iar cimitirele au devenit păduri de obiecte alungite făcute din plastic şi împodobite cu imagini animaliere kitsch.

În faţa intrării din dreapta corpului central, Jane se opreşte şi începe să fredoneze un cântec românesc/ţigănesc de pahar. În liniştea deplină, trilurile scoase de gura ei excitantă se aud foarte bine. Ceilalţi o privesc fără mirare, cu feţele anormal de relaxate, de parcă ar fi luat tranchilizante. Uite-aşa, uite-aşa, începe fata să repete refrenul, în româneşte. Schiţează nişte paşi de dans, părul verde îi flutură, dar faţa ei nu arată niciun pic de veselie.

— Ce-o fi vrând cu chestia asta? întreabă Cerasela.

Şi-a folosit engleza ei împestriţată de consoane dure, deprinsă într-o mahala a Bucureştilor, pe când Baxt n-o cunoscuse încă. Anii de studii în State n-au reuşit s-o vindece pe deplin de accentul ei sud-est

european.

Hilde se încruntă şi face un semn neclar. Toţi pricep gândul ei. Le transmite să-l asculte pe bătrân. *Fata asta ştie ce trebuie să facem*. *Ascultaţi-o cu atenţie*.

Cei patru autohtoni nici n-au timp să se mire de noua lor dibăcie. Cad în situaţie ca într-un vis, uitând fosta lor stare de oameni obişnuiţi, care discută despre telepatie ca şi cum ar fi vorba despre o vacanţă petrecută, întotdeauna de alţii, în Bahamas. (Nici chiar împărăteasa n-ar risca să meargă acolo. OPE-ul garantează totul – şi chiar mai mult decât atât –, dar romii păţesc tot felul de accidente când ies din ţară.) Puterea de-a se înţelege fără vorbe între ei îi ameţeşte uşor, ca o băutură slabă. *Este plăcut*, *dar parcă am pierdut ceva*. Acest gând îi bântuie vreme de o clipă. Sunt stăpânii unei forţe, dar şi sclavii ei.

Jane le spune fără să-şi deschidă gura că va trimite înaintea ei o ţigancă bătrână, vrăjitoare. *Cum adică*? *De unde o iei*? *Cum o trimiţi înaintea ta*?

Vrăjitoarea apare în faţa lor, la vreo cinci metri. Un câine linguşitor (*există şi de-ăştia*?), răsărit de nu se ştie unde, se apropie de grup trecând prin ţigancă. N-a văzut-o.

Ţiganca (imaginea ei?) este o femeie ajunsă undeva dincolo de prima bătrâneţe, îmbrăcată în straie tradiţionale, aşa cum nu se mai văd în România decât în tablouri vechi. Sub fusta ei roşie, înflorată, se văd alte straturi textile, destule. Poartă pe gâtul veşted o salbă din bani de aur, iar între gingii strânge coada unei pipe. Fumul se ridică din pipă, cei şapte îşi închipuie că pot să-i simtă aroma înţepătoare şi dulce. Asta este o holo-imagine, îşi spune Nelu, deloc uimit. Întrebarea este cum a apărut aici. Înţelege, cu o tresărire. A ieşit din minţile noastre şi nu ştiu cât de reală este.

Bătrâna se uită la ei, caută privirile lui Jane. Aşteaptă un ordin? Nu se ştie. *Ar trebui să se întâmple ceva*, *pentru ca vrăjitoarea să-şi dovedească puterile*. Un timp, nu se petrece nimic. Apoi, vrăjitoarea se înfurie şi începe să le strige măscări, nu se ştie în ce limbă, dar foarte pe înţelesul tuturor. Cei şapte o văd cum le arată degetul mijlociu al mâinii drepte, mişcându-l în sus şi în jos. Bătrâna scuipă înspre ei şi apoi se întoarce şi îşi ridică fustele cu un gest tineresc, scoţând la iveală un posterior de schelet, acoperit cu piele neagră-cenuşie şi mototolită.

— Asta se cheamă a arăta curu', spune foarte serios Nelu. Este ceva tradiţional.

— Se uită stânjenit la Cerasela – Vă rog să mă scuzaţi!

— De ce să te scuz, mă? întreabă paşnic împărăteasa, în româneşte. Este aşa cum ai spus tu.

Brown nu se amuză deloc. Cere lămuriri de la Jane, în numele tuturor:

— Cum ţi-a venit ideea? Ai auzit vreo voce, inaccesibilă pentru noi?

Fosta Nasty ridică din umeri, arătând cu bărbia înspre vrăjitoare, acum liniştită şi aşezată pe pământul uscat, printre ambalaje multicolore, cu fustele strânse în jurul corpului scheletic.

Jack se desprinde de grup şi se îndreaptă spre bătrână.

— Vreau să mă conving că este doar o imagine, spune.

Intră prin vrăjitoare, făcând un pas mare, ca şi cum trece peste un pârâu şi apoi se întoarce cu o figură de om satisfăcut. Hilde pufneşte (dispreţuitor?), scuturându-şi coama blondă.

Vreo zece ciori apar din dreapta, unde a fost cândva un mic parc, iar azi nu mai sunt decât cioturi înnegrite de copaci. Aterizează greoi la vreo douăzeci de metri şi încep să ciugulească, mişcându-se cu stângăcie.

— *Rezolvă-le*!

Vocea de copil răsfăţat a fiicei lui Santoy se aude clar în toate minţile.

Imediat, bătrâna îşi ridică mâna dreaptă în sus şi începe să boscorodească supărată înspre ciori. Acestea se opresc din ciugulitul lor lipsit de spor şi privesc înspre cei şapte. Ochii lor lucesc ca nişte bile de antracit. O clipă, par a fi împăiate, în nemişcarea lor. Apoi se răstoarnă încet şi cad fără nicio zbatere, ca şi cum ar fi fost ucise prin îngheţare bruscă.

Jane îi priveşte triumfătoare pe ceilalţi. Hilde zâmbeşte rece. *Cretină mai este fata asta*!

Bătrâna ţigancă se ridică fără nicio sforţare, de parcă ar fi o fetişcană vioaie. Se uită peste umăr înspre cei şapte. Veniţi sau nu veniţi? apoi porneşte încet spre uşa foarte înaltă, cu geamurile sparte. Lângă ea se iveşte din senin un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în colanţi aurii şi bluză de mătase verde. Este musculos şi se mişcă oarecum nefiresc. Poartă un dispozitiv metalic, verzui sclipitor, ce aminteşte de

un şarpe împăiat. Omul ar trece drept un bărbat frumos, dacă toată înfăţişarea lui n-ar fi cumva, *cum să spun*? prea FINISATĂ.

— Android? întreabă Ion, neliniştindu-i pe ceilalţi cu privirea sa rătăcită.

Lucrurile se repetă. Înainte de a primi vreun răspuns de la cineva, băiatul *ştie*, înţelege că fantasma de bărbat blond a ieşit din minţile lor, la comanda lui Hilde. Este un android, un om-obiect-bijuterie tehnologică despre care se vorbeşte mult, dar nimeni nu l-a văzut altundeva decât în filme.

Apoi se schimbă ceva în ritmul de desfăşurare al scenei. Androidul vorbeşte ceva cu vrăjitoarea. Nimeni dintre cei şapte nu înţelege ce-şi spun. Falca maşinii-om se mişcă, fără ca vreuna dintre trăsăturile feţei să iasă din încremenirea de mască. Bătrâna ţigancă dă din cap a încuviinţare. Apoi îşi ridică fustele şi îşi scarpină coapsa dreaptă. Scoate cumva mugete slabe de plăcere? Sau este doar o iluzie auditivă?

Lângă android şi bătrână se iveşte o fantasmă ceţoasă şi tremurătoare, amintind de un balon cu nacela în sus. Apariţia este alb-verzuie, pare făcută dintr-un ou de pasăre uriaşă, al cărui gălbenuş a dispărut. Albuşul rămas are darul de a înfrunta gravitaţia. Fantasma se mişcă uşor, bătută de vântul slab.

— Fantomă, spune Ion satisfăcut. Bun. Asta am crezut eu că ne trebuie. Sau aşa mi s-a şoptit? Nu ştiu.

Ceilalţi privesc placid, blazaţi până peste marginile blazării.

În grupul nostru, nimeni nu se miră de nimic, cugetă Ion, uitându-se la formele văzute deocamdată doar de el şi de companionii săi. Păcat că nu mai pot să-mi ţin jurnalul zilnic. Aş avea ce scrie, oho! Chestiile astea sunt mult mai tari decât imaginaţia.

Cele trei fantasme ajung în faţa uşii înalte, cu geamurile sparte (este de mirare cum de n-a luat-o cineva, spre a o vinde ca fier vechi). Se opresc şi privesc înapoi, precum nişte câini devotaţi.

Bătrânei vrăjitoare i-a trecut furia, pare pusă pe treabă. Androidul, la rândul lui, este ceva/cineva ascultător. În privirea lui imobilă, de peşte, s-ar putea citi, cu oarecare efort, devotamentul şi decizia de a îndeplini toate ordinele stăpânei sale. Fantoma, în schimb, cu înfăţişarea ei neomenească, apariţie de vis, ameninţă în fiecare clipă să se destrame, ca o ceaţă.

— Nu se poate, spune Brown, oprindu-se cu vreo cinci metri

înainte de grupul celor trei fantasme. Aşa nu merge.

Ceilalţi îi prind gândul. *Formele imaginate de noi trebuie să fie şapte la număr, doar aşa vor putea acţiona eficient*.

— O să pot face eu aşa ceva? întreabă nesigur Brad.

— Stricarea relaţiei lui cu Jane l-a rănit şi i-a băgat în sânge nu se ştie ce substanţă în stare să-l moleşească – Nu cred. Eu sunt un om obişnuit.

Atunci cum ne auzi gândurile şi poţi să stai de vorbă cu noi fără să deschizi gura?

A fost vocea fostei lui iubite, auzită cu mintea, nu cu urechile. Brad tresare, iar trăsăturile lui de super-bărbat, cu bărbie despicată şi ochi albaştri de star, arată o clipă umilinţa şi fericirea, amestecate. Apoi, cum i s-a mai întâmplat de câteva ori în această zi ciudată, simte că poate. Da, va scoate din mintea lui ceva, fără ajutorul nimănui. Aşa i-a fost lui scris.

Ce să fie? Nu eu decid. Mi se va spune (de cine?) ce să fac. Da, acum, în clipa asta, ştiu ce trebuie să inventez. Un animal dispărut demult, văzut la holovizor. Au trăit cândva, le-au rămas oasele, iar oamenii şi-au închipuit cum trebuie să fi arătat în realitate. Cum se chemau? Aude în minte vocea lui Ion, când subţire, când îngroşată: *Dinozauri*. Nu, nu de-ăştia. Un animal care semăna cu dinozaurii, dar n-a existat decât în poveşti. *Dragon*? *Cum au chinezii*? Da, ăsta este. Eu sunt născut în 2024, anul Dragonului. Un dragon să fie.

Maşinăria formată din cele şapte creiere îl ascultă. Lângă primele trei fantasme apare ceva scos dintr-un vechi film de desene animate. O reptilă acoperită de solzi verzi, prea strălucitori pentru a fi ai unui animal real, înaltă de vreo trei metri. Capul ei mic se roteşte rapid, *pe rulmenţi*. În ochii bulbucaţi, o expresie de furie stupidă. *Unde sunt flăcările care ar trebui să iasă din nările lui*?

Cele trei fantasme apărute mai înainte nu par deloc surprinse de apariţia dragonului. *Ar trebui să nu-l vadă, dar nu este aşa*. Ba chiar îi vorbesc, ca unui animal de casă, folosind vorbe de neauzit pentru oameni. Chiar şi androidul i se adresează, foarte serios, de parcă dragonul i-ar fi şef.

— De ce vorbesc între ele chestiile astea? îl întreabă Ion pe Brown. Şi noi de ce nu înţelegem ce-şi spun? Este ilogic.

Brown nu se grăbeşte să răspundă. Priveşte lung înspre androidul care pipăie îndelung, cu gesturi de expert creasta dorsală, de

culoarea fildeşului, a dragonului.

— Este ilogic doar pentru noi, spune. Fiindcă nu ştim ce a rezultat din însumarea creierelor noastre. S-a produs un salt calitativ, iar apariţiile au o anumită autonomie.

— Şi? Nu se vor revolta împotriva noastră? Ca într-un roman prost?

Bătrânul îl priveşte cu atenţie:

— Se poate întâmpla şi aşa ceva. Nu ştim aproape nimic. În mod normal, ar trebui să le controlăm.

Ion se strâmbă a nedumerire:

— Nu pricep…

— *Nu eşti aici pentru ca să înţelegi*, se aude în minţi vocea dulce a blondei Hilda. *Era cazul să-ţi dai seama până acum că aici se face magie*.

Următoarele două fantasme se ivesc aproape dintr-odată, ca nişte copii gemeni. Mai întâi, un vampir caraghios, cu lungi canini ieşind dintre buzele subţiri, ciudat de real, ca o hologramă perfectă. Un bărbat cu ochi strălucitori, personaj dintr-un film naiv, despre aventurile unor oameni din secolul al nouăsprezecelea. Este îmbrăcat în redingotă şi poartă joben. Roteşte un baston subţire cu mişcări de scamator. *Cândva*, *învârtitul bastonului era un gest elegant*. Privirile lui nesănătos de vii se îndreaptă către companionii lui, dar şi înspre cei şapte.

— Ăsta ne se uită la noi de pe lumea cealaltă, spune Ion.

Imediat după apariţia vampirului, răsare din neant un şaman, ca un balon care se umflă dintr-odată, printr-o scamatorie. Faţa lui ridată este şi mai neagră în contrast cu părul alb şi creţ, strâns în câteva codiţe împletite cu panglici de mai multe culori. Şamanul stă ghemuit în faţa unor vase de mai multe mărimi şi a cadavrului gras, alb-murdar, al unui câine. Când îşi ridică privirile înspre cei şapte, aceştia îşi dau seama, cu o senzaţie vagă de teamă, că negrul are trăsăturile lui Brown, semănând cu el precum negativul cu fotografia.

— N-am dorit să fie aşa, spune Brown, aţintindu-i pe ceilalţi cu ochii săi apoşi, de culoare albastru-sticlos, s-a nimerit. În ultimul moment, mi s-a părut că numai astfel poate fi.

— Ce importanţă are? intervine Jack, ridicându-şi mâinile sale scurte de parcă s-ar preda.

— Pe fiecare dintre mânecile bluzei sale mov stă scris, cu litere

galbene, şui, cuvântul HORROR – Oricum nu avem de ales.

Şamanul se ridică din faţa vaselor sale şi se alătură celorlalte cinci fantasme. Grupul este mai mult decât ciudat, dar cei din echipă nu se miră. *Chestiunea este să funcţioneze*. Dacă le-ar vedea altundeva, ar râde sau nici măcar atât, socotindu-le o hologramă nesărată, făcută de nişte amatori sau de vreun copil nu prea imaginativ.

Un nor trece prin faţa soarelui şi pentru câteva secunde se face răcoare. Se aude un ciripit de vrabie, anormal de puternic. Echipa ar putea să intre, în fosta Casă a Presei, trimiţându-şi înainte creaturile, dar ceva nu este în regulă. Mai întâi, nu-şi dau seama despre ce este vorba. Ion Popescu se dumireşte primul:

— Majestatea sa… Ar trebui să…

— Spune-mi Cerasela, mă, spune blând împărăteasa. Aşa trebuie. Acum suntem cu toţii în aceeaşi oală. Nu mai este timpul pentru marafeturi. Auzi?

— Am înţeles, se grăbeşte Ion.

Privirile lui albastre, încrucişate îi dau nu se ştie ce aer angelic.

— Îi rog şi pe ceilalţi, pe toţi, să facă la fel. Simt că aşa trebuie, continuă împărăteasa.

— Da, se aude vocea de bas profund a lui Brown, este corect. Mie să-mi spuneţi Eric.

Nimeni n-are nimic împotrivă. *Este uimitor cum funcţionează grupul nostru*, *fără nici măcar un singur schimb de cuvinte*. *Până acum trebuia să se producă nu ştiu câte certuri*. *Într-un thriller aşa s-ar fi întâmplat*.

Gândul adolescentului supradotat, întors din capriciu în România, deşi în State i s-a oferit, printre altele, o catedră de informatică, pătrunde în minţile celorlalţi ca o izbitură slabă. *Lipseşte creatura Ceraselei*. *Nu se poate fără ea*.

Dragonul începe să alerge demenţial, cu salturi prea lungi pentru a fi adevărate. Botul său este întredeschis, închipuind un rânjet de veselie. Şamanul se pune pe dansat. Umerii săi sunt mult aduşi în faţă, iar capul încărunţit i se bălăbăneşte ca al unui urangutan. Apoi se roteşte ca un titirez, din ce în ce mai repede, până se prăbuşeşte, secerat. Vampirul zâmbeşte sinistru. Gura lui este nemăsurat de largă, iar ochii îi sunt roşii. *O va ataca pe vrăjitoare*? *Nu*, *doar o ameninţă*. Fantoma îl acoperă ca un nor lăptos pe android, urmărind parcă să-l dizolve. Acesta stă mai întâi nemişcat, iar apoi începe să se mişte

dezordonat, ca un înecat. Arma lui verde se îndreaptă în sus, apoi dispare în norul de albuş scos din oul păsării rok. Un picior musculos, în colant auriu, zvâcneşte de câteva ori, înainte de a fi retras.

— Ce dracu' fac ăştia? întreabă Jane cu al doilea ei glas, cel de femeie trecută prin toate, amintindu-i lui Brad de întâmplarea petrecută la clinică. Sunt de capul lor? Nu putem să-i controlăm?

— N-ai fost atentă mai înainte, spune Brown. Aparițiile acestea nu sunt nişte marionete. Putem spera doar să nu fie atât de insubordonate, încât să se întoarcă împotriva noastră.

Când apare creatura împărătesei, agitaţia fantasmelor se curmă, ca şi cum ar fi fost acţionat un comutator, undeva în culise. O pisică uriaşă, mare cât un elefant. Pe lângă ea, celelalte imagini animate, cu excepţia dragonului, par pitice şi suferinde. Este o bestie vioaie, periculos de jucăuşă, de culoarea nisipului. Cerasela, Brad şi Ion ar avea motive speciale să fie uimiţi (dar nu sunt), fiindcă pisicile reale au dispărut cu desăvârşire din Bukry, răpuse de o molimă misterioasă, în urmă cu vreo douăzeci de ani. Încercările unor iubitori de animale de a le aclimatiza din nou au dat greş.

Celelalte fantasme nu se tem de pisică. Colţii ei ca nişte pumnale nu li se par ameninţători. Şi nici ghiarele monstruos de mari, ascuţite ca nişte ace bune pentru cusutul unor piei de hipopotam.

* * *

Când Renata îl ucide pe Paul Santoy, propriul ei soţ, cei din hală se înfioară. O femeie furioasă sau beată este mai rea decât un bărbat, zic unii, după ce totul s-a terminat, iar din Santoy au mai rămas nişte carne zdrenţuită, înţepată din loc în loc de oase a căror albeaţă răneşte privirile.

Auzind ţipătul de ură al Renatei şi înjurătura ei americană, de toată lumea cunoscută şi folosită, fanii şi batmanii nu-şi dau seama la început că sunt martorii unui moment cu totul special, anume naşterea primei femei batman. Uite-o şi pe-asta cum face pe nebuna, îşi spun, uită că nea Preasfântul poate s-o rezolve cât ai bate din palme.

— Ce-i, fă? o întreabă Fane, supărat şi nu prea, fiindcă nimeni nu ştie, la drept vorbind, dacă Renata este privită sau nu cu ochi buni de Batman. Ce strigi aşa?

Renata nu-i dă nicio atenţie, montându-se tot mai tare împotriva soţului ei, pe care nu-l recunoaşte.

— Futu-te-n cur de papacioc! reproduce ea, pe româneşte, una

dintre înjurăturile preferate ale lui Batman. Ce pizda mă-tii caută un boşorog ca tine aici?

Sunetele limbii române se rostogolesc comic în gura ei americană cu buze umflate (*sexi cât cuprinde*), parcă înţepate de albine, ce îndeamnă la proiecte perverse, dar nimeni nu zâmbeşte măcar. Asta fiindcă înfăţişarea tinerei femei s-a schimbat într-un fel dătător de fiori. Doamna Santoy le apare tuturor înaltă şi puternică, de parcă ar fi una care trudeşte zilnic câteva ceasuri la *aparate de-alea pentru muşchi*. Faţa ei roşie de mânie s-a mărit, sau poate că doar aşa li se pare oamenilor din pricina felului în care i se îngustează privirile.

Se îndepărtează puţin de Santoy, ca şi cum doreşte să-l vadă mai bine şi continuă să-i arunce vorbe murdare. *Asta nu-i oftică de nevastă împotriva bărbatului care a cumpărat-o şi nu s-a purtat frumos cu ea*. *Altceva a supărat-o*, *nu se ştie prea bine ce*. *Chelia*? *Mustăţile*? *Sau numai bătrâneţea lui*? *I s-a sculat ei*, *din senin*, *că bătrânul ăsta* nu-i *este pe plac*. *Parcă văd că-l rezolvă*, *dacă este într-adevăr batman*. Gândul acesta, născut dintr-odată în minţile mai multor fani, poate fi citit pe feţele nedumerite, dar respectuoase.

Este o intuiţie corectă. Unde este moliciunea ei de intelectuală a Renatei? Nu mai este. Fiinţa ieşită din vechea doamnă Santoy, energică şi foarte în stare să urască, trece la fapte. Buimăcitul Santoy mai are timp să-i spună câteva cuvinte:

— Nu te-am supărat cu nimic, Renata! Nu văd de ce…

— Mă ştii de undeva, bătrâne? Hm?

— Apoi, cu o sclipire de veselie în priviri, ca şi cum l-ar recunoaşte – Azi este ziua ta cu ghinion.

Apoi miliardarul începe să se umfle, ca şi cum s-ar afla într-o navetă spaţială care a suferit o avarie şi îşi pierde rapid aerul. Faţa lui se măreşte şi începe să arate ca o cocă roşie-vânătă, iar ochii îi sunt bulbucaţi peste măsură. Lentilele de contact îi sar şi cad pe cimentul murdar, fluturând şi sclipind ca nişte petale udate de rouă. Santoy se transformă într-un balon baroc. Muşchii şi pielea îi cedează. Ias apoi omul explodează, pur şi simplu, împroşcându-i pe cei din apropierea lui (şi pe Renata) cu sânge. Şuierături, horcăieli, zgomote seci de oase care se rup. Ce-a mai rămas din corp se prăbuşeşte pe ciment şi se mai mişcă puţin, în zbateri încete, văzute parcă într-un vis.

N-am mai văzut aşa ceva. *Ce pizda mă-sii*, *parcă este cea mai urâtă chestie dintre toate*. *Femeia asta îl are pe dracul în ea*.

După ce totul s-a sfârşit, niciunul dintre cei de faţă nu spune nimic şi nici nu se mişcă. Domneşte tăcerea, întreruptă doar, în mod comic, de sughiţul unei femei, ce seamănă cu schelălăitul scurt al unui căţel oropsit. Rămân toţi încremeniţi, iar cei stropiţi cu sânge nici nu îndrăznesc să se şteargă.

Batman, cu ochii mari şi buzele strâmbate într-un zâmbet ce aduce mai mult a strâmbătură, este primul care-şi revine după şoc.

— Luaţi chestia asta de aici! ordonă cu o voce rău timbrată, parcă atins brusc de o durere în gât. Hai!

Fane, care arată ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-o beţie cruntă, palid, cu o faţă plângăcioasă, repetă cu glas gângăvit, de om foarte bătrân:

— Hai, mă! mai repede!

Patru fani neraşi, cu feţe de băutori, ies dintre privitori, strâng resturile însângerate într-o pătură. Apoi târăsc spre ieşirea din hală ce-a mai rămas din fostul miliardar româno-american. După puţină vreme, când cei patru se întorc fumând cu patimă, parcă după săptămâni de abstinenţă, de afară se aud mârâituri, schelălăituri, clefăituri şi trosnete de oase rupte. Răutăcioşii câini vagabonzi din Bukry semnează al doilea şi ultimul act de deces al lui Paul Santoy.

Ieşită din furia ei, Renata se uită în jur, de parcă ar fi nimerit într-un loc necunoscut. Privirile ei întârzie pe figura de om prosper al lui Batman, iar un zâmbet (batjocoritor?) îi luminează o clipă faţa. *Încearcă să-l rezolve şi să se facă ea şefă*? Privirea ei începe să se îngusteze. *Se uită la nea Preasfântul de parcă i-ar lua măsurile pentru coşciug*.

Tanaka nu execută decât jumătate din ordinul lui Santoy. La vreo douăzeci de minute după intrarea bătrânului în hală, îl priveşte întrebător pe colonel. Acesta face semne de negare, cu o faţă de om disperat.

— Nu mă duc înăuntru, spune el.

— A vorbit în româneşte, dar cei trei americani l-au înţeles foarte bine – Am familie, nu vreau s-o mierlesc.

— OK, admite Tanaka. Vom merge noi trei.

Pleacă împreună cu Dave şi John. Lângă ruina unui gard metalic îi întâmpină doi ţigani lenevoşi şi batjocoritori, întinşi pe o folie de plastic.

— Ce-i, mă, cu voi? îi întreabă cel mai tânăr, în româneşte,

ridicându-se încet în picioare.

— Continuă în engleză – Vă duceţi după şeful vostru? Nu vă place pe lumea asta? Vreţi musai s-o vizitaţi pe ailaltă? Da?

Cei trei îi privesc fără interes şi trec mai departe.

— Ce-i, începe să urle tot în engleză omul, un ins cu bustul gol, îmbrăcat în colanţi vişinii foarte murdari, nu discutaţi cu noi?

— Furia îl cuprinde ca o criză de epilepsie şi îi transformă faţa smolită într-o mască învineţită. Continuă în română, ameninţându-i cu pumnul strâns, de parcă ar schiţa salutul comunist – Futu-vă-n cur de străinezi!

Dave le face un semn, scuturându-şi mustrător arătătorul mâinii drepte.

— Uită-te la el, continuă insul, calmat ca prin minune, nici nu ne face cinstea să ne vorbească. Futu-vă-cur de handicapaţi! Las că vedeţi voi cum stă chestia! Numai ţineţi-o aşa! Sunteţi pe drumul ăl bun.

— Dă-i în pizda mă-sii! intervine celălalt, rămas pe jos şi continuând să fumeze liniştit. Nu vezi că le proşti?

Tanaka, Dave şi John ajung în apropierea halei când cei patru fani scot resturile lui Santoy şi le dau la câini. Le recunosc după zdrenţele argintii. Când începe bătaia dulăilor pe carnea roşie-vânătă, John şi Dave îşi scot armele şi iau poziţii de tragere, mişcându-se precis, ca nişte roboţi. Tanaka îi opreşte cu un semn.

— De ce? întreabă John, calm. De ce să-şi bată ăştia joc de el?

Japonezul nu-i răspunde, arătând cu degetul înspre intrarea halei, aflată la vreo zece metri. Acolo a apărut un ins îmbrăcat modest, de vârstă mijlocie. Acesta se uită la oamenii lui Santoy şi le face un semn din cap, chemându-i la el. Cum aceştia nu se mişcă, îi strigă, mai degrabă amuzat decât mânios:

— Veniţi încoace! Toţi trei!

Tanaka şi ceilalţi nu-l ascultă, iar batmanul, fiindcă aşa ceva este omul, se supără în trepte. Face câţiva paşi înspre ei şi începe să-i înjure, în romani şi apoi în româneşte. La început, vorbeşte aproape în şoaptă. *Ăsta se montează*, *îşi face curaj*, *ca o gorilă care se bate cu pumnii în piept*. Apoi, glasul lui de băutor şi fumător ţeapăn creşte, devenind prietenos şi inteligibil

— Bă, amărâţilor, le spune, adică cum? veniţi aici aşa cum vi se scoală vouă şi n-ascultaţi ce vă spun? Hm?

— Treptat, tonul i se înăspreşte – Futu-vă-n schinare, să vă fut!

Ia să-mi sugeţi voi rafia!

— În cele din urmă, începe să urle la ei, făcând gesturi obscene – Vă fut, vă fut pe toţi trei! Vă rezolv chiar acum!

Când simte o jenă ciudată la respiraţie, ca şi cum ar face prima criză de astmă din viaţa lui, John îl priveşte neajutorat pe Tanaka. Acesta, împietrit, respirând el însuşi cu greutate, îi spune:

— Acum vom vedea dacă ştiţi să muriţi.

John apucă să tragă o rafală lungă în batman. Acesta cade secerat, având timp să le arunce o privire triumfătoare.

Cei trei bodyguards mor repede, răpuşi de infarcte banale.

Nelu încearcă să vadă ce se întâmplă, scoţând la iveală un binoclu mic precum o bijuterie. Nu reuşeşte, din pricina tonetelor de plastic părăsite, înşirate între el şi hala lui Batman. Când aude împuşcăturile, slabe de parcă ar fi trase dintr-o armă de jucărie, se urcă în mobil tremurând şi-i ordonă draiverului să decoleze imediat. În timp ce se îndreaptă înspre Herestry, începe să înjure cu un glas mic, de neputincios.

După împuşcarea batmanului, nouă fani se scutură ca nişte dulăi uzi, de parcă ar fi prizat nişte cocaină de prima calitate. Parcă devin mai solizi. Înjurăturile lor lătrate, adresate tuturor şi nimănui, răsună ca nişte ordine militare, urlate de comandanţi paranoici.

— Să vă fut! Pe toţi! Vă arăt eu cine este mai tare aici!

— Bă, jigodiilor! Las că vedeţi voi cum stă treaba! Muie! Muie!

— Handicapaţilor! Eu sunt tata vostru! Vă fut pe toţi!

Batman întâi priveşte zâmbind ce se petrece, dar când fiecare nou batman îşi alege câte o victimă din apropierea lui şi cadavrele dezmembrate de forţe drăceşti se înmulţesc, simte că-l cuprinde frica. *Dacă ăştia se unesc între ei*, *cine mai ştie cum*? *Şi mă rezolvă*?

— Ce spuneţi de chestia asta? îi întreabă Batman pe fiii lui.

— S-a întâmplat aşa, spune cel mai dezgheţat dintre cei patru, pentru că ăia l-au rezolvat pe unul de-al nostru. L-au făcut ciur, dar s-au curăţat şi ei.

Din hală se aude un urlet de agonie, urmat de un hohot de râs. O veselie rece, neomenească. Batman se scarpină în cap cu mişcări parcă furişate. Spune tărăgănat:

— Am zis eu că o să fie belea mare, dacă este rezolvat vreun batman. Vedeţi că taman aşa s-a întâmplat?

— Glasul lui este şovăitor – Acu' ce facem? Dacă ăştia vine peste

noi şi vrea să ne rezolve? Că doar ştiţi, la început se ambalează cel mai tare.

— Lasă, Preasfinte, spune insul mai iute la minte, ne descurcăm noi.

Când apar noii batmani şi încep să-şi aleagă victimele dintre foştii lor prieteni de pahar şi de drog, Renata mai este încă moleşită. Se odihneşte pe scaunul adus de servilul Fane.

Îşi recapătă puterile cam atunci când cei ucişi încetează să se mai zbată şi totul pare că reintră în normal. După ce se uită în jurul ei, ca şi cum n-ar şti tocmai bine cum trebuie să se poarte, începe să vorbească repede, într-o americană aproape de neînţeles pentru cei de faţă. Nimeni nu îndrăzneşte s-o întrebe ce vrea să spună şi de ce a renunţat la engleza ei de şcoală, folosită până atunci. *S-a ţicnit*? *Ce mama dracului*?!

Vorbeşte uitându-se ţintă la Batman, fără să ţină cont de amănuntul că acesta nu înţelege decât câte un cuvânt, din când în când. Face spume la gură, atât de pătimaşă este:

— Să terminăm cu porcăria numită democraţie occidentală! Invenţie a unor oameni perverşi! Religia milei transpusă în treburile de stat. Sunt protejaţi handicapaţii, iar oamenii născuţi stăpâni trebuie să devină răufăcători, pentru a-şi îndeplini destinele. Totul a venit de la creştinism, religia pentru hadâmbi, cum o numesc musulmanii, pe bună dreptate. Mila, iată buboiul care trebuie ars cu fierul înroşit.

— Începe să strige. Faţa ei frumoasă, de intelectuală dedată perversiunilor rafinate, se strâmbă hidos, de parcă ar fi a unei târfe bătrâne şi înrăite – Fără milă! Cruzimea, numai ea poate să ducă omenirea înainte.

— Se încruntă, ca şi cum ar dori să-şi aducă aminte de ceva – Şi corectitudinea asta de căcat. Cum adică, criminalul te omoară, iar tu n-ai voie să-i faci nimic!?

Un singur om din sală pricepe bine ce spune Renata, prima femeie-batman din lume. Este un jurnalist american, blond, cu o barbă mare, netuns de cine ştie când. Realizează reportaje despre Batman şi ai lui. Nimeni nu-l împiedică să se documenteze sau să-şi transmită textele şi imaginile. Problema lui este că în ultimele zile noutăţile despre Batman nu prea se mai vând. Genocidul la scară planetară le face destul de puţin interesante.

Ziaristul, Rogers pe numele lui, zâmbeşte în barbă, uitând

pentru moment că poate să moară în orice clipă. *Dar tu nu eşti o criminală*? Renunţă repede la întrebări filosofice. Ce contează cum gândeşte? mormăie pentru sine. Este prima femeie-batman din lume, după câte ştiu eu. Dacă reuşesc un interviu în exclusivitate cu ea, om m-am făcut. Pot să mă retrag undeva şi să aştept liniştit încheierea molimei.

Discursul Renatei este ridicol şi demodat, într-o epocă de anulare a libertăţii practice a individului prin mijloace mult mai rafinate (ambalate, desigur, în cuvinte bine găsite, nespus de generoase) decât cele imaginate pe la mijlocul secolului trecut. Dar amănuntul acesta nu contează.

Batman întâi nu pricepe ce se întâmplă. O priveşte încordat pe Renata, ştergându-şi fruntea şi ceafa, asudate din senin, cu batista lui albă de mătase. *Te pomeneşti că asta este în stare să mă rezolve şi pe mine*. *Poate că femeile au un alt dar*. *Ceva ce noi n-avem*. *Să fiu atent cu ea*, *s-o iau cu binişorul*. *O fi uitat ce i-am făcut*, *cum mi-am bătut joc de ea*?

Fără să ţină cont de cadavrele mutilate risipite pe cimentul murdar şi de sângele deja uscat pe feţele şi mâinile lor, fanii ascultă cu mare atenţie, ca nişte convertiţi. Ce importanţă are că nu înţeleg unde bate doamna americană? Niciuna. Sunetele născute de vocea plăcută, dar energică a Renatei pătrund convingător, aproape excitant, în urechile lor nespălate.

Noii batmani, cu furia descărcată şi încă moleşiţi, îi imită pe fani. Se uită la Renata cu ochii mijiţi, cu un anumit respect tâmp, clătinându-se uşor pe picioare, ca nişte beţivi treziţi din somn cu sila.

Nici fiii lui Batman, cei din prima generaţie, nu se arată furioşi şi nici măcar iritaţi. Pe feţele lor abrutizate pluteşte ceva asemănător cu spiritualizarea. O privesc cu un fel de speranţă pe văduva Santoy, de parcă femeia-batman (batmaniţa?) i-ar îndemna spre o religie a iertării şi a purificării prin renunţare.

(Se întâmplă ca Radu Darado, ministrul de interne, să asculte în direct discursul Renatei, prin dispozitivele instalate câteva zile mai înainte de oamenii săi, într-o noapte când batmanii şi fanii s-au aflat într-un somn de plumb, după ce au băut tărie şi au fumat iarbă în neştire.

— Mă întreb dacă împăratul trebuie să audă chestia asta, îi spune unuia din preajma lui, privindu-l de jos în sus, parcă micşorat de

povara cocoașei. Hm? Ce părere ai?

Omul așteaptă continuarea. Știe că Darado primește sfaturi, nu numai atunci când acestea se potrivesc cu ideile lui. *Este prea inteligent pentru a crede că nu greșește niciodată*. *Dar acum nu este momentul pentru sugestii*.

— Cred că merge, spune rar ministrul, căutând parcă să se convingă pe sine însuși că nu se înșală. Poate va fi mândru că prima femeie-batman a apărut la noi, în România. Nu? Este o chestiune de prioritate. Intrăm în cartea recordurilor.

— Aveți dreptate. *Îi mai arde de glume*. *Probabil că a reușit s-o servească ca lumea pe nevastă-sa*. S-*a milostivit aia de el*. *De când a dispărut futangiul ăla de Brad*, *l-a mai lăsat și pe el*, *așa spune servitoarea aia de mă informează pe mine*. *Bună bucățică*, *Argy*! *Ceva de nemaipomenit*!

— Femeia asta vorbește ca un dictator de pe vremuri, spune Darado. Nici nu-ți vine să crezi. Să n-am parte!)

Când Renata Santoy își încheie discursul cu niște mugete ciudate de furie, Rogers se apropie afabil de ea, ca o veche cunoștință. Ea îl privește crunt, dar se moaie întrucâtva când îl aude cum vorbește.

— Doamnă Santoy, spune jurnalistul zâmbitor, vă rog să-mi acordați un interviu. Vă asigur că va fi difuzat de toate canalele de informații. Veți deveni celebră, sunt absolut convins. Mă numesc John Rogers, sunt freelancer.

Renata îl măsoară cu răceală. Înainte de transformare, probabil ar fi cochetat cu el, așa, din principiu. Asta fiindcă jurnalistul este un bărbat arătos, iar americană lui îi gâdilă plăcut auzul. Acum nu prea știe cum să-l trateze. În mintea ei s-a petrecut o schimbare. Se stăpânește destul de bine, dar simte că educația ei occidentală este pe punctul de a cădea precum o vopsea învechită și crăpată. Valuri de agresivitate vin dinăuntrul ei și șterg senzația de oboseală sfărâmătoare apărută mai înainte când… *Ce m-a obosit în acest hal*? S-*a întâmplat ceva mai deosebit*? *Un bătrân*, *parcă a fost pe-aici*, *un moșulică*… *Am avut vreo treabă cu el*? Ridică din umeri, plictisită. *Îmi este tot mai greu să joc fututul ăsta de teatru al politeții și al iubirii de oameni*. *Ca batman pot să renunț la mizerii cum ar fi complezența și politețea*, *așa cred*. *Pot să-mi scot la iveală pornirile mele autentice*.

— Ce pizda mă-sii, spune în românește, acum nu mai trebuie să joc teatru.

— Vă rog? se interesează Rogers politicos.

Renata mârâie:

— Am spus un proverb ţigănesc. Sunt un popor foarte înţelept, ţiganii.

Jurnalistul o aprobă foarte serios:

— Aveţi perfectă dreptate. Fiecare grup etnic are individualitatea lui preţioasă.

Se află amândoi destul de departe de tronul lui Batman, lângă peretele de beton al halei, plin de graffiti constând mai ales din cuvinte porcoase. Fanii s-au îndepărtat de ei cu mişcări furişate, fără niciun zgomot, de parcă ar fi dat peste un cuib de şerpi veninoşi. Renata, foarte băţoasă în costumul ei ţigănesc tradiţional, îl priveşte pe jurnalist cu trufie. Acesta, din profesionalism, dar şi dintr-o teamă sănătoasă, s-a aplecat în faţă, strângându-şi umerii şi reuşind să-şi micşoreze întrucâtva statura înaltă. După primul schimb de cuvinte, dezinvoltura lui obişnuită a dispărut, lăsând locul unei frici ascuţite şi reci, ca tăişul unui scalpel. Se străduieşte din răsputeri s-o ascundă şi să salveze aparenţele. *Asta este în stare să mă omoare, doar fiindcă mi-e teamă de ea. Cu animalele de pradă se întâmplă chiar aşa. Dacă le sfidezi, ai o şansă. Ţi-e teamă, te-ai curăţat.*

— Ia ascultă, îl întreabă sever Renata, ce cauţi tu aici? Hm? Vrei doar să câştigi un ban sau te excită? Ţi-ar plăcea să fii batman?

Rogers simte cum de teamă i se strâng testiculele (expresia celui mai citit romancier de la începutul secolului). Vocea lui devine de-a dreptul umilă, iar zâmbetul, jalnic:

— Doamnă Santoy, eu sunt o persoană cu totul neimportantă.

— Se apleacă şi mai adânc – Dumneavoastră, în schimb, sunteţi o celebritate. Opiniile mele n-au nicio importanţă.

Renata pare plăcut gâdilată de linguşire. Zâmbeşte sau, mai exact spus, se strâmbă binevoitor.

— Bine. Întreabă-mă!

— Vă mulţumesc foarte mult, spune zelos jurnalistul. Iată. Spusele dumneavoastră de mai înainte despre dictatură mi s-au părut foarte interesante. La fel, cele împotriva creştinismului.

Doamna Santoy îşi ridică una dintre sprâncenele ei foarte frumos desenate, neatinse de pensetă. Îl priveşte suspicios.

— Chiar aşa? Îţi baţi cumva joc de mine?

Panica lui Rogers devine tot mai greu de stăpânit. Când

răspunde, jurnalistul are o voce stinsă, aproape plângăcioasă:

— Nici vorbă de aşa ceva, doamnă Santoy! Vă rog să mă credeţi! *Am observat mai demult, oamenii de aici se supără foarte repede. Au tot timpul impresia că îşi bate joc cineva de ei.*

— Ei bine, spune dispreţuitor Renata, cred într-adevăr că democraţia occidentală este un fiasco. Ea transformă ipocrizia în politică de stat. – Jurnalistul dă servil din cap – Unde s-a ajuns? Aparatul juridic este anormal de dezvoltat, iar drepturile individului au dus la crearea unei isterii generalizate. De fapt, s-a revenit la legea junglei, dar cu salvarea diabolică a aparenţelor.

Se aude un urlet de agonie, repede curmat. O dintre cele câteva femei-batman, create fără voie de Renata în timpul trecut de la transformarea sa, a rezolvat pe cineva. Nimeni nu se formalizează.

— Dictatura este singura formulă potrivită cu firea umană. Omul nu este un animal făcut pentru libertate. Dă-i aşa ceva şi va înnebuni în scurt timp.

— Îl priveşte cercetător şi vag ameninţător pe jurnalist – Ce părere ai de toate chestiile astea?

— Doamnă Santoy, se grăbeşte umil Rogers, eu m-am documentat în privinţa dumneavoastră.

— Zâmbeşte strâmb, chinuit – Sper că nu vă supără demersul meu. Am aflat că urmaţi cursuri de sociologie şi sunteţi o studentă eminentă.

— Da, şi?

— Cred că sunteţi îndreptăţită să vorbiţi despre toate acestea. Vă respect opiniile, indiferent dacă…

— Indiferent ce?

— …dacă acestea ar putea să deranjeze nu ştiu pe cine. Eu sunt jurnalist, trebuie doar să consemnez nu să-mi spun părerea. Asta şi fac.

— Bine, mă, spune Renata în româneşte.

— Jurnalistul zâmbeşte slugarnic. A înţeles cele două cuvinte. *Cuvântul bine sună ciudat în gura ei. Rău, mă. Aşa trebuia să spună* – Uite ce se întâmplă. Ai văzut ce se petrece pe-aici şi prin alte părţi. Poate că acesta este sfârşitul, deşi nu cred una ca asta. Se va întâmpla altceva. Fiinţele slabe vor fi eliminate. În fond, batmanii nu sunt decât rezultatul unei selecţii naturale.

— Şi cum va fi încheierea? Vor rămâne doar batmanii? Nu se vor ucide între ei, cum s-a întâmplat chiar aici?

— Nu ştiu, spune Renata cu răceală.

Elanul speculativ pare a i se fi curmat. Are ochii tulburi. O nouă oboseală apărută pe neaşteptate? Face un semn regal înspre Rogers.

— Gata, spune. Mai improvizezi şi tu. Poţi să foloseşti spusele mele de mai înainte. O să-ţi dau şi un eseu al meu. Poţi să-l foloseşti.

— Scoate din medalionul purtat la gâtul ei sculptural o dischetă miniaturală – Uite, l-am purtat-o cu mine, cu intenţia de a-l publica în State. Acum nu mai este cazul de aşa ceva. Foloseşte-l!

— Continuă în româneşte – Gata, roiu'!

**

Eseu despre murdărie de Renata Santoy

În România am înţeles semnificaţia psihosocială a murdăriei corporale şi, în general, a celei produse de oameni.

Curăţenia exagerată, ablutomania, este explicată prin persistenţa unui sentiment de vinovăţie. Spălându-se la nesfârşit, individul încearcă să se cureţe nu numai fizic ci şi moral. Expresia „spălarea păcatelor" este sugestivă şi corectă. În multe religii actul spălării corporale este purificator.

Nicăieri nu se vorbeşte, însă, despre situaţia opusă, despre oamenii şi etniile care refuză în mod sistematic ideea occidentală (dar şi extrem orientală) de curăţenie. Se invocă întotdeauna obişnuinţele legate de civilizaţia materială. Săpunul a apărut relativ târziu, se spune, regii Franţei aveau păduchi şi altele asemenea. Lucrurile nu sunt atât de simple. Ţiganii, de pildă, cunosc foarte bine regulile civilizate de viaţă şi, cu toate acestea, nu numai că nu le respectă, dar le şi sfidează. Sub acest raport, lucrurile nu s-au schimbat în ultima sută de ani.

Ţiganii şi, prin contaminare, ceilalţi locuitori ai României sunt nişte persoane care nu dau aproape nicio atenţie curăţeniei, fie a propriilor corpuri, fie a ambientului. De ce? Din lipsă de civilizaţie? Răspunsul este negativ. În realitate, ţiganii au înţeles sau mai degrabă au intuit că renunţarea la murdărie este o slăbiciune sau chiar mai mult, o greşeală. Forţa lor constă în păstrarea unor mentalităţi de multă vreme abandonate de europeni. Dacă ţiganii s-ar fi lăsat cuceriţi de modul igienic de a trăi al europenilor, imobilismul lor în materie de mentalităţi şi stil de viaţă ar fi fost în primejdie. De fapt, ar fi pierdut partida cu românii.

Murdăria corporală, spun unii psihologi, referindu-se la cazuri izolate, exprimă dispreţul faţă de sine. Să fie aşa? Poate, dar în acest

caz este vorba despre un dispreţ al individului faţă de sine însuşi, ca individ, dar de devotament faţă de etnia respectivă.

Evoluţia evenimentelor din România a arătat că murdăria a avut două efecte contrare. Pe ţigani i-a fortificat şi i-a ajutat să-şi păstreze forma de viaţă, pe români, în schimb, i-a deznaţionalizat.

* * *

În prima zi a lunii august, când până la ziua de naştere a împăratului mai este o doar o săptămână, după cum îi aminteşte speriosul Fane lui Batman întâi (Dumneavoastră, Preasfinte, mi-aţi ordonat să vă aduc aminte.), în zona fostei Pieţe Obor începe să fie mare înghesuială. Apar tot mai multe grupuri de femei. De toate vârstele şi condiţiile sociale, de la târfe de mâna a doua, la tinerele curăţele, părând a fi eleve sau studente, de la gospodine grase şi oneste, la doamne din înalta societate, distinse, având înfăţişarea unor persoane nemâncate, muncite numai prin felurite tratamente de întreţinere.

Nu se ştie prin ce mijloace, vestea despre apariţia primelor femei-batman (termenul „batmaniţe" este pe punctul de a fi acceptat; astea le nişte barmaniţe mai speciale, bă, râde gros un anonim) s-a răspândit nu numai în Bukry, dar şi în restul ţării. Ba chiar şi în străinătate. Pentru a doua oară, după apariţia şi înmulţirea batmanilor, lumea priveşte spre România cu multă atenţie. Iar o să se uite toţi pe hartă, să afle unde vine ţara aia mică din sud-estul Europei. Aşa spun ţiganii şi ceilalţi cetăţeni români. Aşa zice şi împăratul Baxt al II-lea, în sala lui de vizionări, de unde nu se mai dă dus decât pentru câteva ore de somn.

În înghesuiala creată în numai câteva ceasuri, la Obor Market lucrurile tind să iasă de sub control.

Batman întâi nu reuşeşte să depăşească o anume nesiguranţă sâcâitoare. Dovada este faptul că şi-a permanentizat statul major, format din cei patru fiii spirituali ai săi şi Fane, acesta din urmă aproape groggy de aşteptarea zadarnică a transformării lui într-un batman.

— Bă, le spune Batman celor cinci, nu se poate aşa, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Aici începe să fie… Cum îi zice? Atunci când fiecare face cum îl taie pe el capul?

— Anarhie? întreabă un batman, cu glas răguşit.

— Da, mă, asta este. Ce facem? Le lăsăm pe toate pizdele astea

să vină peste noi?

— Nici n-au unde să doarmă, cârâie răguşit alt fiu. Acuma, hai să zicem, este cald şi merge. Dar dacă se răceşte vremea?

— Dacă stai să te gândeşti, spune Batman, treaba nu este chiar atât de rea. O să se rezolve între ele. Că aţi văzut cum merg treburile pe aici. Da' chestia cu bătrânul ăla din State? o să-mi ziceţi. Numai că ăla a fost un caz deosebit. Era bărbatul ei şi avea pică pe el, femeia.

— Dacă-mi permiteţi, Preasfinte, se gudură Fane, dacă se pot înmulţi mai repede decât bărbaţii…

— Treaba se împute, îl completează Batman, nu?

Fane clatină zelos din cap. Pe mutra lui de depresiv cu colţurile gurii curbate în jos, fericire.

Batmanilor, aflaţi într-o legătură telepatică de care nu-şi dau tocmai bine seama, le trece prin minţi că femeile, cu firea lor de curve trădătoare, care bagă şişul pe la spate în bărbaţi, sunt în stare să se unească şi să ia ele puterea.

— Chiar aşa, spune Batman, sumbru.

— De îngrijorat ce este, a uitat să-şi mai reaprindă trabucul Espero şi stă cu el, ud şi morfolit, între buze – Da' ce, avem ceva de făcut?

Seara târziu, după ce femeile s-au aciuat care pe unde a putut, Batman îl trimite pe Fane după Renata:

— Fii atent cum vorbeşti cu ea, îi spune. Nu cumva s-o superi. Că acum alta este situaţia. Cine ştie cum o fi cu femeile astea.

Cei patru batmani din prima generaţie sunt în preajma lui, pe scaune tapiţate, sfeterisite cine mai ştie de unde.

— Ie mai rele decât bărbaţii, spune unul dintre ei. Asta este clar.

Fane se îndepărtează cu mersul lui de paralitic ieşit din spital cu menţiunea „ameliorat" şi se pierde în întunericul întrerupt doar de jarul ţigărilor. După o vreme destul de lungă se întoarce cu ochii holbaţi, speriat de moarte. De-abia reuşeşte să vorbească:

— Nu vrea, Preasfinte! Spune că pe ea n-o cheamă nimeni când i se scoală lui. Chiar aşa a spus, să moară familia mea, dacă mint, Preasfinte! Nu pricep când a învăţat româneşte aşa de bine, că parcă până mai ieri nu ştia decât câteva vorbe.

Se opreşte şi stă înţepenit în faţa lui Batman. Spune, cu un efort de a-şi stăpâni tremurul mâinilor:

— Ce ordonaţi să fac, Preasfinte?

— Cum i-ai ciripit, mă? Ai? Nu cumva i-ai spus ceva aiurea?

— Devine amenințător, dar nu mai este mânia lui de zile mari, cunoscută de toţii fanii, ci numai un fel de umbră a acesteia – Trebuia s-o rogi frumos, mă! Ce pizda mă-tii, doar nu eşti tâmpit! Femeia asta poate să ne facă mult rău, chiar să ne rezolve pe toţi.

— Aşa am făcut, Preasfinte, spune Fane cu ochii holbaţi, încercând să-şi stăpânească zvâcnirile buzelor. Numai că n-am căzut în genunchi în faţa ei. Să moară familia mea, dacă mint!

— Du-te-n pizda mă-tii, bă! mârâie Batman, fără niciun pic de veselie. Ce familie? Familia lu' curu' meu…

— Iertaţi-mă, Preasfinte, se face mic Fane. Aşa vine vorba.

Intuieşte că Batman nu este deocamdată în stare să se înfurie foarte rău şi îi vine inima la loc.

— Şi cum a rămas? întreabă ursuz un batman tăcut până atunci.

Fane se neliniştește din nou şi îşi frământă palmele mari ca nişte lopeţi (*cazmalele*). Deschide gura, are doar câţiva dinţi, dă să vorbească. Se opreşte în ultima clipă, scoţând doar un soi de icnet. Pe fruntea lui foarte îngustă, ridurile orizontale se adâncesc.

— Zi, mă! mârâie batmanul. Ce te tot fasoleşti atât?

Fane se uită rugător la Batman.

— Ce-i, mă? îl întreabă acesta cu un aer obosit. Ţi-e frică să nu mă superi?

Fane încuviinţează, mişcând zelos din cap.

— Spune, bă! îl îndeamnă Batman, dintr-odată plictisit şi parcă dus aiurea cu gândul.

Fane îşi face curaj:

— A zis că să mergeţi dumneavoastră şi s-o rugaţi. Altfel nu se mişcă din loc.

Batman şi fii lui rămân tăcuţi, mai puţin miraţi decât ar fi crezut Fane. *Uite că nu le vin spumele alea mari*. *Sunt foarte cuminţi*, *de parcă s-ar fi aşteptat la una ca asta*.

— Fut-o-n cur s-o fut! exclamă Batman, admirativ şi parcă înseninat. Şi cum se mai târa la picioarele mele! Era gata la orice, numai să n-o rezolv.

— Căcat, spune Gore, un batman din prima generaţie.

— Ce?! încearcă Batman să se supere, fără să reuşească.

— Aşa cum am spus. Nu poate pizda asta să bage spaima în noi. Nici nu ştim de ce este în stare.

— Şi-atunci? Să mă duc la ea şi să-i trag nişte limbi? Asta să fac?

Batman dă nişte semne că ar începe să se înfurie. Ceilalţi îl privesc cu speranţă. *Aşa*, *nea Preasfinte*, *arată-i curvei că ce eşti în stare*. Dar începutul de mânie nu durează decât câteva secunde. Batman se pleoştește iarăşi. Buzele lui sunt moi ca acelea ale unui cal bătrân. Dinţii lui albi n-au părut niciodată mai puţin naturali.

— Păi, oftează el, ridicându-se anevoie din jilţ, ce să fac? S-o vedem şi p-asta. Uite că o să mă duc. Ce-o să-mi facă?

Niciunul dintre cei cinci nu spune niciun cuvânt. Batman se îndepărtează în direcţia de unde a reapărut Fane.

* * *

Cei şapte (un număr dublu, dacă socotim şi fantasmele) îşi petrec după-amiaza zilei de miercuri, bântuind prin spaţiile mari ale fostei clădiri unde până prin 2010 mişunau intelectualii, damnaţii la înşirarea cuvintelor pe monitoarele calculatoarelor. Nu întâlnesc niciun suflet de om, ci doar şobolani bolnăvicios de mari, panicaţi grozav de pisica uriaşă (cum de au văzut-o?). Umblă pe coridoare, coboară la subsol, intră în fostul adăpost antiatomic, unde fantasmele par neliniştite. Noaptea se odihnesc într-o încăpere orientată spre sud, descoperită de Jack, pe nişte paturi de spital făcute din plastic şi acoperite cu folii sintetice de culoarea ierbii arse de secetă, invulnerabile în faţa trecerii timpului.

Fantasmele au mers tot timpul înaintea lor, dispărând uneori pentru câteva clipe sau doar tremurând şi pierzându-şi contururile ferme, trecând prin ziduri alteori. Mute pentru cei şapte, vorbind doar între ele, într-o limbă misterioasă, numai de ele auzită şi înţeleasă.

— Poţi să ne spui de ce am intrat aici? îl întreabă Jack pe Brown seara târziu, când toţi s-au întins pe foliile de plastic care foşnesc cu ţipete de sticlă zgâriată.

Glasul de bas profund al bătrânului se aude doar după o vreme.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Suntem jucăria cuiva. Cine ştie ce ritual îndeplinim, bântuind pe aici.

Vocea ucigător de dulce a blondei Hilde le pătrunde lin în creiere, ca lama de stilet mânuită de fiinţa iubită, pe care nu poţi să te superi nici chiar atunci când te ucide.

— *Magie*.

— *Suntem elemente ale unui organism*, intervine Ion. *Fiecare are conştiinţa propriului sine, dar nu şi pe cea a ansamblului. Poate vom*

dobândi un fel de superconştiinţă, *deşi pare greu de imaginat şi admis aşa ceva*.

— *Şi atunci*? întreabă mai multe minţi dintr-odată.

— *Vom trăi în continuare întâmplări absurde*, *inexplicabile logic*. *Trebuie să nu ne mirăm de nimic şi să ne lăsăm în voia situaţiei*, *aşa cred*.

Ascultând parcă de un ordin, fantasmele nu i-au urmat în încăperea unde a fost cândva, pare-se, un salon de spital. S-au îndepărtat pe coridor, au început să tremure, ca nişte imagini holo şi au dispărut. S-au dus şi ele să se culce, a încercat Ion o nouă glumă lipsită de ecou.

Când gândul *mi-e somn*, *voi adormi curând* apare în toate minţile, pisica uriaşă, creaţia Ceraselei, se iveşte brusc între paturile lor, cu ochii incandescenţi şi blana nisipie fosforescentă, *radioactivă*, *poate*. În încăperea luminată doar de sclipirea slabă a stelelor de august, pisica le aminteşte tuturor de un licurici uriaş. Miorlăitul ei de tigru le pătrunde în minţi, chinuitor ca o emisie de infrasunete, aducătoare de anxietate şi panică. Aflat cel mai aproape de ea, Jack încearcă să-i atingă blana luminescentă, vălurită de unduiri abia vizibile. Degetele îi pătrund în ea şi nu mai pot fi văzute.

— *Dispari*! *Du-te dracului*! îi ordonă împărăteasa, cu vocea ei aspră, „ordinară”, a cărei aparenţă de glas cultivat se şterge uneori ca şi cum n-ar fi fost niciodată.

Comanda ei telepatică le răsună în minţi de parcă ar fi fost gândită de toţi deodată.

Pisica dispare, după ce mai întâi tremură silenţios vreme de o secundă.

Două ore după miezul nopţii, Ion se ridică încet, fără zgomot. Iese din încăpere. Înainte de-a se întinde pe pat aseară, a avut grijă să dea deoparte cuvertura foşnitoare, dezvelind o saltea de burete degradat, ce pare centenară.

Se îndepărtează pe coridorul întunecat, luminându-şi calea cu lanterna. Coteşte de câteva ori la dreapta, gândindu-se că traseul lui nu este întâmplător, ci răspunde cine ştie cărui ritual absurd. Se aşază pe un scaun de plastic, după ce mai întâi a suflat praful. Picioarele scaunului încalecă fără noimă un teanc de folii verzi, împăturite strâns, de felul celor aşezate peste paturile lor. Ştie că şederea lui acolo este utilă. *Cui*?

Își scoate reportofonul și începe să vorbească în șoapte clare.

Când au plecat din Micul Palat, cei șapte au convenit să nu ia niciun aparat cu ei (indicația lui Tom Santana), dar el a trișat puțin. Aparatul lui, înlocuitor al jurnalului intim, este așa-zisul medalion purtat pe sub cămașa înflorată cu mulți maci de câmp.

De data aceasta, începe Ion Popescu, *suntem în plină ficțiune. Nu credeam vreodată să trăiesc într-un film și încă într-unul destul de prost. Înregistrez acum, fiindcă nu știu dacă în zilele următoare voi mai fi eu însumi. Dacă procesul de integrare a celor din echipă va merge mai departe, indivizii se vor estompa, poate vor dispărea. Nu voi mai fi deci fii în stare să vorbesc în nume propriu. Multe vor rămânea astfel nespuse.*

Realitatea cea mai apropiată de ceea ce trăiesc eu acum este cea a visului. Nu găsesc o altă comparație. Da, într-un vis totul ar fi putut să se petreacă astfel. Intrarea noastră în cechea clădire, după ce mai întâi am scos din mânecă fantasmele, ține de logica visului. Numai în vis se poate petrece așa ceva.

Suntem cumva visul vreunei entități superioare, mult prea complicată pentru a putea fi înțeleasă de mințile oamenilor? Posibil.

De ce am fost aleși tocmai noi, niște indivizi din categorii atât de comic deosebite între ele? Are combinarea noastră vreo logică? Ce caută împărăteasa, cu țâțele ei uriașe, printre noi? Dar Jane, fata aceasta cu creier de găină? Brad… N-a citit nimic în viața lui, gândește cu testiculele, dar poate este piesa de rezistență a întregii jucării. Oamenii fără cultură scrisă mi s-au părut întotdeauna minunați, proaspeți în gândire, liberi de orice șabloane învățate din cărți. Cei trei străini sunt probabil buni în materie, deși se poartă ca niște lunatici simpatici.

De când am format echipa și am plecat, batmanii mi se par niște personaje de roman sau film. Am văzut cu ochii mei câteva crime ale lor și pot jura că sunt reali. Dacă ei nu există în realitate, atunci eu însumi nu sunt decât un nebun cu pretenții de filosof.

Acum este noapte și poate din acest motiv mi se pare că trăiesc într-un vis. Crimele, în schimb, au fost cât se poate de reale. Nu sunt în stare să gândesc ca profesorul meu de metafizică din State, kantian feroce. Nu puteți demonstra că existați cu adevărat, așa că nu fiți prea mândri de voi. Așa spunea la începutul fiecărei prelegeri.

Necazul meu este coeficientul de inteligență mult prea ridicat. Sunt segregat din cauza „deșteptăciunii" mele, de unii în mod

inconştient. Ideea de a fi tratat ca o ciudăţenie, un fel de monstru, nu mă sperie. Singurătatea nici măcar nu este atât de rea pe cât se spune.

Desemnarea mea ca membru al acestei echipe mi se pare greu de înţeles. Ce te faci cu inteligenţa în faţa unui fenomen global atât de puternic? Pe planetă sunt mulţi oameni mai deştepţi decât mine şi totuşi n-au reuşit nimic împotriva batmanilor. Deduc, mi se pare că înţeleg: echipa nu este alcătuită după criterii inteligibile pentru oameni. Entitatea se ghidează după alte legităţi.

Cineva a spus cuvântul magie. Poate că aşa este. În practicile magice se operează nişte alăturări fără sens, care totuşi funcţionează. În orice caz, întreaga poveste este o insultă la adresa cunoaşterii ştiinţifice şi implicit pentru mine. Eu am învăţat că lucrurile se pot explica în mod logic, iar vrăjitoriile au o forţă limitată, bazată pe autosugestie. Dacă omul nu crede în diferite puteri paranormale, nu poate fi vrăjit.

Un amator de hard SF ar dispreţui un roman care ar relata întâmplările pe care le trăim noi. Ar spune că aşa ceva nu se poate, din moment ce nu există nicio explicaţie de tip ştiinţific. Şi totuşi…

Batmanii îşi bat joc de cunoaşterea ştiinţifică. Ei folosesc forţe de-o amploare inexplicabilă. Era posibil şi logic ca unul sau mai mulţi oameni să fie nişte mutanţi dotaţi cu forţe parapsihologice neobişnuit de mari. Era admisibil ca ei să aibă o cruzime nemaipomenită, explicabilă eventual printr-o extrapolare aplicată violenţei obişnuite, care duce la crime comise cu mijloace tradiţionale. Modul de transmitere al acestor calităţi, în schimb, este de neînţeles. Nu se cunosc precedente în materie de virus psihic. Deşi, după câte ştiu, există ceva asemănător în psihiatrie. Un nebun poate, în principiu, să-l sugestioneze pe medicul său atât de puternic, încât acesta să înnebunească la rândul lui.

Toată povestea batmanilor ar putea fi deci înţeleasă prin extrapolarea unor calităţi ale minţii omeneşti.

Dar nicio explicaţie nu va opri crimele de pe întreaga planetă.

La vreo douăzeci de metri, dintr-un coridor care formează un unghi drept cu acela unde se află Ion, apare fantoma. „*Creaţia*" *mea*! De data aceasta, este formată din două sfere aproape perfecte, de culoare verzui oceanic. Partea de jos aruncă o lumină slabă, ca un putregai fosforescent. „Capul" nu este luminat dinăuntru şi se zăreşte ca o umbră. Nu scoate niciun zgomot, deplasându-se lin deasupra linoleumului întunecat, transformat în zdrenţe sub nesfârşit de multele lovituri mici ale timpului. Partea de jos a fantomei este atât de

dilatată, încât umple aproape tot culoarul.

La intersecţie, fantoma ezită, tremură, devine aproape străvezie, o clipă lasă impresia că se va dezagrega. Pentru puţină vreme, verdele ei de ocean se transformă în roşu închis, de sânge închegat. Lui Ion i se pare că vede în interiorul ei nişte forme unduitoare.

Apoi plutește silenţios înspre băiat. Acesta, nemişcat, o contemplă cu un fel de plăcere dulce-amară. *Îmi este simpatică*, *nu ştiu prea bine de ce*. *Poate fiindcă a ieşit din mintea mea*. *Nu-mi este deloc frică*. *Mai degrabă mă amuză*, *fiindcă este prea imposibilă*.

— Ce vrei? o întreabă prietenos şi ironic, de parcă s-ar adresa unui câine.

— *Ce-ar fi s-o botez*?

— Cum să-ţi spun? Hm? Anabela! Sigur că da! Numai aşa.

Anabela alunecă tot mai aproape. Băiatului i se pare că simte un suflu foarte slab, o adiere stârnită de aripile unei păsări nevăzute. Şi un miros de tămâie, cunoscut la înmormântarea unui prieten al lui, ortodox. Cred că este ceva subiectiv, gândeşte, ca atunci când simt parfum de crin şi-mi imaginez pe loc un mort bogat, întins pe un catafalc somptuos. Anabela n-are cum să miroasă a tămâie, ce naiba! Sau îmi evocă moartea cuiva, *a mea*? Pe calea aceasta întortocheată exprimă, de fapt, frica mea? Mortul sunt, voi fi eu?

Fantoma a ajuns lângă el. Îi vede foarte bine nervurile ciudate ce o străbat precum nişte oase văzute la röntgen, imposibil de pipăit şi, din acest motiv, oarecum neverosimile. Întinde şovăitor mâna spre ea.

— Anabela! Şopteşte. Fii cuminte, Anabela!

Fantoma tremură, capătă iarăşi culoarea sângelui închegat. Se retrage din calea mâinii lui, curbându-se şi închipuind o concavitate. *Ca o pălărie*.

— Hai, Anabela, lasă prostiile!

— Ion vorbeşte tot în şoaptă – Că doar nu eşti vreo fată sfioasă. Eşti… proprietatea mea. Eu te-am născut, la urma urmelor. Poţi să-mi spui tată. Lasă-mă să te ating!

Ca şi cum l-ar înţelege, Anabela revine lent la forma ei de bilă enormă. Substanţa (iluzorie?) umple adâncitura ca un lichid vâscos scăpat printr-o crăpătură. Palma băiatului dispare încet, acoperită de materia – este doar o imagine? – ce seamănă atât de mult cu albuşul de ou. *Ectoplasmă*? Răcoare uşoară, dar şi ceva ce-mi aminteşte de senzaţiile ivite la intrarea în virtual. Curios! Ca şi cum Anabela mi-ar

transmite un mesaj pe cale tactilă. Un mod de comunicare mai compatibil cu un orb. Niciodată nu mi s-a părut că am un simţ al pipăitului mai dezvoltat decât acum.

Nutreşte pentru fantomă o simpatie absurdă, care se tot măreşte, începând să semene cu o pasiune amoroasă. *Ce naiba*, *aşa ceva nu se poate*! Ba da, se poate foarte bine, din moment ce simt emoţii (second hand emotions, ca într-un hit al bunicii rock'n'roll, Tina Turner).

Ca atunci când m-am apropiat pentru prima dată de o fată reală; era urâţică, mirosea a fum, dar îmi trimitea un flux, mă făcea să gândesc acum trăiesc cu adevărat; în virtual am întâlnit „fiinţe" minunate, ieşite din subconştientul meu; cel mai tare m-a impresionat femeia la patruzeci şi cinci de ani, cu sânii ei ciudat de fermi şi degetele cărnoase, făcute să mângâie; semăna la faţă cu o oaie, era docilitatea întruchipată, pentru ca din când în când să-ţi amintească brutal că de fapt este o persoană dominatoare, făcută să aducă suferinţă şi să ceară supunere necondiţionată; mi-a dat plăcere şi durere; probabil a atins coarda masochistă din subconştientul meu.

Anabela este reală? Sau mă aflu în virtual? Kantianul ar avea de ce să se distreze, dacă ar putea să mă privească acum. John, mi-ar spune, cu vocea lui de minoritar sexual, ai ajuns la vorba mea. Realitatea şi ficţiunea s-au amestecat pentru totdeauna în capul tău. Cum dovedeşti că tu însuţi eşti real?

Printre gândurile lui Ion încep să se strecoare nişte senzaţii parazitare. Nu este aproape deloc surprins (*nu mai sunt în stare să mă mir din tot sufletul de ceva*). Apoi educaţia sa ştiinţifică se manifestă. Ce poate să fie asta? Este ca şi cum ar începe altcineva să gândească şi să simtă pentru mine. Parcă sunt insectă şi am ochii cu faţete. Coridorul mi se pare luminat dintr-o sută de becuri mici. Licurici? Şi de ce vibrează totul? Ce-i cu trepidaţia asta, că doar n-o fi cutremur? În mine se întâmplă, nu în afară. Apare şi un fel de clarviziune – aşa se cheamă? Parcă nici nu-mi mai găsesc cuvintele ca lumea. În schimb, văd lucruri care se petrec în locuri îndepărtate, pe alte continente, ca şi cum aş avea un… în cap. Cum se numeşte aparatul acela care îţi scoate în faţă nişte oameni de la mare distanţă? Ce se întâmplă cu mine? Este ca şi cum aş vorbi/gândi într-o limbă destul de puţin cunoscută.

Nici nu mă mai interesează să gândesc în cuvinte, de fapt. Am altceva, mai bun. Văd foarte multe lucruri, iar acum cred că ştiu şi ce se

va întâmpla. Batmanii! Le văd creierele. Sunt roşii ca sângele! Aşa ceva nu se poate! Ce înseamnă nu se poate? Violenţa şi crima sunt roşii. Văd imagini ale planetei, de parcă aş privi din spaţiul extraterestru. Imagini animate? Din loc în loc, pete roşii. Acolo sunt cei mai mulţi batmani. Mai ştiu că petele se vor uni cu timpul, astfel încât tot globul va fi roşu, ca o cireaşă.

Vine repede momentul când Ion nu mai ştie foarte bine cine este, ca şi cum ar fi drogat sau aflat sub influenţa unui hipnotizator. Pluteşte? Se dilată şi se contractă, cu senzaţii de neconceput pentru un om? Este o bacterie ajunsă pe neaşteptate la dimensiuni uriaşe? Nu mai gândeşte ca un om. Are senzaţii, încearcă dorinţe neclare, ca nişte impulsuri spre ţinte ceţoase. Simte că are nişte scopuri, dar nu logice, ci ţinând de nu se ştie ce necesităţi ale speciei sale.

Corpul lui se mai află pe scaun, cu o mână dispărută în interiorul fantomei, dar nu mai are conştiinţă de sine, nu mai este un om. Când fantoma se retrage încet, strângându-se în sine şi micşorându-se, în timp ce pe suprafaţa ei curg mici râuri de culoare roşie, de parcă ar fi un balon care se dezumflă şi se zbârceşte, Ion rămâne nemişcat, cu ochii închişi, ca mort.

După ce Anabela a dispărut în direcţia de unde a venit, prelingându-se silenţios pe culoarul murdar, pe deasupra linoleumului transformat în zdrenţe, băiatul îşi deschide ochii şi suspină. Îşi pipăie faţa, apoi pieptul. Am fost dus cu totul, şopteşte în reportofon. Am fost un animal.

M-am contopit cu fantoma, *cu Anabela*, *numai aşa ceva poate să fi fost*. *Simbioză*. *Foarte interesante senzaţii*. *Pentru prima oară în viaţa mea am scăpat de povara inteligenţei şi a logicii*. *Nu m-a mai interesat nimic*, *niciun mecanism logic*. *Am trăit pur şi simplu şi am simţit că am puteri deosebite*.

Se întâmplă aşa cum am presupus. *Acum a fost un fel de test*, *ca şi cum forţa care ne foloseşte a experimentat*, *pentru a vedea cum mă comport în condiţii de pierdere a personalităţii*. *Etapa următoare va fi dizolvarea generală*. *Sau a fost doar o halucinaţie*? *Construiesc un scenariu şi încep să cred că este real*?

Se ridică încet. *Nu cumva să mă sparg*! *Ha*, *ha*! Porneşte înspre încăperea unde ceilalţi dorm liniştiţi (o ştie). Printr-o o fereastră lipsită de geamuri, vede o geană de lumină şi-n minte îi revine o vorbă spusă de un bătrân, când el era numai un ţânc. Alba, uite albă! O repetă

de câteva ori cu glas scăzut, apoi cu voce tot mai tare, ca pentru a întări efectul unui descântec. Se uită apoi îndelung afară, gândindu-se că a plecat de lângă coechipierii lui nu mult după miezul nopţii. *Timpul a trecut anormal de repede*! Aşteaptă ca ziua să se înstăpânească tot mai deplin. Reveria lui durează iarăşi mult prea mult. Când pleacă de lângă fereastră este ora opt.

Colegii de echipă îl privesc lung:

— *Ce s-a întâmplat*? *Ai păţit ceva*? *De ce vii atât de târziu*?

— *Nu*. *Am avut o întâlnire cu Anabela*. *Atât*.

— *Vorbeşte*!

— Foarte bine, zice Ion, întinzându-se pe pat cu mişcări precaute, mi s-a întâmplat ceva. Am trăit o contopire.

— Cu fantoma? întreabă Hilde, deloc ironică de această dată.

— Da.

— Asta este ceva interesant, spune Brown.

Brad vrea să întrebe ceva, folosindu-şi frumoasa lui vocea lui de june-prim, nu prea groasă, dar suficient de plăcut bărbătească pentru a le stârni, de fiecare dată când se face auzită, o dorinţă nedesluşită celor trei femei prezente. N-apucă decât să spună „De ce…" şi toţi simt o smucitură însoţită de o greaţă uşoară. De parcă gravitaţia s-ar fi micşorat brusc. Apoi, privirile tuturor se tulbură. Se văd cum se prind de mâini. Formează astfel un cerc viu şi încep să se legene încet, cu ochii închişi. În virtualul născut de minţile lor, fiindcă în realitatea-realitate rămân întinşi pe paturi.

Încăperea cu pereţi murdari, aproape negri, din Casa Presei, unde se află, paturile sordide, făcute din plastic incoruptibil, saltelele putrede, acoperite de folii eterne, ferestrele sparte, frumoasa zi de vară tocmai ridicată din negurile nopţii, hămăiturile răguşite venite în rafale de afară – nimic din toate acestea nu mai există pentru ei.

Intră într-un ţinut ceţos şi umed, unde ochii nu le mai sunt de trebuinţă, fiindcă se ghidează cu un alt simţ, necunoscut până atunci. Pipăitul? Nu.

Ceaţa călduţă le pătrunde în nări şi-i îmbătă ca un drog, făcându-i să vadă explozii colorate, mari jerbe căzătoare, tăcute jocuri de artificii. Pentru o vreme, se pierd într-un neant autistic, nemaiştiind, fiecare în parte, că este un ins anumit, cu amintiri, corp format din carne, oase, nervi, sânge, dorinţe, ambiţii şi alte asemenea lucruri lumeşti. Ultimul lor gând conştient este *am ajuns pe lumea cealaltă*, *am*

murit, *suntem pure vibraţii*. În timp real, rămân în intermundiu doar vreo cinci minute.

Se întorc, toţi dintr-odată, obosiţi şi asudaţi, de parcă ar fi visat urât. Se mişcă lenevos, de parcă ar trebui să se ridice din paturi, dar nu se-ndură.

După o vreme, Ion se apropie de o fereastră, priveşte afară şi se pregăteşte să vorbească în reportofon, fără să se sinchisească de ceilalţi. În ultima clipă se răzgândeşte şi se întoarce cu faţa, ca toţi să-l poată auzi:

— Cred că nu va mai exista cale de întoarcere pentru noi, pentru mine. Mai bine zis, simt că aşa va fi. Este deci o formă sofisticată de sacrificiu. Poate că îi vom învinge pe batmani, dar vom plăti cu vieţile. Aşa se va va întâmpla.

— *De ce crezi una ca asta*?

— Vom intra prea adânc în forma aceasta de existenţă. Nu vom mai reuşi să ne întoarcem. Acum a fost doar o repetiţie, la fel cum am păţit eu cu fantoma. Nu va mai fi aşa.

— *Nu poţi să fii sigur*. *Mai ales tu*, *care eşti un spirit ştiinţific*. *Nu te lăsa pradă presimţirilor*!

— Nu sunt presimţiri, ci un raţionament. Efortul de a pătrunde şi de a rămâne în starea aceea larvară ne va costa prea multă energie. Nu vom mai fi în stare să revenim. Sau vom înnebuni, ceea ce ar însemna acelaşi lucru.

Ziua de joi trece pentru ei ca o trăire în virtual. Întinşi pe paturi, fără să doarmă, dar şi fără să fie perfect lucizi, aşteaptă o revelaţie care întârzie să se producă. Nu mai ştiu unde se află şi, de la o vreme, nici cine sunt. Relaţia lor cu lumea este mediată de fantasme. Acestea apar printre paturi, vise materializate, pururi tăcute, capabile de acţiuni surprinzătoare, absurde de cele mai multe ori.

Spaţiul şi aşa mare al încăperii cu pereţi înnegriţi de murdărie şi paturi de plastic incolor se dilată, transformându-se într-un ţinut fără margini, luminat din toate părţile şi de nicăieri. O lumină lăptoasă, dătătoare de calm, îndemnând la visări fără de sfârşit, îi acoperă ca o spumă.

Apoi trăiesc decorporalizări, întrerupându-şi contopirea, redevenind fiecare el însuşi. Cam la vremea prânzului, cei trei adolescenţi, Hilde, Jack şi Ion, se desprind din propriile lor corpuri inerte şi zboară fulgerător peste oraşul răpus de arşiţă, înspre fief-ul

lui Batman. Ajunşi acolo, văd o mulţime de corturi, în preajma cărora mişună femei foarte vioaie şi certăreţe, imune la căldură. Suspendaţi la vreo zece metri înălţime, nevăzuţi, fără să se mire de starea lor, atinşi de seninătatea inertă a unor trăitori în lumea de dincolo, urmăresc conflicte ivite din senin şi încheiate urât.

O femeie la patruzeci de ani, resemnată şi blândă, cu mişcări lente, genul mamă bună cu mulţi copii, se metamorfozează într-o fiinţă rea şi arţăgoasă. Începe să strige asurzitor la suratele din preajma ei şi să le ceară să-şi mute corturile. Imediat, jigodiile dracului! Acum!

Asta este naşterea unui batman-femeie. Gândul se formează simultan în minţile celor trei, întinşi în paturile sordide din Casa Presei. Nu se ştie cum, ceilalţi patru află imediat ce se întâmplă. *Femeile sunt mai periculoase decât bărbaţii*. *Sau poate nu*?

Repede sunt toţi şapte deasupra fostului Parc Obor, urmărind-o pe femeia înfuriată (*antifeministă*!) cum ucide, râzând asurzitor cu o voce spartă de băutoare şi fumătoare înrăită, fără să mai aştepte ca femeile să-i execute ordinul şi să-şi mute corturile. Morţi banale, cele mai multe. Stopuri cardiace, accidente vasculare cerebrale. Dar şi câteva scene atroce, cum ar fi moartea în zvârcoliri a unei bătrâne, atinsă de colici foarte dureroşi (*ocluzie intestinală*?).

Sau moartea unei persoane distinse, între două vârste, bine trăită, cu o frumoasă faţă smolită, discret arogantă, de femeie obişnuită să i se satisfacă pe loc toate dorinţele. *Doamnă din înalta societate a României*? Aceasta este cuprinsă de dorinţa sinuciderii. Începe să privească în jurul ei, rătăcită, frământându-şi mâinile îngrijite. Buzele ei de femeie frumoasă şi dispreţuitoare se strâmbă, îşi pierd forma perfectă, închipuind două animale (*lipitori*?) înnebunite de spaimă şi revoltă nebunească. Începe să alerge anormal de repede, cu mişcări de desen animat, înspre rămăşiţa unui arbore de plastic ciopârţit cândva cu toporul (*doar din plăcerea de a distruge*, *că doar n-au pus plasticul pe foc*), ridicându-şi fusta elegantă foarte sus şi repetând astfel o mişcare familiară înaintaşelor ei, care nu locuiau în apartamente elegante, antiseismice, păzite zi şi noapte de oameni înarmaţi.

Plonjează ca într-o piscină şi se izbeşte cu capul de bordura de beton care înconjoară în mod absurd copacul, de parcă acesta ar fi avut vreodată nevoie de protecţie. Ţeasta îi pocneşte cu un zgomot de pepene scăpat din mâini pe ciment, creierii, amestec de cenuşiu şi roşu, i se împrăştie pe coaja copacului, înnegrită de urina acidă a mii

de câini.

Cei şapte văd cum un grup de bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu se uită fără să râdă, cu feţele strâmbate de teamă, cum se ucid femeile între ele.

Apoi pătrund în hală şi-l zăresc pe însuşi Batman întâi. O observă şi pe Renata, transformată în împărătească sau ceva asemănător, aşezată la dreapta acestuia într-un jilţ elegant, tapiţat cu o ţesătură grea, de culoare portocalie cu dungi mov.

Privind de undeva din faţa şi de deasupra lui Batman, discută între ei, fără să se mire vreo clipă de starea lor ciudată.

Ion: *Batman ar trebui să-şi dea seama că ne aflăm aici*.

Brown: *De ce*?

Hilde: *Are dreptate*. *Şi ei sunt ca noi*, *numai că nu şi-au încă seama de asta*.

Jack: *De unde ştii*?

Hilde: *Şi tu ştii asta*, *dar ai un blocaj*. *Va dispărea repede*. *Chiar acum*.

Jack: *Da*. *Ai dreptate*. *Aşa este*.

Brown: *Întrebarea este dacă pot să comunice telepatic doar între ei sau şi cu noi*.

Ion: *Adică dacă au aceeaşi lungime de undă cu noi*?

În minţile celor şapte care dormitează în paturile din Casa Presei, fiind în acelaşi timp în „sala tronului" din Obor Market, pătrunde o voce vulgară, groasă, aspră, vorbind într-o engleză împestriţată cu vorbe româneşti şi ţigăneşti, ce le zgârie timpanele ca o raşpă:

Bă, *să vă fut eu pe voi de bulangii*! *Ce pizda mamelor voastre căutaţi aici*? *Fute-m-aş în norocul vostru*! *Ce*, *credeţi că nu vă putem face nimic*? *Labagiilor*! *Ia să vă arate tăticul vostru ce putem noi ăştia de aici*!

Este Gore, unul dintre batmani, cel care cu vreo două ceasuri înainte l-a înfruntat pe Batman, când acesta era descumpănit şi într-un fel rănit de transformarea Renatei. Se uită în sus, ca şi cum i-ar fi văzut.

Jack: *Este imposibil să ne vizualizeze*.

Brown: *Nimic nu este imposibil*.

În Casa Presei, trupurile celor şapte tresar la unison, ca şi cum unul şi acelaşi vis urât le-ar fi pătruns în minţi.

Jane: *Ne atacă*! *Să facem ceva*!

Ion: *Contopiţi-vă*!

Vocea supradotatului din Bukry le pătrunde dureros în minţi.

După ce totul se încheie şi ei reintră în propriile lor trupuri, nimeni nu ştie foarte bine ce s-a întâmplat, cum au reuşit să-şi piardă pentru câteva secunde identităţile şi să-l facă pe batman să tresară, ca electrocutat şi apoi să se clatine. Futu-vă-n cur! a horcăit acesta. Vreţi să mă rezolvaţi?

21. Info Center

Joi, 1 august – luni, 5 august 2058

Baxt a căpătat viciul informării. Înainte de apariţia batmanilor, n-a fost o persoană prea curioasă. Dă-i în pizda mă-sii! Ce treabă am eu? Să se omoare între ei! Cu excepţia celor legate într-un fel sau altul de România, ştirile zilei l-au lăsat rece până acum.

Selectând informaţiile legate de România, ministrul Darado a avut întotdeauna grijă să elimine *bârfele husănilor înşurubaţi nu mai ştiu pe unde*, *ale „exilaţilor"*. Asta fiindcă de câte ori a văzut aşa ceva, Baxt a avut crize de furie.

Împăratul a aflat doar de curând că emisiunile de ştiri şi reportaje ajunse sub ochii lui sunt decalate în timp şi cenzurate. Noutatea nu l-a supărat prea tare, fiindcă în ultima vreme a (de) căzut într-o filosofie a resemnării şi a devenit aproape înţelept. Aceasta este una dintre explicaţiile faptului că nu suferă de curiozitatea bolnăvicioasă a celor care se hrănesc din nenorocirile altora. Este ceva legitim, mă Nicule! Adică îndreptăţit. Pricepi? Se întâmplă lucruri cumplite, mă!

Baxt vede cum jurnalişti conştiincioşi prezintă fapte cumplite, fără să le comenteze în vreun fel. Asta fiindcă meseria le cere să fie obiectivi, mă Nicule, dar şi pentru că mor atât de mulţi oameni înainte de vreme, încât crimele au devenit ceva normal. Cei rămaşi în viaţă sunt anesteziaţi, de parcă ar fi în aer un gaz tranchilizant. Adică de-ăla care te blegeşte în ultimul hal, mă. Sau am fi în Evul Mediu şi-ar da ciuma peste noi. O viaţă sau mai multe nu mai fac nici doi bani.

Ce pizda mă-sii, mormăie Baxt, sub privirile lăcrimoase, de câine cu ochi negri, ale aghiotantului Nicu, chestia asta cu echipa este o copilărie. Trebuia să n-o las pe Cerasela să se ducă. Cum dracu' să reuşească ei atunci când străinezii, cu creierele lor grozave cu tot, nu sunt în stare de nimic?

— Hm? Ce spui, Nicule?

Ca de obicei, aghiotantul tace şi se încruntă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de nişte atentatori, pregătiţi zi şi noapte să-i facă felul împăratului.

— Acuma, continuă Baxt, de parcă i-ar răspunde celuilalt, ar mai fi o chestie. Eu ştiu, Cerasele are nas. Presimte, cum să-ţi zic. Dacă s-a băgat ea, înseamnă că ar putea fi ceva.

— Şopteşte pentru sine, întorcându-se cu spatele la aghiotant – Taci ca un peşte, futu-te-n cur să te fut!

Se odihnesc, după ce s-au uitat în neştire la ce se întâmplă în lume. După miezul nopţii, când ziua de miercuri s-a transformat pe furiş în cea de joi, Baxt s-a simţit istovit. De parcă aş fi tras la plug, mă.

Poate că oboseala împăratului nu vine atât de la bătrâneţe, ci i-a fost turnată în sânge şi în creier de grozăviile văzute. Nu trece multă vreme şi dispare, iar suveranul reîncepe să privească.

Jurnaliştii sunt într-adevăr nepărtinitori, dar meseria îi face să aleagă cele mai cumplite ucideri şi să le prezinte cât mai spectaculos, de parc-ar fi regizori ai unor filme de groază. Astfel apar în salonul din Micul Palat scârboşenii în stare să-i ridice părul în cap şi unui ucigaş de meserie. Tehnica perfectă (*Ai dracului străinezii ăştia*!) îi permite împăratului să ajungă cu gândul şi cu privirea unde doreşte.

Cei doi văd o maternitate din China, nemaipomenit de curată şi de dichisită, unde noii născuţi mor pe capete, sufocaţi. Mai întâi, feţele lor mici se învineţesc, iar apoi se înnegresc. Mamele pruncilor ucişi nu păţesc nimic, dar chinul de pe feţele lor este greu de privit. Cine este mutantul? se întreabă comentatorul, folosind termenul care l-a înlocuit pe cel de batman. Omul modest, aflat în parcul de lângă maternitate, pe o bancă? Cel cu faţa înflăcărată de un zâmbet drăcesc (adus cu mare meserie în prim plan)? Sau bătrânul cu barbă albă, lungă şi subţire, părând însăşi întruchiparea înţelepciunii? Sau poate adolescentul cu ochelari, având înfăţişarea unui matematician supradotat?

Văd un mare oraş din State – nu mai contează care dintre ele –, unde vehiculele aeriene se prăbuşesc precum nişte cărăbuşi multicolori. Piloţii lor mor subit. Unii nici nu mai au timp să anunţe că pierd controlul. Pasagerii nu sunt atinşi de virusul psihic, dar nu rezistă la impactul oribil cu betoanele oraşului. Circulaţia urbană este întreruptă, se declară stare de urgenţă, dar primii sunt ucişi chiar cei din echipele de salvare. Îi izbesc maladii necunoscute şi galopante.

Văd cum militarii dintr-o bază de rachete (secretă?) sunt loviţi

de o epidemie de natură necunoscută şi cad ca muştele, incapabili să-şi anunţe superiorii de ceea ce se petrece. Leşinurile lor fără întoarcere sunt înregistrate de aparate şi ajung în reţeaua de informare mondială. Meseriaşii au grijă să selecţioneze cele mai atroce secvenţe.

Nu există un precedent, dar ONU – aşa simbolică precum a ajuns – propune declararea stării de urgenţă în toate ţările. Ar ajuta la ceva o asemenea măsură? Nimeni nu ştie. Lideri de opinie afirmă patetic, cu voci înalte, că omenirea are nevoie de solidaritate mai mult decât oricând. Nimeni nu-i contrazice, dar cum anume s-ar uni oamenii împotriva mutanţilor? Din moment ce fiecare bărbat poate deveni asasin în orice moment?

Începe să iasă la iveală o anumită ironie a destinului. Vreo trei dintre personalităţile cu mare credit moral ale epocii se transformă în batmani, ALEGÂND cele mai nepotrivite situaţii. Este ca şi cum o forţă superioară şi inaccesibilă înţelegerii omeneşti şi-ar bate joc de pământeni şi de idealurile lor.

Un bătrân prim-ministru demn de toată stima, cu o viaţă fără pată, neîmbogăţit, bunic decorativ şi aşa mai departe, se metamorfozează în timpul unei manifestaţii împotriva mutanţilor. Devine o fiară nemiloasă şi începe să-i ucidă pe cei din faţa sa, fără să aleagă, de parcă ar avea o mitralieră în ochii lui albaştri, până atunci emblemă a devotamentului şi a corectitudinii.

Nu se ştie de ce cad oamenii, ce suferinţă îi loveşte. Se vede cum faţa bătrânului demnitar se schimonoseşte şi devine animalică, ca într-un film stupid cu vampiri. Panică, ţipete disperate de femei, dar nu pentru multă vreme. Repede, cei rămaşi în viaţă se calmează şi privesc placid înspre tribună. Nici unuia nu-i trece prin minte s-o ia la fugă.

— Uite, mă! spune răguşit Baxt. Ca şi cum ar fi nişte miei împăcaţi cu gândul că vor fi tăiaţi şi mâncaţi. Oare unii sunt născuţi pentru a pierde partida? Că aşa am auzit. Unii sunt erbivore, alţii, carnivore. Te pomeneşti că batmanii sunt carnivorele.

În faţa lor, în aerul cald al salonului, o scenă preluată din Africa. Locuitorii unui oraş mare sunt atacaţi de nişte forţe invizibile (extratereştrii au venit să se alieze cu batmanii?) şi ucişi fără milă. Imaginile arată bătrâni, copii împietriţi de frică, dar şi bărbaţi puternici, gata să lupte împotriva duşmanului invizibil. Zvârcoliri pe asfaltul murdar, mici gheizere de sânge ţâşnind aiurea, ca şi cum tensiunea arterială a victimelor ar fi crescut atât de mult, încât este în

stare să rupă vasele sangvine şi să-şi caute libertatea în aerul înăbuşitor, ce poartă duhori rămase necunoscute pentru privitorii din Bukry.

Împăratul simte milă, ar dori să-i ajute pe oamenii aceia necunoscuţi. Şi-a uitat cu totul visele de mărire, ieşite la iveală din subconştientul lui în Xoxavipe Virclub, sub privirile de vrăjitoare ale Mirelei şi ale oamenilor ei. Este un ţigan sufletist, aşa cum au fost strămoşii lui, care plângeau cu sinceritate pe cadavrele victimelor lor, străpunse cu săbii ninja, apoi sărutate şi udate cu lacrimi.

Asta înseamnă să fii sufletist, aşa cum au devenit şi românii în urma coabitării lor cu ţiganii sau, cine ştie, din voia unui destin batjocoritor. Să te emoţionezi repede şi superficial. Să te superi din te miri ce şi să-ţi aprinzi copilul, după ce l-ai stropit cu motorină. Apoi să-l vizitezi la spital şi să plângi cu toată sinceritatea, ţinându-l de mâna bandajată. Iar el, copilul cu arsuri de gradul doi şi trei, să se emoţioneze şi să-şi dea seama că tu îl iubeşti foarte tare.

Ceva în acest gen trăieşte Baxt, când pe faţa lui mare încep să se prelingă lacrimi, iar aghiotantul Nicu face un pas spre el şi se apleacă uşor, cât îngăduie eticheta, foarte îngrijorat. *Nu l-am mai văzut niciodată plângând*.

Suveranul nu ştie cât plânge pentru oamenii necunoscuţi şi cât pentru el însuşi. Poate îi trece prin minte că dezastrul din ţara lui şi din lume este apocalipsa, atât de des anunţată în ultimele zeci de ani, încât a devenit ceva plicticos, precum spusele unui profet ramolit, atins de Alzheimer şi ascultat din inerţie.

De multă vreme a trecut de miezul nopţii. Întâmplările urâte şi îngrozitoare continuă să se nască din neant în faţa împăratului. Baxt vede crime cât un amator de filme horor într-o întreagă viaţă. Simte că nu mai poate, că va exploda, precum sărmanii locuitori ai oraşului african. Ar dori să renunţe, dar o forţă ciudată îl ţine ţintuit pe fotoliul său ponosit, de care nu mai vrea să se despartă.

Vine şi clipa când îngrămădirea de omoruri murdare, pe cât de laşe, pe atât de fără rost, începe să i se pară ceva de domeniul închipuirii, un film făcut pentru oameni uzaţi şi neputincioşi.

— Nu mai pot să mă supăr, mă, Nicule, îi spune aghiotantului. Au fost prea multe. Acum încep să mă gândesc doar la mine şi la ai mei. Asta este ceva rău? Hm? Ce spui?

Nicu, ca de obicei, nu zice nimic. Se mulţumeşte să se încrunte şi

să stea ţeapăn, ca un manechin îmbrăcat în uniformă militară.

Băieţii lui Radu Darado au ales şi spusele unui psiholog bătrân, având o înfăţişare de mumie trezită la viaţă prin ritualuri magice. Solidaritatea umană şi principiile morale se estompează tot mai mult. Oamenii nu prea mai sunt în stare să gândească la fel ca atunci când majoritatea zdrobitoare a deceselor puteau fi explicate în mod raţional. Ca într-un război prelungit, moartea unui om sau a unui grup de oameni nu mai înseamnă aproape nimic.

Sunt şi alt fel de comentarii. Oameni de diferite profesii se gândesc la soluţii. Cum batmanii (mutanţii) sunt ca nişte viruşi, inconştienţi de ceea ce fac, planurile de luptă împotriva lor pot fi făcute publice. Este un timp al soluţiilor bizare, magia nefiind ultima dintre acestea. Numeroşi vrăjitori şi paranormali răsar din anonimat, pentru a cunoaşte o clipă de celebritate. Sunt încercate toate remediile, dar fără rezultate. Cea mai cutremurătoare experienţă este cea a sacrificiului colectiv al unui grup de tineri fanatizaţi, conduşi de un predicator indonezian. O sinucidere deosebită, de mare curaj. Băieţii şi fetele, niciunul trecut de douăzeci, se aruncă într-o prăpastie. Cei mai mulţi reuşesc să rămână tăcuţi, dar câţiva zbiară animalic. Ţipetele sunt tot mai slabe, pe măsură ce trupurile se îndepărtează.

Hipnotizaţi, Baxt şi Nicu privesc toate acestea.

Vineri, vestea despre apariţia primelor femei-batman este aflată în toată lumea. Reportajul lui Rogers, cuprinzând imagini până mai ieri terifiante, dar devenite ceva obişnuit, ajunge şi sub ochii încercănaţi-pungiţi ai lui Baxt al II-lea.

Cu vreo trei ore mai devreme, împăratul a ascultat ciudatul discurs al Renatei Santoy. Pe vremuri, adică până acum vreo două luni, ar fi fost înclinat să-i dea dreptate şi s-o înjure admirativ, aşa cum obişnuieşte să facă atunci când întâlneşte o femeie inteligentă. Acum, când batmanii s-au înmulţit atât de mult, încât ameninţă să-i transforme pe oamenii rămaşi în viaţă într-o masă de fiinţe nu numai neputincioase, dar şi umilite până peste toate marginile umilirii, împăratul este mai deschis faţă de ideile democraţiei decât înainte. *Femeia asta este dilie*. *Nici nu pricep ce vrea*, *până la coadă*. *Cum să faci dictatură*, *dacă nu mai ai oameni pe care să-i conduci aşa cum vrei tu*?

Asistat de un Nicu mohorât (i-a murit toată familia, din senin, în apartamentul elegant şi inexpugnabil din Piaţa Concordiei), împăratul se uită uluit la isprăvile Renatei şi gândeşte te pomeneşti că Cerasela

ajunge să se lupte cu nebuna asta.

Un fel turnir imperial, fir-aş al naibii! Asta fiindcă Renata a fost făcută de Batman părtaşă la putere. Dacă Batman este al doilea împărat al României, femeia aia este împărăteasa numărul doi. Lucrurile se leagă, cugetă Baxt, scărpinându-şi chelia de abanos. Ăsta, Batman, are mult mai multă putere decât mine, la drept vorbind. Faţă de el nu sunt decât un caraghios bătrân. Dacă i s-ar scula lui, ar putea veni aici la mine să-mi ceară însemnele puterii, să mă pună să abdic. Orice ar putea să facă. Numai că dispreţuieşte chestiile asta, parcă văd că aşa este. Vrea puterea pură, nu şi marafeturile aduse de aceasta. Renata este punctul iniţial al unui proces ce va cuprinde întreaga planetă. Este o Mamă. Da, chiar aşa, mormăie Baxt.

— Asta este mai importantă decât Batman, nu, Nicule?

Aghiotantul tace.

— De ce? Mă întrebi de ce? Fiindcă o femeie este întotdeauna mai tare… Nu ştiu cum să-ţi spun.

— Baxt devine un bătrân amator de speculaţii intelectuale – Cred că loveşte mai puternic imaginaţia omului. Hm? Ce spui?

Nicu n-are nimic de declarat.

În faţa lor se materializează din nou scena uciderii lui Santoy. Realismul imaginii este desăvârşit. Cu gândul la nenorocirile lui, Nicu are o tresărire şi face un pas înapoi atunci când începe să ţâşnească sângele.

— Cum dracu' este posibil aşa ceva? şopteşte împăratul. Un om atât de bogat! Să moară ca un câine! Cine l-a pus să vină aici?

— Putea să moară şi acolo, spune Nicu, răguşit de atâta tăcere. Nu era o problemă.

Baxt tresare, apoi zâmbeşte hâtru. Deschide gura să spună o glumă, dar renunţă în ultima clipă, amintindu-şi de nenorocirea aghiotantului.

— Aşeale, Nicule, spune el, revenind la vorbirea nepieptănată.

Oricât de interesantă ar fi o noutate, jurnalistica are legile ei de fier. De fascinanta Renata, împărăteasa de la Dunăre şi Carpaţi, văduva unui american foarte cunoscut, nu se poate vorbi prea mult. Execuţia atroce a soţului ei, miliardarul american Paul Santoy, este ceva palpitant, nici vorbă, dar mor mulţi alţi oameni importanţi sau obişnuiţi din toate părţile planetei. Politicieni, militari, medici celebri, artişti cunoscuţi, dar şi anonimi de toate felurile şi vârstele. Nicio

categorie socială nu este iertată. Pământul a devenit scena unui film horror.

Se răresc şi profesioniştii din industria informaţiilor. Reportajele de holoviziune sunt treptat înlocuite de filmele strict documentare realizate de roboţi. Există şi destule cazuri când un prezentator moare în timpul propriei sale emisiuni.

Lucrurile nu se desfăşoară nici pe departe ca într-un film comercial, unde nişte super-profesionişti găsesc o soluţie ingenioasă, o chichiţă scăpată din vedere până atunci şi reuşesc să învingă forţele răului. Vociferările dramatice ale jurnaliştilor – iată tot ce poate fi opus mutanţilor.

O modă de ultimă oră este căutarea unor localităţi izolate, unde s-ar putea ca virusul să nu fi pătruns încă. Despre ea, un profesor american atins de Parkinson afirmă că este iresponsabilă şi-i răpeşte umanităţii una dintre ultimele sale şanse.

— Este logic să considerăm, spune bătrânul, bâţâindu-se, că mutanţii pot ucide numai oameni despre care au cunoştinţă că există. Nu poţi să acţionezi, în principiu, decât asupra cuiva cunoscut sau măcar văzut. Într-un fel sau altul, imaginea trebuie să pătrundă în creier. Văzând imagini ale unor oameni din comunităţi izolate, mutanţii pot acţiona şi împotriva lor. Scapă doar cei nevăzuţi vreodată. Dacă n-ar fi existat holoviziune, este de presupus că molima s-ar fi întins mult mai încet.

— Cred că are dreptate, îi spune împăratul lui Nicu. Dar ăştia nu pot să renunţe. Este pâinea lor. Şi încă una destul de dulce.

Aghiotantul nu spune niciun cuvânt.

Urmează reportaje, comentarii şi declaraţii despre mutante, femeile-batman. Se pare că acestea acţionează altfel. Stilul lor deosebit se explică printr-o răutate mai mare, aud Baxt şi Nicu.

— Dă-o-n pizda mă-sii de treabă, se supără împăratul, uitând ce-a spus mai înainte. De unde au mai scos-o şi pe-asta? ăla care ciripeşte acolo trebuie că este vreun impotent nenorocit. Unul dintr-ăia care urăsc femeile.

Dar când află despre nişte isprăvi urâte ale femeilor contaminate, este dispus să-şi schimbe părerea.

Batmanii au comis destule crime cu cruzime, dar de cele mai multe ori, statistic judecând, s-au mulţumit cu morţi subite de felul celor întâlnite adesea şi înainte. Victimele lor au murit destul de

repede, fără să sufere prea mult. Femeile-batman, în schimb, şi-au făcut un obicei să-şi lichideze suratele în moduri de-a dreptul bestiale, ca şi cum ar avea de îndeplinit o răzbunare cumplită.

(Baxt îşi vede teoria confirmată. Vezi, Nicule? Este aşa cum am spus eu. Femeile sunt mai imaginative de felul lor, mai sufletiste. Ele iubesc mai adânc decât bărbaţii, iar orgasmele lor sunt mai profunde. Aşa spun testele, Nicule. Deci şi ura lor este mai puternică.)

Apariţia batmanițelor s-a produs ca şi cum o instanţă supraumană ar fi observat că oamenii se blazează, că uciderile sunt atât de multe, încât nu mai impresionează. A lansat atunci pe piaţă femeile-batman, programându-le să-i învioreze pe oameni, să le producă frisoane de frică proaspete, să le revigoreze teama de moarte.

Urmărind isprăvile mutantelor, lumea a început să-şi amintească de torturile practicate de-a lungul timpului. „Cartea supliciilor" a devenit de actualitate. Torturile chinezeşti descrise în ea se regăsesc în execuţiile comandate telepatic de fiicele, nepoatele şi strănepoatele Renatei Santoy, cea mai cunoscută femeie din lume. Uciderea lui Paul Santoy s-a dovedit a fi emblematică. Urmaşele Renatei se străduiesc şi de cele mai multe ori reuşesc să imagineze crime dintre cele mai dezgustătoare.

Într-un oraş din Japonia moare prima femeie în intestinele căreia au intrat şoareci – fictivi, dar nespus de eficienţi. Cum? Printr-o ţeavă care dilată rectul, îmboldiţi de un fier înroşit. Şoarecii şi ţeava sunt invizibili pentru privitorii obişnuiţi. Prin mijloace enigmatice, acest fel de a ucide se răspândeşte repede şi apare în locuri foarte îndepărtate geografic între ele.

Victimele sunt torturate. De unde ştiu acele femei simple, cu ochii înflăcăraţi de furie, cum erau chinuiţi prizonierii în Evul Mediu? Ştiu, pur şi simplu. Sau reinventează totul, servite de ură şi poftă nemăsurată de a ucide?

Răspunsurile la asemenea întrebări nu interesează pe nimeni, de fapt. Destul de repede, oamenii se instalează în noua situaţie. Femeile, ţinta atacurilor bestiale, dezvoltă o resemnare ciudată. Îşi amintesc, cu memoria speciei, arta de a îndura, foarte necesară cu multe generaţii în urmă, în timpurile biblice sau ale năvălirilor barbare, de pildă, când învingătorii ucideau fără milă femeile şi copii.

Frisonul produs de apariţia femeilor-batman slăbeşte destul de repede. Ce dacă omoară în chinuri groaznice? Moartea este moarte, la

urma urmelor. Fiecare dintre noi suntem datori cu una.

Primejdia este blazarea, spun unii, încercând să raţioneze, deşi cam nimic nu este rezonabil în ceea ce se întâmplă pe planetă. Trebuie să ne păstrăm luciditatea şi forţa de a rezista. Să găsim soluţii de salvare. Uşor de spus, cam imposibil de făcut. Asta fiindcă este vorba despre un fenomen natural. Nu există precedente. Psihologii şi neurologii sunt neputincioşi. N-au învăţat despre aşa ceva, în băncile lor de date nu se găseşte nimic asemănător.

— Vezi, Nicule, spune Baxt, devenit meditativ şi înţelept, felul nostru de a trăi este cel mai bun, într-o situaţie ca asta. Străinezii se dau de ceasul morţii, fiindcă nu sunt obişnuiţi să sufere. Ei au crezut întotdeauna că li se cuvine tot. Că doar ai văzut şi tu ce spun femeile când le moare bărbatul din senin, încă prea tânăr pentru a fi bogat. Nu?

Nicu nu spune nimic, mulţumindu-se să-l fixeze pe împărat cu ochii lui negri, sclipind de devotament, dar şi de durerea unui câine credincios care nu pricepe pentru ce a fost lovit.

— Asta o vezi în filmele americane, continuă Baxt. Ăştia nu înghit suferinţa. Ba da, dacă este a altora. Atât. Când li se întâmplă lor, îşi ies din minţi, se supără foarte tare. Ceva de speriat. Aşa era şi când am fost eu acolo, la ei. Cred că ştii şi tu, că doar ai stat vreo patru ani, dacă ţin eu bine minte. Ce spui?

Tăcere.

— Pe când la noi, spune împăratul trist, oamenii nu se gândesc atât la ei. Şi ştiu să sufere, mă. Asta este. Nu cred că durerea este numai pentru alţii. Aici este şpilul. Şi husănii sunt aşa. Nu ştiu cine de la cine s-a molipsit. Asta se cheamă fatalism oriental. Aşa spun străinezii din Occident.

— Se ridică greoi şi începe să se plimbe, fără să se mai uite la imaginile terifiante transmise din Rusia. Începe să gâfâie. Se opreşte – Aşa că lucrurile o să se întâmple cum spun eu. O să vezi.

Faţa lui Nicu se strâmbă. Venele gâtului se îngroaşă, iar buzele i se deschid de câteva ori, ca ale unui peşte scos pe uscat. Baxt îl priveşte cu mila şi dragostea unui tată căruia i-a fost dat să aibă un copil cam sărăcuţ cu duhul.

— Ce-i mă, Nicule? Vrei să spui ceva? Hm? Zi, mă!

— Cum se vor întâmpla lucrurile, Majestate? reuşeşte aghiotantul să articuleze.

Baxt îl priveşte pieziş.

— Păi, îi spune, căutându-şi vorbele, uite cum. Batmanii se vor distruge pe ei înşişi, ca nişte scorpioni puşi în acelaşi coş. Pricepi? Ei nu sunt în stare să conducă, să guverneze. Vor ajunge destul de repede să sară unul la altul, ca dulăii, când se bat pentru o căţea.

Baxt aude cu jumătate de ureche ce spune comentatorul. O explozie nucleară simulată! Asta chiar că este greu de înghiţit. Şi totuşi, s-ar părea că lucrurile taman aşa s-au întâmplat.

Oamenii au învăţat să nu se mai prea mire încă de pe la sfârşitul secolului trecut, când totul a început să fie posibil, iar libertăţile individului au explodat ca un joc de artificii (libertatea este o absurditate, ar spune Renata Santoy, teoreticiana dictaturii; şi practicanta ei, dacă ne gândim la modul capricios în care-şi arată puterea). Batmanii/mutanţii i-au ajutat – sau mai degrabă i-au silit – să ducă la perfecţiune arta de a fi blazaţi. Acum, când văd cu ochii lor cum se moare în urma unei explozii nucleare – de mărime medie, spun specialiştii –, îşi reamintesc cum este să te miri de ceva fără nicio reţinere.

Baxt şi Nicu văd cum trecătorii dintr-un oraş de mărime medie din Perú, Tacna numit, sunt volatilizaţi de o căldură uriaşă. De unde venită? Mister. Unii oameni de lângă victime nu păţesc nimic. Ceva în genul autoincinerării spontane? Probabil.

— Se pare că în corpurile victimelor se dezvoltă brusc o mare temperatură, inimaginabilă şi de neexplicat pentru ştiinţa actuală, spune comentatorul.

Alţi peruani dobândesc, de la o clipă la alta, boala de radiaţii. Le cade părul şi unghiile, iar pe piele le apar ulceraţii urâte la vedere. Unii vomită şi se lasă moale pe asfalt. Cei neatinşi nici măcar nu fug. De ce-ar face-o? Se uită înţepeniţi la muribunzi, cu ochii holbaţi şi mâinile ridicate în dreptul gurilor. Un bărbat atins de boală, cu ochii roşii şi pielea obrazului atârnând ca un maldăr de cârpe vechi, ridică un pumn tremurător înspre cer şi strigă ceva cu glas stins.

— Bă, Nicule, asta le întrece pe toate, şopteşte Baxt. Treaba începe să semene tot mai mult cu un blestem ceresc. Chiar aşa, mă? Chiar aşa? Dă-o-n morţii mă-sii de entitate sau ce-o fi! De ce nu dă o bombă atomică de-aia mare, să se termine toată chestia?

— Împăratul a răcnit ultimele cuvinte – Hm? Ce spui? Vorbeşte, mă!

Aghiotantul face aproape fără voie un pas înapoi, de parcă s-ar

teme ca nu cumva Baxt să-l lovească. Se gândeşte ce s-ar întâmpla dacă împăratul s-ar transforma în batman. Îşi aminteşte că este fiul natural al lui Baxt. *Ce mă fac dacă se întâmplă aşa ceva*? *Parcă n-am auzit până acum ca un tată să-şi rezolve băiatul*.

După nu prea multă vreme, furia lui Baxt al II-ea se stinge treptat, de parcă ar fi apărut într-o ceartă conjugală, când îşi face numărul de supărare în faţa Ceraselei, pentru ca să-i aducă aminte că în menajul lor imperial, oricât de fudulă ar fi găina, cântă cocoşul. (De altfel, indiferent de protocolul de la curţile regale de ieri şi de azi, împărăteasa continuă să meargă cu o jumătate de pas în spatele augustului ei soţ, indiferent de ocazie.)

Zilele trec repede pentru împărat. Sfârşitul de săptămână se scurge ca lichidul dintr-un vas spart. Ziua de luni este la fel de caniculară, ca şi cum vara s-ar fi înstăpânit pentru totdeauna. Împăratul se arată tot mai avid de informaţii, deşi nu prea se mai aşteaptă la noutăţi.

— Este ca un drog, mă, Nicule, oftează Baxt. Acum ştiu foarte bine ce se petrece şi tot nu mă dau dus de aici. De parcă aş aştepta nu ştiu ce minune. Ce-ar mai putea fi? Nu văd ce. Vreun fel de moarte specială? Cum n-a mai fost până acum? Se poate. Şi ce dacă?

Totuşi, realitatea are din nou un zvâcnet imprevizibil. După ce s-a înfiorat în faţa celor atinşi de o explozie nucleară petrecută doar în minţile lor, Baxt are ocazia să vadă trageri în ţeapă. *Chiar în România*, *futu-i maica mă-sii*! *Se putea să nu fim noi mai ai dracului decât alţii la chestii slabe*?

Nu există ţepe, desigur. Oamenii întinşi pe jos se comportă, însă, ca şi cum în corpurile lor ar pătrunde un obiect ascuţit şi bine uns cu grăsime de porc, care străbate ţesuturile fără să atingă vreun organ vital, ieşind în cele din urmă prin umărul drept.

Când ţeapa îi intră în trup, condamnatul scoate un ţipăt slab, mai degrabă surprins decât îndurerat, iar apoi rămâne nemişcat, ca şi cum ar dori să uşureze cât îi stă în putinţă pătrunderea corectă a parului asasin. Ochii lui larg deschişi exprimă uluirea moartă, trăită de un om ajuns pe lumea cealaltă. Niciun suspin nu se ridică de pe buzele lui albite. Se aud doar zgomote slabe, de intensitatea celor scoase de nişte chibrituri rupte unul câte unul, făcute de ţeapa care pătrunde încet în corp. În cele din urmă, executatul, mort şi viu în acelaşi timp, rămâne nemişcat, urmărind cu dementă atenţie ce se petrece în el.

Baxt a trăit experienţe homosexuale, cea mai dramatică dintre toate fiind cea din compania splendidului şi supradotatului Brad Johnson. Atracţia pentru bărbaţi i-a apărut doar de câţiva ani, fiind conformă cu profilul psihic al bărbatului vârstnic, Majestatea Voastră, după cum i-a spus psihiatrul Curţii, un român cam dus cu pluta, dar bun în meseria lui.

Doctorul Vasilescu, acesta este numele lui, a rezistat în postul bine plătit şi dătător de securitate socială (niciodată un poliţist nu-i spune bă, husăne, ia mai du-te tu în pizda mă-tii!; are un apartament bun; copii lui s-au aranjat foarte bine în străinătate şi-l invită uneori; merge la congrese internaţionale) fiindcă este un neconformist.

Cândva, la începutul domniei, l-a contrazis făţiş pe Baxt, spre furia de-abia reţinută a aghiotantului Gore, predecesorul lui Nicu, iar împăratul a reacţionat pe dos. În loc să se supere şi să-l trimită undeva, cu picioare în cur, i-a spus bine, bă, mi-ai plăcut, nu eşti de-al nostru, da' ai ceva coaie.

Poate că şi din experienţele lui homosexuale – puţine în fapt, multe în imaginaţie – iese experienţa dătătoare de aproape-infarct a lui Baxt.

Traşii în ţeapă sunt atât de minuţios prezentaţi! De parcă s-ar fi aflat acolo jos la picioarele împăratului, pe covorul în tonuri stinse, de culoarea cafelei cu lapte, adus la Micul Palat din ordinul Ceraselei şi aşternut în salon. După ce aceştia dispar, Baxt vede un om cam de vârsta lui şi tresare uşor, nici el nu ştie de ce.

Acesta merge pe stradă într-o localitate de pe lângă Cravy şi, fără vreo pricină vizibilă, se opreşte brusc, cu mâinile întinse în lateral, ca şi cum ar fi fost înşfăcat de doi bărbaţi duri. Baxt ştie că aşa se petrec lucrurile în mintea omului, un rom obişnuit, având o faţă ce exprimă împăcarea cu viaţa şi cu sine însuşi. *Ce se întâmplă*? N-are timp să-şi repete această întrebare, fiindcă se trezeşte culcat – el însuşi – pe jos, în stradă. Trecerea dintr-un corp în celălalt se petrece lin. Împăratul ESTE omul acela, gândeşte şi simte în locul lui. Ultimul gând rezonabil este nu cumva ăsta mi-a luat locul la Bukry?

După ce a fost trântit fără milă pe asfaltul stricat şi murdar, plin de ambalaje, hârtii aduse de vânt şi chiştoace fumate până la filtru, Baxt este întins cu faţa în jos. Bărbia lui este strivită, în ochi îi intră praful stârnit de încălţările elegante ale agresorilor. Doi bărbaţi îi ţin mâinile întinse în părţi, ca şi cum l-ar răstigni, iar alţi doi îi desfac

picioarele. Cineva îi sfâşie colanţii, dezgolindu-i fesele slabe, jalnic de moi. Îşi dă seama ce i se întâmplă, dar nu-i vine să creadă. Aşa ceva nu se poate. *Să mă violeze în plină stradă*? *Pe mine*, *un om bătrân*? *Nu*, *vor doar să-şi bată joc*. *M-au luat drept altul*. *Numai aşa ceva ar putea să fie*.

Simte apoi că este străpuns, delicat la început, de un obiect ascuţit, rece ca gheaţa şi alunecos ca ea. *Aşa ceva nu se poate*, *visez*. Aude un pârâit stins, venit dinăuntrul lui şi îl fulgeră o durere vie, ca şi cum un animal cu dinţi ascuţiţi ar fi intrat în el şi l-ar muşca adânc. Simte nevoia cotropitoare să urle, dar o forţă necunoscută îi încleştează fălcile. Nu scoate nici măcar un suspin. Corpul lui se relaxează, de unde până mai înainte fusese încordat ca al unui bolnav de tetanos.

Eliberarea de durere vine repede, miraculoasă. Dintr-odată, corpul îi este anesteziat, ca şi cum ar fi paralizat. Simte cum obiectul cel distrugător pătrunde tot mai adânc în el, dar durerea nu mai există. Îl stăpâneşte acum o toropeală. Sunt drogat? îi fulgeră prin mintea slăbită. Repede, vârful obiectului îi străbate plămânul drept şi îi iese prin umăr, însângerat. Pe vârful ascuţit, uns cu untură de porc, sângele nu reuşeşte să adere şi se strânge în picături ce se desprind şi cad pe trotuarul murdar. Pe lângă vârful ţepei se scurge surprinzător de puţin sânge.

Revenind pentru o clipă în vechea sa existenţă, Baxt îşi aminteşte ce a citit cândva despre trasul în ţeapă, poate cea mai cumplită formă de ucidere inventată de bolnava minte omenească. Au existat experţi, călăi cu destule cunoştinţe de anatomie pentru a nu ucide victima, mulţumindu-se s-o anestezieze. Astfel, mortul cel viu nu pierea nici din cauza distrugerii unor organe vitale şi nici nu suferea un atac de inimă, un infarct izbăvitor. Idealul călăului era să-l aducă pe omul viu/ucis într-o stare de trecere între viaţă şi moarte, să-l facă un fel de zombi lipsit de dureri, dar în stare să-şi dea seama ce se întâmplă cu el.

Despre Vlad Ţepeş s-a scris că obişnuia să ia masa între ţepele unde atârnau duşmanii lui. Au minţit cronicarii? Asta n-are prea multă importanţă. Ideea este că înţepaţii erau obligaţi să audă mustrările domnitorului şi să nu moară decât într-un târziu, după ore întregi de visare, de zăbovire asupra unor amintiri pe cale să se şteargă, să asculte vorbele fostului lor duşman, fără să simtă ură, frică sau dorinţă de a răspunde sau de a blestema.

Nicu, iuţit la minte de privelişte, se gândeşte că oamenii au renunţat la aşa ceva fiindcă nu i-au mai ţinut nervii. Pe călăi. Trebuie să fii de piatră, pentru ca să-i ridici pe oameni cu un fel de macara şi apoi să-i tragi în jos, cu braţele şi mai ales cu picioarele mult desfăcute, să-i înfigi într-un par bine ascuţit, uns cu grăsime. Sau să-i ţii pe jos, bine ţinuţi de mâini şi de picioare şi să-i străpungi împingând parul paralel cu solul. În secolul trecut, cugetă aghiotantul, fără să-şi dea seama că gândurile lui s-au schimbat ca printr-o şmecherie de bâlci, au fost mulţi ucişi, dar fără cine ştie ce cruzime. Îi ajutau să moară repede.

Cu gândurile aiurea, Nicu nu vede din prima clipă că împăratul tremură şi după aceea se întinde moale pe jos, de parcă ar fi Opruno cu boala lui, ducă-se pe pustii. Aghiotantului îi trebuie un oarecare timp pentru a reacţiona. Când acest interval trece, Nicu tresare ca electrocutat. Glasul lui este sincopat de îngrijorare, pronunţă cuvintele de parcă le-ar căuta într-o limbă pe care tocmai o învaţă:

— Majestatea Voastră, ce se întâmplă? Ordonaţi să chem un doctor?

Baxt nu-l aude. Se află în orăşelul situat nu departe de Cravy. A fost traversat de ţeapă şi acum a picat într-o reverie neputincioasă, de tălâmb. Nu mai este în stare să-şi ducă niciun gând până la capăt. Nici nu mai gândeşte, dacă prin aşa ceva înţelegem o activitate cât de cât logică. Prin minte îi flutură frânturi de amintiri, regrete palide în legătură cu nişte amărâte rateuri amoroase din tinereţe, de pe vremea când încă mai credea că iubirea este şi altceva decât o vorbă goală, folosită în cântece de pahar, senzaţii dulci-amare de sfârşeală, mai degrabă plăcute.

Nu ştie prea bine ce s-a întâmplat cu el, cine sunt oamenii aflaţi în picioare în jurul lui. Nu le poate vedea decât pantofii viu coloraţi şi partea de jos a colanţilor, de sub care iese un păr des, de ţap sau de mistreţ. N-are puterea să gândească sunt un muribund, mi-au prelungit agonia peste măsură de mult, printr-un mijloc drăcesc. Este în stare doar să plutească inert într-un lichid vâscos, care miroase vag a latrină, dătător de somn, să aştepte moartea ca un animal spintecat, necunoscător al gândurilor şi cuvintelor, să bănuiască, vag, că aceasta nu va veni prea curând.

Când revine în Micul Palat, desfigurat, cuprins de frisoane, de parcă vara atotstăpânitoare ar fi fost detronată de iarnă, printr-o lovitură de stat, Baxt se vede înconjurat de trei medici în halate albe.

Unul dintre ei este cel care l-a castrat pe Tom Santana, cu un prea multă vreme înainte. Împăratul îl recunoaşte şi se strâmbă. *M-am purtat cu Santana ca un batman*, *fără milă*, *ca un animal sălbatic*.

— Cum vă simţiţi, Majestatea Voastră? îl întreabă medicul cu pricina, părând sincer îngrijorat.

Ăstuia chiar îi pasă de mine. *Ştie că dacă dispar eu şi el poate să zboare*. *Chiar pe lumea cealaltă*.

— Ajutaţi-mă să mă ridic! porunceşte împăratul cu voce de om foarte bolnav. De ce m-aţi lăsat acolo jos?

— Vă rugăm să ne iertaţi, Majestatea Voastră, spune cel mai tânăr dintre medici, un ins rezultat din căsătoria dintre un ţigan şi o româncă, dar am observat că suferiţi dacă vă mişcăm din loc.

Aşezat pe fotoliul său ponosit, Baxt simte cu uşurare că toate senzaţiile fioros de estompate au dispărut, iar sentimentul ceţos de a fi viu şi mort în acelaşi timp, de asemenea. Încet-încet, redevine conducătorul Împeriului Romin, mai bine zis ultima ipostază a acestuia, aceea de bătrân hâtru şi oarecum resemnat, dar încă în stare dă fie autoritar când situaţia o cere.

— Se pare că-mi este dat să trăiesc chestii nebuneşti, spune, fără să se adreseze cuiva anume.

— Glasul lui se drege, semănând tot mai mult cu acela cunoscut de toţi – Duceţi-vă, măi! le face medicilor un semn molatic, fluturându-şi încet palma groasă. Nu mai am probleme.

Şeful medicilor se înclină adânc, imitat imediat de ceilalţi doi oameni în halate albe.

22. Casa Presei

Joi, 1 august – luni, 5 august 2058

Pentru cei şapte din echipa concepută de mintea posedată a răposatului Tom Santana, zilele se scurg anormal de repede, de parcă s-ar afla toţi în virtual, unde întotdeauna lucrurile se derulează cu iuţeală, ca într-un vis unde se face că alergi după un tren în plină viteză şi-l ajungi (semn că mai ai energie) sau îl vezi îndepărtându-se inexorabil, ca o iubire imposibilă (semn că nu prea mai ai).

Joi, după ce Ion se întoarce din expediţia lui nocturnă, tulburat de presimţiri urâte, cei şapte bântuie încă o dată prin fosta Casă a Presei, căutând nici ei nu ştiu ce. Părăsesc corpul central şi ajung în locuri unde aproape nu se poate pătrunde din cauza zidurilor stricate, căzute unele peste altele, ca nişte cărţi de joc făcute din beton armat.

Merg în urma fantasmelor. Acestea *sunt de capul lor*, *nici nu prea ne mai ascultă ordinele*, *dar nici noi nu prea avem chef să le spunem ce să facă*. Se tot duc, fantasmele, pe coridoare dărăpănate, fără să mişte pânzele mari de păianjen, iar cei patru bărbaţi şi trei femei ştiu că trebuie să le urmeze. *Numai un ritual poate fi*.

Când ziua toridă începe să se transforme într-o înserare mai puţin agresivă, dar aproape la fel de călduroasă, aud un glas insuportabil de dulce. Ca întotdeauna, îl ascultă cu o uşoară nelinişte. *Nu pot să mă obişnuiesc cu vocea asta şi nici nu pricep cum este posibil să mă simt atât de ameninţat atunci când o aud*. Hilde spune:

— Trebuie să mâncăm, dragii mei. Nu suntem fantasme, totuşi.

(Au avut suficientă apă minerală. Brad, de departe cel mai solid dintre toţi, a cărat-o de la Micul Palat, fără să se plângă măcar o singură dată că este folosit pe post de hamal.)

Toţi sunt de acord să plece în oraş. Încă o dată, între ei se manifestă o concordanţă de păreri ce-ar putea să-i pună pe gânduri, dacă ar observa-o. Până la constituirea echipei, între Hilde şi Jack, dar şi între Jane şi Brad s-au schimbat destule replici sarcastice. Nu mai există aşa ceva. Nici ceilalţi nu se mai contrazic, de parcă ar fi cu toţii fraţi gemeni univitelini.

Intră în Herestry, dar nu o iau în direcţia Micului Palat. Cotesc spre stânga, pe lângă malul fostului lac, umplut astăzi cu gunoaie şi acoperit foarte conştiincios cu un strat de pământ după ce Baxt s-a instalat în Herestry. Înserarea devine tot mai stăpânitoare, mai imperioasă. Dintre fantasmele pururi înainte-mergătoare, cel mai bine se vede Anabela. Din când în când, la intervale egale de timp, ea devine uşor fosforescentă, ca un balon din vis.

Când ajung pe malul opus al fostului lac s-a lăsat întunericul. Vor vizita un restaurant dubios, cum sunt toate cele aflate departe de Piaţa Concordiei.

— Nu ştiu dacă este tocmai bine să intrăm aici, spune nesigur Ion. Sunt tot felul de oameni.

— Nu-i nimic, intervine arogant Cerasela, îndreptându-şi spinarea ei de elefantă şi ridicându-şi sfidător sânii uriaşi. Măcar o să vedem dacă suntem în stare de ceva.

În România, multe lucruri au rămas cam ca înainte. Printre acestea, restaurantele, la fel de nesigure în privinţa alimentelor şi băuturilor, la fel de puţin curate. Acolo unde intră cei şapte muschetari

(nu muşchetari, a precizat Ion, cel care a găsit această poreclă), pe vremuri, adică prin 2010, a fost un restaurant de lux, unde curvele şi peştii lor mişunau, iar lumea bună venea însoţită de bodyguards, pentru a gusta viaţa lumii interlope de pe margine, fără să se mânjească prea mult. Dacă dolarii zburau într-un număr suficient de mare, fete superbe, unele dintre ele fotomodele afirmate, deveneau nişte fiinţe foarte abordabile şi nespus de înţelegătoare.

Acum, lucrurile s-au schimbat în mod radical. Eleganţii şi bănoşii de altă dată au dispărut, lăsându-le locul unor fiinţe blazate, capabile să se învioreze doar dacă prizează un charlie sau se injectează cu vreun elixir al paradisului (sintetic, distrugător). Vechea trepidaţie nesăţioasă a oamenilor de la Dunăre şi Carpaţi în preajma femeilor, vocaţia lor pentru curvăsărie (sau preacurvie, dacă preferaţi) s-a transformat într-o chemare mult mai leneşă şi mai puţin spectaculoasă.

Pasiunile exprimate cândva prin ciudatul cuvânt „dragoste" nu mai sunt la îndemâna oricui. Soţiile oamenilor puternici, doamnele din top, doar ele îşi mai permit să suspine de amor la pieptul păros al vreunui amant profesionist. Faptul că ţara este un teritoriu practic închis a schimbat mentalitatea oamenilor, făcând-o oarecum asemănătoare cu aceea a unor deţinuţi. Drogul tranchilizant, distribuit oamenilor obişnuiţi printr-o mie de mijloace, precum şi mesajele subliminale transmise fără încetare prin holoviziune au şi ele un rol important. Oamenii s-au muiat.

Apariţia batmanilor, cugetă Ion, dând curs vocaţiei sale bolnăvicioase pentru speculaţii intelectuale, a fost un fel de revoluţie. Sătui de moleşeală, oamenii au găsit un mijloc radical de înviorare. Revolta s-a exprimat întotdeauna prin agresivitate, la urma urmelor. Poate că batmanii nici nu sunt invenţia Entităţii, ci au ieşit din minţile celor din România.

În restaurant este lume puţină. Cei şapte pun două mese una lângă cealaltă şi se aşază. Fantasmele sunt în preajma lor, la o oarecare distanţă, ca nişte câini de pază invizibili pentru ceilalţi clienţi. Chelnerul, un ins foarte slab, cu o mutră de vicios, se uită ţintă la Cerasele şi apoi scutură din cap de câteva ori, ca şi cum ar vrea să alunge o insectă supărătoare. Nu se poate, spune toată fiinţa lui scheletică. *Ce să caute împărăteasa aici*, *cu amărâţii ştia*?

Mănâncă nişte fripturi făcute din carne sintetică. Garnitura este

preparată din ceva ce aduce a cartofi prăjiţi, dar este tot sintetic.

Cei trei paranormali veniţi din Occident nu arată prin nimic că mâncarea le-ar provoca silă. Nici Jane nu strâmbă din nas.

— Văd că vă place foarte mult friptura, spune ironic Ion.

— N-are nicio importanţă ce mâncăm, spune Hilde. Avem alte priorităţi.

— Se gândeşte o clipă – De fapt, cred că mi se pare bună. Cinstit. Şi tu, îi spune lui Ion, vei descoperi curând că este o mâncare foarte bună.

Apoi se uită toţi la Cerasela, de parcă ar fi auzit simultan o comandă în nişte căşti invizibile. *O scârbesc chestiile astea*? *Sau mănâncă*?

— Da, răspunde împărăteasa la întrebarea telepatică. Am mâncat şi lucruri mai bune, dar nu mă plâng.

— Pe faţa ei se citeşte nu se ştie ce resemnare ciudată – Aflu cum sunt la gust alimentele sintetice. Nu-mi displac.

Li se aduc şi nişte cutii cu bere sintetică. Cerasela bea fără fasoane. Când îşi ia cutia de la gură, mustaţa ei fină este transformată într-o linie de spumă albă. Se şterge cu mâna stângă, cu un gest foarte firesc pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi şase.

La o masă situată nu departe de a lor se află un grup format din cinci oameni foarte bruneţi, îmbrăcaţi, toţi, în colanţi de culoarea cerului de vară şi bluze roşii. Dacă n-ar fi atât de murdari, ştirbi şi neraşi, ai putea să crezi că fac parte dintr-un grup paramilitar sau dintr-o sectă religioasă. Aceştia, nu se ştie de ce, încep să se înjure, din ce în ce mai murdar, vorbind tot mai tare şi sfârşind prin a urla. Se pare că s-au format două grupuri, fiindcă fiecare sudalmă se referă la mai mulţi.

— Futu-vă muma-n cur de poponari! Ce pizdele mamelor voastre căutaţi aici? Să vă fut în beregăţi! Asta să vă fac!

— Labagii căcăcioşi! Ce vreţi bă, futu-vă la doseni, să vă fut!?

— Bă, cufuriţilor, să-mi bag picioarele în mingeacul ăla plin cu scârnă al mamelor voastre!

Trece o vreme până când Ion îşi dă primul că de fapt grupul lor este ţinta înjurăturilor.

— Ăştia ne caută pricină, spune el în româneşte, înţeles doar de Cerasela şi Brad. Adică, traduce în engleză, vor să ne atace, dar mai întâi se montează, ca gorilele. Este un obicei al locului.

— Interesant, murmură Brown. *Mă întreb care va fi pretextul propriu-zis*. *Vin la noi şi ne lovesc*? *Sau ne împuşcă*?

— *Deocamdată*, *speră că noi vom riposta într-un fel sau altul*, *spune Ion*.

— *Poate te înşeli*, *intervine Jack*. *Nici măcar nu se uită la noi*.

— Îşi întrerupe pentru mai multe secunde emisia telepatică – *Ba nu*, *ai dreptate*. *Ştiu că aşa este*. *Intenţionează să le atace*.

În timp ce oamenii smoliţi continuă să înjure, întorcându-se de tot mai multe ori înspre cei şapte. Fantasmele, nevăzute pentru ceilalţi din restaurant, îşi opresc mişcările fără rost şi par a asculta.

— Uitaţi-vă la creaţiile noastre, spune Ion. S-ar spune zice că înţeleg înjurăturile şi sunt curioase ce se va petrece.

Doi bărbaţi dintre cei îmbrăcaţi în costum roşu-bleu se ridică alene de la masă şi vin spre grupul împărătesei. Nu par chiar deloc prietenoşi. Unul are gura strâmbată, de parcă ar fi suferit o pareză şi s-a vindecat doar parţial. *Sunt batmani*? *Sau doar simulează*?

Printre ciudăţeniile din ultimele zile se află şi pseudobatmanii, o specie nouă de escroci, numiţi în popor şuşanişti, cu un cuvânt azi necunoscut, venit cine ştie cum dintr-un trecut îndepărtat. Şuşaniştii se dau drept batmani, fac un teatru nemaipomenit, ameninţă şi cer să fie îmbunaţi. De multe ori, trucul lor reuşeşte. Oamenii sunt atât de speriaţi, încât sunt gata să le dea aproape orice, numai să nu fie ucişi.

— Ca *insectele care seamănă cu viespile*, *dar n-au ac*. *Aşa sunt ăştia*.

— *Ăştia cum sunt*? *Autentici sau falşi*?

— *Falşi*.

— *Da*, *aşa este*.

Cerasela ridică mâna dreaptă, ca şi cum ar cere cuvântul. Arătătorul ei gros, cu inel mare, indică un punct misterios din ţesătura de grinzi metalice pe care se sprijină tavanul.

— *Crezi că suntem în primejdie*?

— *Nu*. *Băieţii ăştia sunt nişte caraghioşi*. *Li s-a sculat lor să facă mişto de noi*. *Văd că numai Brad este mai de Doamne-ajută*, *mai solid*.

Cei doi au ajuns la masa lor şi se sprijină de ea, ca şi cum ar fi obosiţi. Cei şapte îi privesc cu bunăvoinţă ironică.

— Da, băieţi ce doriţi de la noi? îşi foloseşte *împărăteasa* vocea ei plăcută de mezzo-soprană.

— Bani, dolărei, cât mai mulţi.

— Insul întinde alene spre pieptul imens al Ceraselei mâna sa nespălată, cu unghii îndoliate şi rupte – Hai, mai repede! Dacă nu vreţi să fiţi rezolvaţi!

Când mâna omului este pe punctul s-o atingă pe împărătească, scena se modifică brusc. Din două salturi, pisica uriaşă inventată de Cerasela, până atunci o prezenţă discretă, aproape translucidă, tremurând nevăzută de ceilalţi pe undeva prin apropiere, se apropie de masă şi loveşte mâna insului de jos în sus, cu o remarcabilă precizie. Mişcarea pare delicată, dar braţul omului sare în sus, mai-mai să înceapă a zbura spre grinzile întunecate din tavan. Se aude un trosnet slab. O entorsă sau chiar o fractură?

Omul scoate un urlet de agonie şi se retrage mergând de-a îndărătelea. Celălalt începe o fugă dementă spre ieşire. Se loveşte de câteva mese, cade, se ridică repede, cu mişcări smucite. Urlă:

— Batmanii!

Companionii lor rămaşi la masă sunt împietriţi, cu gurile căscate şi ochii holbaţi. Unuia îi curge saliva pe bărbie. Apoi, ca la un semn ocult, cad toţi deodată în genunchi şi încep să se văicărească. Glasurile lor groase de coioşi nu sunt obişnuite cu rugăminţile:

— Cruţaţi-ne, că avem familii! Ăştia erau cu noi, dar noi nu suntem vinovaţi. Iertaţi-ne, oameni buni!

Cel cu mâna atârnând se împleticeşte până lângă cei căzuţi în genunchi şi îi imită. De durere, nu este în stare să spună niciun cuvânt. Plânge urât, schimonosindu-şi faţa colţuroasă, de fiinţă brutală.

— Vă rog să mă iertaţi! se milogeşte el. Am copii, oameni buni!

— În ochii lui apar nişte luminiţe demente – Nu mă rezolvaţi! N-am ştiut… Am glumit! Vă rog să mă iertaţi!

— Plecaţi dracului de-aici! le aruncă dispreţuitor împărăteasa. Nu vă mai satură Dumnezeu…

Cei patru se adună de pe jos cu mişcări smucite, stângace. Plâng şi reuşesc nişte zâmbete servile, ce stau strâmb pe feţele lor. Se depărtează mergând cu spatele. Bâiguie:

— Să vă dea Dumnezeu sănătate! Trăi-v-ar Cel de Sus! Voi şi copiii voştri, să trăiţi!

Ajunşi aproape de ieşire se întorc şi o iau la fugă, împleticindu-se.

Ceilalţi consumatori au asistat nemişcaţi. Oamenii spun că aceasta este atitudinea potrivită atunci când unul sau mai mulţi

batmani se înfurie. *Aşa se purtau pe vremuri, când nimereau în preajma unei feline mari, libere. Mişcările le iritau pe fiare. Dacă stăteai liniştit, aveai o şansă să scapi cu viaţă*. Nu mai fumează, nu mai beau. Palizi sau mai degrabă pământii, se uită şi aşteaptă.

— Ce spuneţi de pisică? se interesează Ion. Şucară, nu?

— Se întoarce spre Cerasela – Cum i-ai ordonat? N-am simţit absolut nimic. Vreau să spun, n-am auzit.

Cerasela ridică din umerii ei masivi. (*Niciun luptător de sumo nu s-ar ruşina cu ei*.)

— Nu i-am dat niciun ordin. A făcut treaba de capul ei.

— Autonomia, spune Brown. Se consolidează.

— Numai să nu se consolideze prea tare, intervine Ion.

Jane, foarte tăcută în ultima vreme, se strâmbă drăgălaş, amintindu-i lui Brad de perioada de glorie a amorului lor.

— Nu contează, spune ea, străduindu-se să nu pronunţe prea neglijent şi astfel să nu fie înţeleasă de autohtoni. Oricum lucrurile au luat-o razna. Suntem nişte jucării în mâna nu ştiu cui. Nu cred că putem face prea mult.

— Îl priveşte binevoitor pe Brad – Ce spui? Ce părere ai? Hm?

De la scena din spital, playboy-ul dâmboviţean a rămas cu un mic blocaj psihic. Cândva trebuia să mi se întâmple şi mie aşa ceva, îşi spune. Adică să-şi bată joc de mine o femeie aşa cum i se scoală ei. Dar nu atât de repede. Aşa ceva păţesc cei din branşa mea pe la vreo cincizeci sau chiar mai târziu. Ceva s-a clintit în siguranţa lui de sine. Ce pizda mă-sii, dacă mai păţesc câteva chestii dintr-astea, rămân impotent, dracului!

Se uită pieziş la Jane, fără să îndrăznească s-o privească în ochi. Dacă o apucă iar spumele alea mari, cum spun ţiganii? Mă face de căcat faţă de oamenii ăştia cumsecade.

— Cred că ai dreptate, spune. Nu cred că facem ce vrem noi. Cineva ne comandă.

Ceilalţi ştiu, nu se poate spune cum, ce s-a întâmplat între Brad şi Jane. Îşi dau seama că orice conflict între ei este de domeniul trecutului.

— Nu mai suntem în stare să ne certăm, schimbă vorba Hilde. Ăsta este adevărul.

— Creierul poliencefalic, croncăne Brown.

Când dau să plătească, chelnerul cel borţos, la început destul de

puţin politicos, îi refuză, făcând aproape o criză de isterie.

— Nu, vă rog din suflet, nu aveţi nimic de plată! Este din partea casei. Ne-a făcut o deosebită plăcere.

— Are lacrimi în ochii lui roşii de băutor – Vă aşteptăm oricând cu deosebită plăcere.

Răutăcioasă, Cerasela insistă:

— De ce să nu plătim, mă? Ce, ne ştii de undeva? Ai vreo treabă cu noi?

Apare şeful, „managerul". Un ins la patruzeci de ani, cu părul negru corb lins şi încheiat într-o coadă cu ornament. Braţele lui subţiri sunt tatuate cu siluete de bărbaţi musculoşi. Reuşeşte să plângă de-a binelea. *Parcă văd că este poponar*. *Ce să-i faci*? *Dreptul lui*! (Gândul se formează dintr-odată în toate cele şapte creiere.)

— Vă rugăm din tot sufletul să acceptaţi mica noastră atenţie, miorlăie el, frângându-şi mâinile.

— Bine, mă, spune Cerasela, privindu-l ca pe o insectă ciudată.

Mergând prin parc, în urma fantasmelor devenite, *numai Dumnezeu ştie cum*, suficient de fosforescente pentru a le lumina întrucâtva drumul, împărăteasa are o nedumerire.

— *Cum se face că nimeni nu mă recunoaşte*? *Că doar mă ştiu toţi foarte bine*.

— *Oamenii nu văd*, *în general*, *decât ceea ce se aşteaptă să vadă*, *explică firoscos Ion*. *Asta este*. *Nimeni nu-şi poate închipui că împărăteasa umblă fără pază prin oraş*.

**

Vineri dimineaţa, niciunul nu se grăbeşte să plece din fosta Casă a Presei. „Managerul", de parcă ar fi ştiut ce învârt ei prin Bukry şi unde dorm, a ieşit personal după ei şi i-a implorat, cu ochii în lacrimi, să accepte două sacoşă mari cu merinde şi apă minerală.

Stau întinşi pe paturile sordide şi nu li se pare deloc neplăcut faptul că n-au unde să se spele. Nimeni dintre cei şapte nu este neglijent de felul său, dar ceva s-a schimbat.

— Cred că ne-am molipsit de delăsarea tradiţională a autohtonilor, presupune Ion, apucat de una dintre crizele sale speculative şi vesel dintr-un motiv numai de el ştiut. Chestiile astea psihice se iau.

— Renunţarea la obişnuinţele de igienă occidentale pare a-l fi bine dispus grozav – O să vedeţi ce bine este aşa. Omul îşi pierde toate

angoasele.

— Nici tu nu crezi ce spui, mormăie Jack. Ştii foarte bine că nu asta este explicaţia.

— *Ne pierdem puţin câte puţin individualităţile, de fapt.*

Ceva din comportamentul fantasmelor ar putea să sprijine această teorie. De unde până atunci plăsmuirile s-au comportat, în linii mari, ca nişte animale bine dresate care păstrează distanţa, acum stau în imediata lor apropiere, de parcă ar fi apucate de amoruri imposibile. Nimănui nu i se pare ciudat ceea ce se întâmplă.

Şamanul, în mod normal foarte distant şi înstrăinat, arătând ca un frate geamăn al lui Brown, răpit de sălbatici şi crescut în junglă, s-a transformat într-o fiinţă (!?) nespus de prietenoasă, ba chiar greţos de linguşitoare. El îi tot dă târcoale bătrânului şi-l atinge, dacă astfel se pot numi întrepătrunderile de o clipă ale celor doi. În acele momente, înfăţişarea lui Brown se schimbă, de parcă ar fi o holoimagine pe punctul de a se dezagrega. S-ar spune că centenarul Brown va dispărea în infinitul mic, descompletând echipa.

Nu se întâmplă aşa. Bătrânul (botezat Oku) reapare de fiecare dată, iar şamanul se îndepărtează puţin, pentru a reveni imediat lângă silueta de corb a creatorului său.

Şi celelalte fantasme se comportă ca nişte câini linguşitori/iubitori.

— Ar trebui să fie filmate toate chestiile astea, spune Ion, într-un moment când Anabela îi dă pace, dispărând. Cred că aşa ceva nu s-a mai întâmplat vreodată.

— Nu contează, spune Brad absent.

Şi el este foarte solicitat de dragon (o apariţie masivă şi totuşi cât de graţioasă!). *Cred că o să mă ţicnesc, cu animalul ăsta în spatele meu. Să-l botez? Scrânteală curată… Şi totuşi, mă simt ca şi cum totul ar fi normal, până la coadă. Cum să-i zic? Brutus! Ca pe dulăul lui Argy. Şi ăsta este un fel de câine.*

Dragonul pluteşte deasupra lui (dirijabil bizar) şi apoi se lasă încet în jos, acoperindu-l cu o ceaţă verzuie şi făcându-l să simtă un fel de greaţă, de parcă ar intra în virtual. Când se întâmplă aşa, ceilalţi nu-l mai văd foarte clar.

Jane, nemaipomenit de sufletistă, zâmbeşte drăgălaş şi-i spune:

— De fiecare dată când începi să dispari, mi-e teamă… Ştiu că nu poate întâmpla aşa ceva şi totuşi…

— Brutus, articulează hotărât Brad. Acesta este numele.

— *Te-am auzit mai înainte, Brad. Nu mai uita că eşti tot timpul în legătură cu noi.*

— *Da, Brutus este un nume foarte frumos. Toate animalele astea sau ce-or fi trebuie botezate.*

Ziua de vineri trece pe nesimţite. Toţi şapte stau întinşi (ca la o intrare prelungită în virtual) şi plutesc într-o reverie ce nu se mai termină. Fantasmele le dau târcoale, se contopesc cu câte unul dintre ei, dispar, pentru a reapărea brusc. Nu se aude niciun zgomot, de parcă totul s-ar petrece în VIS.

Spre seară, reuşesc să se ridice şi să mănânce din sandvişurile „managerului". Beau apă minerală adusă din ţări străine şi apoi alunecă iar în starea lor intermediară, situată în teritoriul straniu dintre somn şi veghe.

Sâmbătă dimineaţa, tuturor li se pare că s-a schimbat ceva. *Asta este o altă etapă*, le răsună în creiere. Se ridică din paturi cu mişcări elastice. *Numai că nu facem gimnastică de înviorare*.

Apoi trec, caraghios de repede – dar nimeni nu observă comicul situaţiei –, la botezarea creaturilor încă anonime.

Jane se agită, de parcă ar fi vorba să găsească un nume pentru propriul ei copil. Îşi frânge mâinile, fumează. Ceilalţi o privesc liniştiţi, aşteptând în tăcere. Fata se încruntă, îşi duce mâna la frunte, îşi trece nervos degetele lungi şi subţiri prin părul verde. Pantomima ei este nefirească în situaţia dată, dar nu-i nimeni s-o constate. În creierele (creierul?) echipei nu se mai află niciun pic de simţ al umorului. Nici măcar Ion, bufonul grupului, nu se amuză. Dimpotrivă i (li) se pare că este foarte firesc ca Jane să aibă mari frământări şi să se teamă de alegerea unui nume nepotrivit (nefast?).

— Amandina, geme uşurată Jane, de parcă ar fi reuşit în fine să expulzeze fătul. Amandina, Amandina, da!

Ceilalţi sunt cât se poate de serioşi, fără nicio urmă de ironie.

— Bun, spune Brown. Să auzim celelalte nume.

— Dracula, se aude glasul subţirel al lui Jack.

— Nemesis, ciripeşte Hilde.

Mai rămâne ca împărăteasa Cerasela să găsească un nume pentru creatura ei.

— Să mă gândesc un pic, zice ea foarte serioasă. Aici este o chestie, ştiţi asta. Noi şi arătările astea suntem, cum să vă spun? într-o

singură oală. Numele fac parte din reţetă, din ceea ce băgăm în ciorbă, cum ar veni.

Încuviinţează toţi, înclinându-şi în acelaşi timp capetele.

Cerasela se plimbă printre paturi, mişcând aerul cald cu masa ei de hipopotam. Pisica se iveşte din neant şi merge pe urmele ei, atât de aproape, încât de câteva ori o intersectează. Partea de corp intrată în imaginea pisicii devine neclară şi tremurătoare.

O să ne digere, *la un moment dat*. *Ne vor fagocita*, *aşa cum au făcut ţiganii cu românii*. Este unul dintre ultimele gânduri „rezonabile" ale grupului.

— Safta, ăsta este numele, spune Cerasela.

— *Foarte bine*. *Acum*, *un ciclu s-a încheiat*. *Rămâne să găsim doar un nume pentru grupul nostru*, *pentru noi*.

— *Numele va apărea de la sine*.

— *Da*.

Vine amiaza zilei de sâmbătă. Se bea apă minerală şi se discută doar telepatic. Sau mai degrabă se monologhează. Asta fiindcă aceleaşi gânduri şi cuvinte se formează în minţile tuturor, ca în cazul unei hipnoze de masă. Ascultă spusele cuiva. Ale cui?

Cu adevărat ultimul cuvânt gândit şi întrucâtva înţeles de ei înşişi este Heptagon. Este numele grupului lor. Îşi dau seama de asta, cu bruma de luciditate a unor oameni aflaţi în pragul morţii, când realitatea devine o umbră străpunsă de siluete neclare, iar vocile se estompează şi se sting.

Se întind pe paturi cu mişcări de somnambuli. Nu mai ştiu cine sunt, cum îi cheamă, ce fel de preferinţe au. NU mai sunt indivizi.

Intră într-o lume a oamenilor-umbre. Da, aşa trebuie să fie după moarte, ar putea să-şi spună, dacă ar fi în stare să raţioneze. Suntem nişte spirite. Corpuri eterice? Nu vrem nimic, tot ce putem face este să privim fără mirare.

Fantasmele încep nişte manevre de neînţeles. S-ar spune că încearcă să fuzioneze, la rândul lor. N-are cine să le urmărească dansul ciudat.

Luni, fantasmele rămân stinghere, ameninţând parcă să se disipeze. Cei şapte redevin nişte oameni obişnuiţi, reuniţi de întâmplare şi aflaţi în pragul plictiselii. Îşi amintesc destul de vag de „creierul poliencefalic" şi de „decorporalizare". Povestea cu batmanii li se pare destul de banală. Prea mult s-a discutat despre chestia asta,

spune unul. Nimeni nu-l contrazice.

Au uitat de discuţiile lor telepatice. S-a dus naibii şi armonia dintre ei. Replicile în contradictoriu au reapărut. Hilde este iarăşi veninoasă şi ameninţătoare cu insuportabilă blândeţe. Jane, cu părul ei verde cu tot, a redevenit o golancă. Ce-i drept, una de un fel special, venită tocmai din State.

— Ce-a fost n-a fost, spune Ion marţi seara.

— Stau cu toţii întinşi pe paturi, ca bolnavii netransportabili din salonul unui spital ruinat de un cataclism – Poate că am visat. Sau ne-a hipnotizat cineva. Pe toţi.

— Am revenit de unde am plecat, intervine posac Brown.

Hilde este veselă fără motiv. Îşi scutură părul blond, care devine tot mai slinos cu fiecare noapte petrecută Casa Presei.

— Nu se ştie unde se va ajunge, spune. Poate că asta a fost calea aleasă pentru noi.

— V-aţi dat seama că nu mai putem vorbi în gând? întreabă Brad.

Vocea lui baritonală, caldă, de superbărbat le curentează uşor pe cele trei femei din echipă.

— Asta este ceva la mintea cocoşului, spune împărăteasa uşor iritată. Bineînţeles că am observat.

Modul popular de a fi al împărătesei a început să lase locul unor mici accese de aroganţă

— Curios lucru, comentează Jack, făcând aluzie la Hilde, cum unii dintre noi pot să fie atât de bine dispuşi. Poate este un drog în aer.

— Este un drog în mintea ta, ripostează ţâfnos Hilde.

— Este ca o călătorie în timp, spune Ion. Mergem înapoi, spre ziua când am venit aici. Acum nu mai trebuie decât să dispară fantasmele şi totul va fi ca la început.

23. Obor Market

Luni, 5 august 2058

Lucrurile se schimbă repede în locul numit de jurnaliştii cei deştepţi plexul solar al imperiului creat de Batman întâi.

Probabil că entităţile, *acolo unde mă-sa or fi*, în dimensiunea lor inaccesibilă şi de neînţeles pentru pământeni, sunt în fine satisfăcute de abundenţa informaţiilor inedite. Pământenii, în schimb, iau cunoştinţă de noutăţi în mod nemijlocit, le trăiesc. Pentru mulţi dintre ei, marea noutate este propria lor moarte violentă.

Dimineaţa, pe la nouă, cei mai mulţi fani dorm încă prin cotloanele lor din preajma fostei pieţe. Doar câţiva şi-au ocupat locurile pe păturile îndoite de mai multe ori, în sala numită a tronului.

— Bă, spune un fan către un alt băutor de bere sintetică, noi nici nu mai suntem în stare să ne mirăm. Este ca la barbut, bă. Ce vine… Primim orice şi ne zicem numai eu să nu crăp, de restul mi se rupe.

— Da' la familie nu te gândeşti?

— Ba da, da' ce pot să fac? Pot eu să-i ajut cumva? Nici dacă m-aş face batman n-ar fi cine ştie ce. Că doar ai văzut, au fost cazuri ca un batman să-şi rezolve nevasta şi copiii. Când le vine spumele alea mari, nu mai cunoaşte pe nimeni.

— Nu te mai miri de nimic, rânjeşte celălalt, da' ţi-ar plăcea să fii batman… Este? Futu-te-cur să te fut! Nu le niciunul care să nu vrea.

Primul scuipă pe jos şi trage gânditor din ţigară.

— Bă, uite cum stă chestia. Dacă te faci batman, poţi să scapi. Adică poţi s-o mierleşti, normal, dar mai greu. Nu se prea rezolvă între ei, că doar ştii.

— Stai să vezi! Nu te grăbi! O să se mănânce între ei, ca câinii turbaţi. Eu aşa simt. O să vină şi timpul ăla.

O femeie forţoasă, cu ochi strălucitori de drogată, trece pe lângă ei cu paşi mari de trăpaş.

— Parcă văd că şi asta este batmaniţă. Ce spui?

Celălalt dă din cap a aprobare. Apoi se scarpină de nădejde pe sub colanţii săi murdari.

— Ce-i, mă, te mănâncă coaiele? îl întreabă celălalt, fără nicio urmă de zâmbet.

— Stă o clipă pe gânduri – Ce-ar fi dacă batmaniţele astea s-ar încăiera cu nea Preasfântul şi cu ăilalţi batmani?

— Ar fi urgie. Numai dracul ştie ce-ar ieşi din chestia asta.

Renata, îmbrăcată în straie tradiţionale ţigăneşti, în care predomină roşul, cu salbă de aur la gât, apare dinspre partea din spate a halei. Pe acolo intră numai Batman şi câţiva devotaţi ai acestuia.

Unde doarme Preasfântul? Puţini ştiu. De altfel, fanii nu ţin să afle asemenea amănunte. Pentru ei, Batman este doar cel care stă tolănit în jilţul său şi dă ordine. Batman le transmite un fel de putere necunoscută, din care nimeni n-a mai gustat până acum. Nu prea sunt în stare să treacă în cuvinte ceea ce simt. Se mulţumesc să-şi repete, atunci când stau în faţa lui: Simt că trăiesc, simt că trăiesc. Nu puţini

spun şi altora, cu patimă, aceste vorbe sau unele asemănătoare ca înţeles.

Ar fi prea simplu, cugetă Rogers, sosit şi el aproape în acelaşi timp cu Renata, dar pe intrarea principală, dacă i-aş considera nişte convertiţi religios. Lucrurile sunt mai complicate. Cred că îi excită grozav posibilitatea de-a deveni batmani. Numai asta poate să fie. Renata Santoy a renăscut de-a binelea, de când s-a transformat. Jurnalistul simte un fior de frig între omoplaţi. Dar dacă eu însumi m-aş contamina şi aş uita toate principiile mele democratice? Nu cumva dorinţa asta m-a adus şi mă ţine aici? Dacă sunt un sociopat şi încă nu am devenit conştient de adevărata mea vocaţie?

Refuză să se se gândească prea mult la aşa ceva, dar în acelaşi timp, „cu umilinţă, cu groază" (Borges), simte că posibila experienţă îl tentează foarte mult, de parcă ar fi o femeie a altuia.

Pe la ora unsprezece apare Batman, însoţit de cei patru fii spirituali ai săi şi de înfricoşatul Fane. Merge cu paşi rari, plin de măreţie exagerată, de parcă ar fi un rege intrând pe o scenă de teatru. *Ăsta este un histrion înnăscut*.

Renata se află deja în jilţul/tronul ei. Fanilor nu li se mai pare ciudat faptul că îl tratează de la egal la egal pe Batman şi că acum, spre o pildă, nu se ridică atunci când îl vede, mulţumindu-se să-i facă un semn cu mâna ei frumoasă, nemuncită. La început, când l-au văzut pe Preasfânt că o instalează pe un fotoliu adus special, s-au mirat puţin. Apoi au acceptat noua situaţie. Ce să-i faci? Dacă avem un împărat, nu ne trebuie şi împărătească? Nu? Aşea este, bă.

Deşi nu sunt chiar deloc curioşi de felul lor, fanii au aflat că Batman şi Renata n-au treabă la aşternut. Nea Preasfântul ăsta nu prea le are cu femeile. O fi mai bine aşea. Că femeile numai necazuri aduce. Este?

După ce Batman îşi aprinde un Espero (fumează în continuare trabucuri din rezerva lui Baxt al II-lea), Renata aşteaptă un timp în tăcere şi apoi îi spune, aplecându-se elegant spre el, de parcă s-ar afla la un summit sau la un congres internaţional:

— Trebuie să afle s-a întâmplat. Să ştie toţi la ce să se-aştepte.

— Povestea cu ăia nevăzuţi?

— Da.

— Pot să ne facă vreun rău? Ce spui?

Renata pare uşor agasată. Se străduieşte să rămână calmă.

Idiotul ăsta crede că totul merge perfect. Nu are imaginaţie. Sau are, dar numai în legătură cu alţii. Atunci când este să-i lichideze.

— Sigur că pot. Era cât pe aici să-l omoare pe fiul tău. Doar ai văzut.

Batman face un gest de plictiseală. Nu crede că s-ar afla în primejdie. *Ce-i aia decorporalizare? Prostii de femeie… A citit prea mult la viaţa ei, asta este. Cum să-ţi trimiţi sufletul în altă parte şi tu să rămâi pe loc? Aşa ceva nu se poate. Corpul ete… Cum? Eteric, da. Căcat. Nu cred eu în chestii de-astea.*

Renata a căpătat, însă, un soi de putere asupra lui. Fiindcă este mult mai tânără, dar şi pentru că lui Batman nu-i prea place să ia hotărâri. Când este într-o asemenea situaţie, iar ceilalţi se uită în gura lui, aşteptându-i decizia, simte un fel de ameţeală neplăcută şi trebuie să facă un oarecare efort pentru a şi-o ascunde.

Mai este şi scena uciderii lui Santoy. Batman a văzut multe la viaţa lui, mai cu seamă de când a dobândit puterea, dar o asemenea moarte, nu. După ce bătrânul a explodat ca o grenadă făcută din carne şi oase, Batman a simţit cum în el se naşte o frică nu prea mare, dar rezistentă. Ca şi cum i-ar fi apărut pe neaşteptate în maţe un şoarece deocamdată cuminte, dar oricând în stare să se înfurie şi să înceapă, de nebun, să roadă.

Preasfântul tresare uşor, atunci când Renata, prima batmaniţă din lume, îi spune în româneşte:

— Chiar acum trebuie să afle toţi ce s-a întâmplat. Eşti de acord?

— Da. Spune-le tu! *Că vorbeşti româneşte aproape bine. Ţi-a ascuţit benga minţile, peste noapte.*

— Uite ce este, continuă Renata.

— Vechea ei faţă de intelectuală perversă şi nu prea energică s-a schimbat, căpătând o duritate arogantă – Trebuie să ne unim. Toţi batmanii. Şi femeile-batman.

— Batmaniţele, cum ar veni.

Renata nu gustă slaba încercare a lui Batman de a glumi. Vorbeşte înainte, de parcă nu l-ar fi auzit:

— Se pare că oamenii aceştia au puterea de-a se uni. Dacă nu făceau aşa, fiul tău i-ar fi rezolvat. Dar s-au lipit între ei şi au scăpat. Noi trebuie să facem la fel.

Batman, nedumerit şi parcă puţin umilit:

— De unde ştii chestiile astea?

Batmaniţa ridică din umeri:

— Ar trebui să le ştii şi tu.

Din când în când, pentru puţină vreme, Renata redobândeşte vechiul ei fel de a fi. Pe măsură ce trece timpul, aceste pauze sunt tot mai rare şi mai scurte. Treptat, văduva Santoy se instalează în noua ei condiţie.

— O să ştii, fii fără grijă, continuă ea. După ce ne unim, o să ne citim gândurile mai uşor decât acum.

— Îşi ridică sprâncenele subţiri, elegante – Uite, acum noi doi nu putem comunica telepatic. De ce oare?

— Tele… Cum?

— Adică fără să vorbim. Tu reuşeşti, în schimb, cu fiii tăi.

— Păi… Nu ştiu nici eu ce să zic.

— Batman simte că-l apucă durerea de cap, din senin – Cine mai ştie ce-o fi…

Renata este la fel de energică precum o tânără soţie decisă să-şi impulsioneze cu orice preţ bătrânul soţ. Vocea ei este de-a dreptul metalică:

— Bine. O să le spun eu.

Îi face un semn poruncitor lui Fane. Acesta se apropie de ea cu mişcări furişate şi priviri lăcrimoase de câine lovit care vrea să-şi îmbuneze stăpânul mânios.

— Cheamă aici toţi batmanii şi batmaniţele. Vezi cum vorbeşti cu ei, nu cumva să se supere cineva.

Fane priveşte pe furiş înspre Batman. Acesta îşi clatină a aprobare capul chel. *Ce pizda mă-sii*, *femeia asta este mai tare* decât *el*?

Rudele spirituale ale celor doi şefi încep să apară curând după plecarea lui Fane. Sunt oameni foarte deosebiţi între ei. Dacă fiii lui Batman, patru la număr, sunt oameni simpli, ca şi tatăl lor spiritual, printre cei din generaţiile următoare se întâlnesc persoane în stare să-l mire pe un observator calm şi detaşat (deşi aşa ceva nu mai există probabil nicăieri). Sunt şi câţiva intelectuali, precum şi nişte bărbaţi în putere, având siguranţa de sine a unor oameni de afaceri obişnuiţi să poruncească şi să fie ascultaţi.

Printre femei, situaţia este şi mai ciudată. Fără să vrea, Renata le-a însămânţat nu numai pe unele dintre multele târfe din preajma lui Batman, ci şi pe câteva persoane foarte distinse, bune chiar şi pentru cercul intim al lui Baxt al II-lea. Printre batmaniţe se află şi două fete

cu înfăţişări de eleve nevinovate. Privirile lor pervertite de putere sunt cum nu se poate mai contrastante cu feţele curate, neatinse nici măcar de ridurile din jurul gurii, numite ale invidiei.

În faţa celor două jilţuri/tronuri se formează un semicerc. Bărbaţii nu par a băga de seamă că se află lângă nişte femei. Nu se deranjează să le facă loc sau altele de acest gen. Se înghesuie ca nişte fotbalişti în zidul făcut la executarea unei lovituri de pedeapsă. Sau ca nişte călători indiferenţi aflaţi într-un mijloc de transport aglomerat. *Curtoazie*? *Nu*. *Nimic asemănător*.

Căzând (urcând?) pentru o clipă în vechea ei personalitate, Renata are timp să gândească: *Fie ei bărbaţi sau femei*, *nu mai au niciun interes pentru sex*. *Trăiesc agresivitatea şi asta la este destul*.

În grupul de mutanţi se află treizeci de bărbaţi şi nouăsprezece femei. Deşi sunt persoane foarte diferite, seamănă între ele prin expresiile dure, fără nimic de felul camaraderiei sau al amiciţiei firave de pahar sau de pat. Pe feţele lor se poate citi doar indiferenţa cruntă a narcomanului pentru orice nu este drogul său. Dar şi interesul dement pentru un susur discret, nespus de promiţător, auzit de fiecare înăuntrul său.

Ăştia aşteaptă doar CLIPA CÂND ÎI VA APUCA. *Până atunci*, *trăiesc într-un fel de hibernare*.

— Fiţi atenţi, vă rog, începe Renata, fără să se ridice din fotoliu. S-a întâmplat…

Toţi mutanţii, inclusiv Batman şi Renata, tresar uşor, de parcă ar fi aţipit şi îi trezeşte un zgomot nu prea puternic, mai degrabă plăcut. În priviri luceşte mirarea foarte slabă şi apoi satisfacţia palidă.

— *Ce*? *Merge şi aşa*? *Da*?

— *Ce pizda mă-sii este asta*? *Cum*, *pot eu să le citesc gândurile ăstora*? *Şi ei ştiu ce-mi trece mie prin devlă*? *Mă uit eu în mansarda Grangurelui*?

— *Ia mai taci*, *mă*! *Vezi cum vorbeşti despre Preasfântul*! *Că de nu*…

— *Ce-mi faci*, *băi*? *Mi-o iei la muie*? *Da*? *Asta îmi faci*?

Toţi aud cacofonia de gânduri. Batman bagă de seamă că se conversează şi despre el însuşi, dar nu se supără. *Ce* dracu', *sunt copii şi nepoţii mei*! *Nu*?

Renata zâmbeşte superior către el:

— Vezi? Se întâmplă cum am spus eu. Trebuie să ne unim, dacă

nu vrem s-o încurcăm.

— Se ridică şi împunge aerul din faţa ei cu degetul arătător – *Vedeţi că se poate*?

— *Da*, *aşea*le. *Numa că ce facem cu treaba asta*? *La ce ne foloseşte*?

— *O să aflaţi imediat*, *toţi*, *de la Mielu*.

Aşa îl cheamă pe fiul lui Batman, cel care a intrat în conflict cu echipa celor şapte ciudaţi de la Casa Presei.

— *Vrea să ne termine*, *bă*. *Asta vrea*. *Au fost mai mulţi*, *drac*u' *să-i ia*. *Nu ştiu cum au ajuns aici*, *dar am simţit că o încurc*. *Puteau să mă rezolve*, *dar nu-ş' ce benga i-a apucat şi s-au cărat*.

— Sunt şi femei printre ei?

O voce bine stăpânită, cultivată. *De doamnă dintr-alea care stă în Piaţa Coardei*, *cu balabanii la uşă*.

— Nu ştiu. (*Uite c-a-nceput să dea pe gură*.) Am simţit doar că erau mai mulţi.

— Se scarpină în cap – Femei? Poate că da. Am auzit cum vorbeau între ei, dar nu erau glasuri. Vorbeau în gând, aşa cum putem şi noi să facem.

— Şi?

— Nu ştiu.

— *Ce contează*? intervine Renata. *O să vedem noi cum sunt*.

— Continuă nemilos, folosindu-şi glasul neplăcut, de femeie fără milă – Dacă au sau n-au ceva între picioare.

24. Info Center

Marţi, 6 august 2058

Împăratul s-a ghiftuit de informaţii îngrozitoare. Ceva s-a defectat în el din această pricină. Nu mai sunt în stare să mă uit. Dacă o ţin înainte aşa, mă îmbolnăvesc sau chiar o mierlesc. Cu toate acestea, stă mai departe înţepenit pe fotoliul lui. Nu se mai bărbiereşte, nu mai bea din vinul său roşu, contraindicat pentru hipertensivi. (Majestatea Voastră, i-au spus cândva medicii, nu credem că este tocmai bine să… Ştiţi, vinul roşu… Ia să mă mai scutiţi cu ştiinţa voastră!) Fumează, în schimb. Multe trabucuri Espero.

Aghiotantul Nicu a acceptat să stea jos, în prezenţa lui Baxt al II-lea, doar atunci când a simţit că leşină de oboseală. Se află acum în dreapta lui Baxt, pe un scaun de catifea galbenă. Este foarte palid. Barba nerasă, neagră-albăstruie, este un semn de doliu pentru nevasta

şi cei doi copii ai lui, morţi pe neaşteptate, ucişi de un batman necunoscut. Sau, cine ştie? de otrava care pluteşte în aerul oraşului, împrăştiată de minţile celor răi.

Ştirile despre mutanţii ucigaşi s-au împuţinat. Pe întreaga planetă se răspândeşte tot mai mult un mod blazat de a privi lucrurile. Oamenii încep să se obişnuiască cu mutanţii, să-i considere ceva în firea lucrurilor, precum infarctul de miocard, fibrilaţia ventriculară şi cancerul. Poate că şi în această privinţă supuşii lui Baxt al II-lea sunt nişte deschizători de drumuri. Este logic să fie aşa. *Din moment ce batmanii au apărut aici nu este normal ca şi antidotul psihologic să se ivească tot în România*? Ba da.

Cum în lumea anului 2058 mentalităţile se nasc şi se răspândesc nesănătos (sau providenţial) de repede, ideea că mutanţii fac parte din peisaj şi trebuie acceptaţi cu mult calm devine un loc comun. Moare cutare? Ce să-i faci? Dacă-l curăţa un cancer? Ai mai fi făcut un asemenea circ? Nu. Ei bine, asta este situaţia. Chestiune de pură statistică.

— Trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt, spune preşedintele Statelor Unite, într-un discurs către naţiune, ce se doreşte un apel către toţi oamenii planetei. Să fim obiectivi. Trebuie să ne organizăm ţinând cont de faptul că oricine poate să moară oricând. Şi până acum am ştiut că suntem muritori şi oricui i se poate întâmpla un accident. Situaţia nu s-a schimbat în mod esenţial. Spre deosebire de trecut, moartea cuiva nu mai poate fi prevăzută în chip rezonabil.

— Are dreptate ăsta, îi spune Baxt lui Nicu, făcând semnul încuviinţării din capul lui mare cât o baniţă. Şi înainte era tot aşa. Era cineva scutit? Numai că acum treaba este altfel. Oricine poate să moară AIUREA, pricepi, Nicule?

— Într-o asemenea situaţie, continuă imaginea tridimensională, perfect de fidelă a omul tuciuriu şi încărunţit, aflată în faţa celor doi din Bukry, regulile sunt altele. De exemplu, sistemul nostru electoral nu mai este funcţional. Nu este suficient un preşedinte şi un vicepreşedinte. Fiecare om cât de cât important trebuie să aibă mai multe dubluri. Asta pentru ca în caz de nevoie să se poată opera schimbări repede şi eficient.

Împăratul se înroşeşte (de fapt, se învineţeşte) la faţă. Opreşte sonorul cu o mână tremurândă. Buzele celui mai puternic non-batman din lume se mişcă fără să mai scoată vreun sunet. Trabucul imperial

tremură. Scrumul cade pe covorul gălbui.

— Ia ascultă, Nicule! spune împăratul, cu un glas în care tremură o emoţie de neînţeles. Fii atent aici! Dacă aş fi batman sau mutant, cum spun ăştia, aş putea să-l rezolv? Numai uitându-mă la el?

Aghiotantul îl priveşte întrebător, încordându-se pe scaunul lui, gata să sară în picioare.

— Pe preşedintele Americii, mă! Ce dracu'! Pe ăsta din faţa noastră.

Nicu nu spune nimic, mulţumindu-se să se holbeze cu devotament.

— Ştiu că batmanii pot să opereze şi aşa, continuă Baxt, nemaipomenit de excitat, de parcă tocmai şi-ar fi învins o impotenţă rebelă, penibil de învechită. Dacă mă fac batman, înseamnă că pot fi mai tare decât cel mai tare.

— Se montează din ce în ce mai mult – Da, aş putea să-i fac bucuria asta! Futu-l în cur de papacioc!

Poate furia să nască un batman şi nu doar să fie trăită de un batman deja existent? Răspunsul este afirmativ, dacă avem în vedere metamorfoza lui Baxt al II-lea.

Nicu nu este în stare să-şi pună asemenea întrebări complicate. Ce-i stă la îndemână este să priceapă adevărul. În faţa unui Baxt întinerit cu douăzeci de ani, cu ridurile şi pungile vinete de sub ochi dispărute, el simte că i-a venit clipa morţii. *Primul rezolvat este totdeauna unul din apropiere*. *Pe cine îi cad ochii mai întâi*. *Chestia asta se ştie*. *Atât mi-a fost*. *Mă duc după nevastă şi copii*.

Rămâne nemişcat pe scaun, cu bustul drept, de parcă ar poza pentru o imagine tridimensională, din acelea care te cam sperie cu realismul lor nebunesc, nimănui necesar. Vede cum împăratul se ridică printr-o mişcare smucită, de sportiv cuprins de streche şi începe să înjure cu patimă, ca şi când ar fi scăpat după multă vreme dintr-un loc unde vorbirea protocolară este obligatorie. În acest timp se plimbă încolo şi încoace, păşind cu o energie grozavă, de drogat aflat la apogeul puterii sale artificiale.

Cu o întârziere de neconceput mai înainte la el, Nicu se ridică şovăitor şi aşteaptă, urmărindu-l cu privirea lui neagră pe Baxt.

Vede cum furia împăratului creşte fără încetare, ajungând la nişte cote greu de admis la un om bătrân şi nu tocmai sănătos.

FACE UN INFARCT?

Nici vorbă de aşa ceva. Împăratul s-a mai simţit atât de bine poate doar atunci când avea douăzeci de ani şi le impresiona cu scula lui smolită pe blondele vesele din State. Starea lui de prosperitate fizică şi psihică devine chiar mai bună din clipă în clipă, deşi nu se prea poate aşa ceva. *O să plesnesc de ce bine şi puternic mă simt*.

Vine repede momentul când Baxt nici nu-şi mai dă seama că s-a petrecut o schimbare profundă cu el. A căzut în noua lui condiţie, ca o ghiulea într-o masă permisivă, atât de penetrabilă. Pătrunde tot mai mult şi nu mai ştie nimic de starea lui anterioară. Împărat? Nimic de acest gen. O forţă a naturii, stihinică, ferită de orice păguboasă conştientizare a actelor sale, iată ce este.

Pe Nicu, aghiotantul devotat, îl zăreşte atunci când nu mai ştie absolut nimic despre trecută lui condiţie şi s-a transformat într-un animal atras în vârtejul destinului său. Ce fel de destin? De distrugător, de exterminator. (De pacificator?)

Nicu are timp doar să-l vadă pe împărat apropiindu-se de el cu nişte paşi cumplit de elastici şi de tăcuţi. Îi aude gâfâitul şi îi vede dinţii deveniţi foarte mari (i se pare doar că este aşa?). Ultimul lui gând, înainte ca beregata să-i fie sfâşiată, iar sângele să-i ţâşnească din carotidă cu o forţă de arteziană este *aşa ceva nu se poate*, *împăratul nu poate să-mi facă mie aşa ceva*, *doar sunt băiatul lui*, *el m-a făcut*, *nu este posibil*.

Uite că este posibil, ar putea să-i spună un martor al scenei, dacă Nicu ar mai fi viu şi n-ar mai mişca decât prin nişte ultime contracţii inconştiente ale muşchilor. O fi Baxt tatăl tău bun, dar batmanul n-are nici tată nici mamă (Ha, ha!). Când i se pune pata, îl rezolvă pe cel mai apropiat de el. A picat măgăreaţa pe tine. Ce pot să-ţi fac? Doar să te îngrop mai mult sau mai puţin creştineşte, atât.

Beţia cea urâtă a împăratului se stinge. Ieşit din ceaţa roşie a furiei fără margini, îl vede pe fostul său fiu natural şi aghiotant transformat într-o marionetă însângerată.

— Ce s-a întâmplat aici? se întreabă cu vocea lui veche de bătrân înţelept şi obosit. Că n-am văzut şi n-am auzit nimic. Ăsta-i Nicu al meu?

În trecut a tot spus despre aghiotantul lui: *Ăsta este mai ceva decât Iulian*, *băiatul meu cel mai mare*. *Şi decât ăilalţi copii*. *Un câine credincios*. *Nici Cerasela nu-l ajunge în chestia asta*. Acum mai are energie doar cât să trăiască o mirare palidă vizavi de faptul că nu simte

nici cea mai mică emoţie.

— Ce pizda mă-sii, şopteşte pentru sine, băiatul ăsta mi-a fost foarte apropiat. Şi, uite… Parcă mi se rupe de moartea lui.

Vreun belfer dintre cei cărăbăniţi în ţări străine ar putea să-mi spună că am devenit amoral, adică nu mai aveţi treabă cu normele morale, Majestatea Voastră. M-ar lăsa rece. La drept vorbind nici n-aş înţelege chestia asta cu normele morale. Dacă fac un efort, îmi aduc aminte ce înseamnă, dar, nu ştiu cum să zic, parcă nu mă privesc.

Trece o vreme până când Baxt reuşeşte să facă legătura între cele două părţi ale noii sale personalităţi.

— Da, acum m-am prins, mormăie tot mai încântat de sine. Dracul ştie care batman m-a făcut ca el. Sunt batman, urlă triumfător, de parcă ar fi reuşit să servească cu vârf şi îndesat o tânără fată cu coapsele foarte tari şi deloc permisive.

Bate din palme, ca un sultan. Nu apare nimeni. Apasă un buton şi începe să urle, cu o voce de animal înfuriat, nemaiauzită de cineva mai înainte. Este auzit în tot Micul Palat.

— Unde sunteţi, bă? Unde benga aţi dispărut? Luaţi chestia asta de-aici!

25. Casa Presei şi Obor Market

Miercuri, 7 august 2058

Miercuri dimineaţa, în aer pluteşte primul miros vag al toamnei. În seara precedentă, cei şapte au fost pe punctul de a renunţa la toată acţiunea. Ce sens mai are să continuăm, dacă am redevenit nişte oameni obişnuiţi? Mai bine ne ducem fiecare acasă la el şi aşteptăm evenimentele.

Nu s-a întâmplat aşa. Cu o smucitură brutală, timpul a început iarăşi să se deruleze în sens invers. S-au întors în vechea situaţie, fără să se mire sau să protesteze, platonic, mustrând forţele ironice care îi manevrează. Acum sunt din nou culcaţi în paturile lor sordide. Respiră slab, iar feţele lor sunt foarte palide.

Fantasmele se mişcă anarhic prin preajmă. Nu par a fi observat ceva în neregulă la genitorii lor. Din când în când, volumele lor incerte, făcute parcă din fum colorat, devin ferme. Atunci devin făpturi aievea sau, cel puţin, holograme perfecte.

Uneori se produc contopiri neaşteptate şi apar astfel hibrizi imposibili, cum ar fi cel între androidul Nemesis (ieşit din mintea perversă a Hildei) şi pisica Safta, creată de Cerasela.

Aliajul realizat din Brutus, dragonul lui Brad, şi şamanul Oku, cel atât de asemănător cu aproapenemuritorul Brown se iveşte o făptură/imagine schimbătoare. Mai întâi, un dragon având capul de totem al lui Oku, apoi un şaman încheiat prin capul numai fălci şi ochi bulbucaţi al unui dragon, ce aminteşte de o pictură murală egipteană. Apare şi o imagine neclară, în care caracteristicile celor doi sunt amestecate atât de mult, încât cu greu se mai poate spune de unde s-a plecat: un fel de animal himeric, de culoare verzuie, cu un absurd păr lung, împletit în multe codiţe subţiri.

Combinaţiile nu sunt rezistente, durează cel mult câteva minute şi apoi se destramă, apărând iarăşi fantasmele, aşa cum au fost când au răsărit din neant, în faţa ruinelor numite cândva Casa Presei.

Minţile celor şapte zumzăie la unison, dar nu vehiculează cuvinte/gânduri, ci doar imagini. Ei văd cum fantasmele se combină în configuraţii schimbătoare, naive, parcă realizate de un copil la calculator.

Uitându-se la tot acest desfrâu de culori şi volume, cei întinşi pe paturi nu se miră şi nici nu se plictisesc. Îi bântuie doar o nemulţumire fără obiect. Ceva asemănător simt probabil animalele în preajma unui cutremur. N-au cuvinte să-şi descrie trăirile. Locuiesc doar în ele, ca nişte peşti în acvariu.

Treptat, pe măsură ce fantasmele se combină şi se recombină tot mai frenetic, nemulţumirea este înlocuită de o satisfacţie animalică. O căldură plăcută îi cuprinde. Aşa se simte un şarpe sătul aflat la soare, pe o piatră încinsă. Da, ar putea să spună, dacă n-ar fi uitat să vorbească şi să gândească în concepte, dacă n-ar fi devenit ceva fără nume, format din combinarea a şapte personalităţi, acum lucrurile se îndreaptă în direcţia cea bună.

Poate că noua alcătuire va căpăta conştiinţă de sine, iar unul dintre inerţii ei componenţi va prinde glas, pentru a-şi comunica trăirile şi ideile. Deocamdată, însă, nu poate fi vorba despre aşa ceva. Nimeni nu i-ar putea contacta. Sunt singuri în lumea lor cețoasă, au regresat sau au evoluat acolo unde cuvintele sunt o prisosinţă.

(Sunt cumva manevraţi de o Entitate? De entităţi? Nu se ştie. Doar un narator omniscient ar putea răspunde la aceste întrebări.)

Când metamorfozele, contopirile şi separările devin foarte rapide, iar componentele nu mai pot fi distinse, precum în experimentul lui Newton în legătură cu lumina, satisfacţia animalică,

fără concept a organismului format din creierele celor şapte atinge punctul culminant. Este modul lui de a „înţelege" că fuziunea fantasmelor a fost înfăptuită.

La ora 11, 23 Casa Presei este transformată într-un uriaş şi nemaivăzut instrument de suflat. O furtună stârnită din senin (tornadă?) se abate asupra masei de beton armat şi scoate sunete înfiorătoare. Ferestrele puţinelor spaţii locuite îşi pierd, cu pocnete de pistol, foliile de plastic, iar ramele de metal (câte au scăpat hoţilor) se cutremură şi zăngăne. În aer se mişcă violent un nor de praf şi gunoaie, cu nesfârşit de multe ambalaje colorate.

Cei din Echipa Santana nu ştiu ce se întâmplă. Praful şi resturile ce năvălesc şuierând peste ei nu-i deranjează deloc. Palizi şi nemişcaţi ca nişte morţi, inconştienţi, nu simt cum sunt zgâlţâiţi în paturile lor de spital. Statutul lor de animal format din mai mulţi indivizi (ceva asemănător, poate, unui recif de corali şi mai puţin unui muşuroi de furnici) le permite, în schimb, un rudiment de sentiment al împlinirii. Senzaţia de uşurare a unui peşte care a reuşit să-şi depună icrele/lapţii acolo unde trebuie? Sau un orgasm primitiv, necunoscut de oameni?

Combinaţia ceţoasă rezultată din contopirea celor şapte fantasme dispare. La 11, 28 furtuna îşi schimbă brusc direcţia şi se îndreaptă spre sud, purtând norul de gunoaie peste stâlpii ce au susţinut cândva fire electrice (demult furate), făcând să şuiere arborii de plastic.

* * *

În fief-ul lui Batman întâi se petrec schimbări. Sub îndrumarea uneori isterică, dar de cele mai multe ori convingătoare a Renatei, batmanii se organizează.

— Ce facem noi aici? întreabă retoric văduva Santoy. Ne distrăm la nesfârşit? Nu cumva dorim mai mult decât să stăm în hala asta? Hm? Ce aveţi de spus?

Nu se ştie cum, vocea ei de femeie veninoasă se aude foarte bine, de parcă în hală ar fi fost instalate dispozitive de amplificare. Româna ei s-a îmbunătăţit de la o zi la alta. *Acum nu mai are nici accent*! *Este posibil aşa ceva*? *Este cumva un geniu*? Din intelectuala cu vederi democratice a ieşit la iveală un dictator. Memoria ei, de asemenea îmbunătăţită în chip aproape miraculos, îi readuce în minte tot felul de amănunte despre proiectele unor tiranii luminate, menite doar să netezească drumul spre democraţia adevărată, unde nu există

profitori şi visul egalitarist devine realitate.

Pe cei mai mulţi dintre cei aflaţi de faţă nu-i prea interesează ce spune doamna din State, făcută româncă peste noapte. Batmanii se află în majoritatea timpului în starea lor de apatie dintre crize, iar ceilalţi, candidaţii la postura de batman sunt prea obsedaţi de visul lor de putere pentru a da atenţie unor *vorbe căcăcioase*.

Batman întâi, redus foarte repede la un rol decorativ, trage din trabuc şi ascultă neatent. *Până la coadă*, *femeia asta face ce nu pot eu să fac*. *Poate scoate ceva din toată chestia asta*. Renata nici nu i-a mai cerut părerea, atunci când le-a vorbit oamenilor despre o ţară a batmanilor.

— Trebuie să ne organizăm, spune. Avem un împărat, rânjeşte ironic, fără teamă că Batman ar putea să se supere pe ea, ne trebuie şi un guvern.

Repede iese la iveală faptul că doar femeile transformate sunt într-adevăr interesate de crearea unui stat al batmanilor, capabil să se transforme într-un imperiu. Bărbaţii-batman se arată de acord mai mult pentru a nu o contraria pe împărătească (la început, titlul acesta a fost folosit în bătaie de joc, dar n-a trecut multă vreme până când oamenii au început să vorbească despre *împărăteasa noastră* fără nicio urmă de ironie). Femeile, în schimb, par a se fi molipsit de la pasiunea isterică a Renatei.

— Să-i călărim şi noi pe porcii ăştia de bărbaţi, că ei au fost peste noi întotdeauna, spune o batmaniţă mai dezgheţată, care se tot foieşte în preajma Renatei şi încearcăsă i se bage sub piele.

Renata zâmbeşte/rânjeşte cu bunăvoinţă. Nu trebuie să vorbeşti aşa! o mustră ipocrit pe batmaniţă. Noi dorim dreptate. Asta vrem. Nu democraţie ipocrită.

Batmaniţele sunt tot mai înfierbântate, iar Renatei îi fulgeră de câteva ori prin minte ideea că matriarhatul este soluţia pentru toate problemele planetei. Ce se petrece seamănă destul de mult cu visele de mărire ale lui Baxt din virclub. Femeile sunt cel puţin la fel de nemiloase ca împăratul.

Să-i lichidăm imediat pe toţi cei nesupuşi! Fără judecată şi chestii dintr-astea, care durează ani de zile.

Telepatia va înlocui toate celelalte forme de comunicare! mai întâi noi, iar după aceea poate şi ceilalţi oameni, care nu sunt batmani.

Rogers, jurnalistul tolerat de Renata, în special pentru că

vorbeşte o americană adevărată şi nu una de şcoală, ca oamenii din România, pendulează între dispreţul ironic şi tentaţia ciudată, aproape irezistibilă, de a se lăsa contaminat de frenezia femeilor-batman. Pofta de-a se transforma într-un sufletist precum oamenii din România i s-a ivit şi fiindcă marţi pe la prânz şi-a văzut moartea cu ochii.

Vede foarte clar cum s-a întâmplat totul, de parcă s-ar afla în faţa unui holovizor. M-a apucat din senin o criză de sufocare. Mi-am dus mâinile la gât, ca unul lovit de infarct. N-am mai avut aer. Cred că m-am învineţit. Cei din jurul meu nu mi-au dat nicio atenţie.

— Totul este în ordine? m-a întrebat Renata.

N-am fost în stare să-i răspund. N-am putut decât s-o implor din priviri să mă ajute cumva. În ochii ei reci am văzut indiferenţa absolută, de parcă aş fi fost un păianjen, care se mai zbate puţin înainte de a-şi da duhul, cu labele arse de un copil răutăcios

Atunci s-a produs o cotitură. Am mai trăit câteva asemenea chestii în viaţa mea şi pot spune că sunt un om norocos. Împărăteasa s-a strâmbat şi, parcă în silă, şi-a ridicat stânga într-un gest nu lipsit de oarecare măreţie, cu palma îndreptată spre mine. Apoi s-a încruntat şi şi-a mişcat buzele, articulând nişte vorbe numai de ea însăşi auzite. M-a privit ţintă, de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze. Ochii ei căprui mi s-au părut anormal de mari.

Mi-am revenit imediat. Coincidenţă? Criză de astmă? Nu contează.

— Ce s-a întâmplat, omule? m-a întrebat batjocoritor Renata. Vrei să dai în primire în ţări străine?

Am schiţat salutul asiatic, împreunându-mi palmele. Oamenii au băgat de seamă ce s-a petrecut şi au început să murmure mulţumiri. Sau, în orice caz, cuvinte de devoţiune, dacă este să mă iau după mutrele lor transfigurate de adoraţie.

Cei câţiva morţi ai ultimelor zile au trecut neobservaţi. Printre ei, un pelerin din Franţa, entuziasmat de personalitatea lui Batman, o cântăreaţă indiană nimerită la Bukry din întâmplare, mai mulţi autohtoni dintr-o sectă neoprotestantă axată pe o austeritate vecină cu demenţa, un grup de români din Canada, fascinaţi de evenimentele din România.

Moartea a devenit monedă mărunţă, spune Rogers într-o corespondenţă destinată unei reţele mondiale. În condiţiile actuale mentalităţile s-au schimbat. Asta fiindcă oamenii pot să moară în

fiecare clipă şi s-au adaptat, psihologic vorbind, la această situaţie. Ei nu mai dau atenţie unor lucruri care cu un multă vreme înainte li se păreau nemaipomenit de importante.

S-a produs o abrutizare şi o simplificare, continuă el, un fel de întoarcere la condiţia de animal, pentru care propria moarte nu înseamnă de fapt nimic. Pentru imensa majoritate a oamenilor existenţa a devenit ceva foarte simplu. Idealul de succes nu mai are valoare. Intră în discuţie doar supravieţuirea.

Rogers are dreptate.

* * *

La ora 11, 33 furtuna atinge zona fostei Pieţe Obor. Norul de praf şi gunoaie trece şuierând printre arborii sintetici şi pătrunde în hală. Praful intră în ochii batmanilor şi fanilor. Ca la o comandă, mulţi încep să urle înjurături. Se aud şi glasurile unor femei. Sudalmele lor grele parcă sunt mai neruşinate decât cele ale bărbaţilor.

— Închideţi porţile! zbiară cineva cu un glas de animal vorbitor.

Câţiva bărbaţi se opintesc, înjurând. Când este gata-gata să reuşească, vine o rafală mai puternică şi-i aruncă înapoi. Porţile de plastic scârţâie ascuţit, zgâriind cimentul. Câţiva cad, se aud urlete de durere.

— Mergeţi mai mulţi, mă! se aude vocea de dinainte. Futu-vă muma-n cur de handicapaţi!

În cele din urmă, după ce vreo douăzeci de bărbaţi împing cu icnete şi mugete de furie, porţile se închid.

— Rămâneţi acolo, mă! Ţineţi-le aşa! urlă disperat Fane.

— Glasul lui de scapet taie ca un ferestrău ultrarapid ţiuitul furtunii – Nu plecaţi de acolo!

— Se uită speriat la Batman – *Este în stare să mă rezolve*. *Să spună că eu sunt de vină*.

Odată cu închiderea porţilor, furtuna se potoleşte de la clipă la alta, de parcă n-ar fi fost decât o vrăjitorie. Cei care s-au opintit mai înainte simt că nu mai există nicio apăsare şi se retrag, uitându-se întrebător către Fane. Acesta priveşte către Renata. Privirile lui sunt ale unui câine devotat, lovit fără motiv de către stăpânul său.

Împărăteasa face un semn brutal, arătând înspre intrarea în hală.

— Să deschidem? se milogeşte Fane.

— Ce mai întrebi atât? intervine Batman nu tocmai sigur pe el

însuşi. Nu vezi că nu mai este vânt? Ce mama dracului?!

Fane se apleacă adânc, ca un japonez de modă veche.

— Am înţeles.

— Face câţiva paşi şi începe să strige, cu alt glas, străin de slugărnicie – Deschideţi, bă, uşile alea!

Afară, linişte.

În hală, gunoaiele au aterizat, dar praful încă nu. Batmanii şi fanii se mai freacă la ochi, înjurând în surdină.

Apoi începe să se audă un zgomot înfundat, venit parcă din măruntaiele pământului. Se simte o uşoară trepidaţie, aducătoare de greaţă.

— Cutremur! strigă o femeie.

Nimeni nu dă semne de nelinişte. *Cine să se mai sperie de un cutremur amărât*, *atunci când nenorocirea cea mai mare vine dinăuntru*? Aşteaptă cu mult calm să vadă ce se întâmplă. Vine marele cutremur, despre care s-a tot vorbit de vreo şaizeci de ani încoace sau se duce (*în pizda mă-sii*)?

Nu se întâmplă nimic spectaculos. Trepidaţia încetează, iar unii îşi spun totul s-a petrecut în minţile noastre, ce mama dracului. O şmecherie a ăstora.

Fără vreun ordin, din rândurile dese ale celor din hală se aleg batmanii şi batmaniţele. Încet, cu feţe strâmbate de o îngrijorare rămasă enigmatică pentru fani, se apropie de cele două tronuri. Semicercul format de ei este mai strâns ca niciodată.

— *Niciodată n-am vorbit aşa de uşor în gând*. *Este*?

— *Este*.

— *Lasă chestiile astea*! *Nu simţi că sunt aici*?

— *Ba da*, *dar ce să fac*? *Ce să facem*?

Tresar toţi, la auzul unei înjurături răcnite, de neauzit pentru fani:

— *Futu-i în cur de jigodii*! *Să-i rezolvăm chiar acum*!

— *Cum*?

— Întrebare nedumerită – *Că nu văd pe nimeni*.

Gândurile comune sunt rostite de o voce a nimănui. Batmanii le aud şi nu se întreabă cine a vorbit. Cuvintele apar în conştiinţele lor pur şi simplu. De data aceasta, însă, peste emisia de vorbe spuse parcă de un robot fără inimă se ridică glasul aspru, de mârlan coios, al lui Gore:

— *Eu era să-i rezolv data trecută, când au fost aici. Dar s-au unit şi mi-au scăpat. Acum suntem mai tari. Putem s-o facem fără probleme.*

Gore are dreptate, dar numai până la un punct. Asta fiindcă forma adusă în hală de furtuna stârnită din senin este… informă, cugetă Renata, într-un foarte scurt moment de întoarcere la vechea ei personalitate, când furia îi scade.

Se aude un ţipăt ascuţit de femeie. Este o batmaniţă din ultimul rând al semicercului, o femeie vulgară, grasă, de vreo patruzeci de ani, ştirbă, cu sânii curgându-i pe sub tricoul galben, slinos, pe care scrie University of Portland.

— Mă omoară, mă rezolvă, urlă ea, uitând că puţin mai înainte era în stare să vorbească în gând. Luaţi-i de pe mine!

— Cine pizda mă-tii te rezolvă, fă, dobitoaco? îşi scuipă vorbele Gore, scârbit. Hm?

Femeia nu mai are timp să răspundă. Se prăbuşeşte în ea însăşi, de parcă oasele i s-ar fi lichefiat pe neaşteptate.

— Ia uitaţi-vă! intervine autoritar Renata. A murit?

Nu mai este cazul să-i ia pulsul. Femeia cea grasă şi-a pierdut forma şi arată ca nişte hălci de carne clădite una peste alta. Aşa ar trebui să arate cadavrul unui animal lipsit de oase.

— Da, Preasfânto, s-a dus, spune o femeie-batman cu glas răguşit.

— Începe să urle şi să-şi clatine isteric capul lăţos – O s-o păţim toţi la fel!

Titlul de Preasfântă n-a mai fost folosit până acum, probabil din respect pentru Batman. Nimănui nu i se pare nelalocul său. Sau poate că batmanii nu mai au timp pentru asemenea mărunţişuri, acum când simt cum panica intră tot mai adânc în măruntaiele lor.

Gore se duce spre ea, dându-i la o parte pe cei din calea sa. O loveşte tare peste gură, înjurând-o în şoaptă.

— Ce faci, fă? Strici treburile pe-aici? Vrei ca toţi să ne căcăm pe noi de frică şi ăia să ne facă şi să ne dreagă ce li se scoală lor? Hm?

Femeia, care pare a fi fost curvă de mâna a treia la viaţa ei, îşi holbează ochii la el, uitând că şi ea are puterea.

— Ce dai, mă?

— Deşi buza de sus îi sângerează, pe faţa ei apare un fel de bucurie – Ce dai?

Gore se întoarce în preajma lui Batman, clătinându-şi golăneşte

umerii. Preasfântul, cu trabucul în mână şi părând neinteresat de cele ce se întâmplă, se uită plictisit la el.

Urmează o secvenţă rapidă. Până să-şi dea seama cineva ce se întâmplă, cad seceraţi trei batmani, doi bărbaţi şi o femeie.

— Concentraţi-vă! urlă Renata în româneşte. Gândiţi-vă că sunteţi unul singur şi puteţi să-i ucideţi. Închipuiţi-vă un singur fel de moarte.

Batmanii, bărbaţi şi femei, se străduiesc să-i îndeplinească ordinul. Îşi închid ochii şi se concentrează până devin palizi. Reuşesc. Ca dovadă, Renata începe să zâmbească crud, subţiindu-şi buzele, nemaisemănând aproape deloc cu ea însăşi şi aducând mai degrabă cu o vrăjitoare care foloseşte magia neagră.

— Focul! zbiară ea cu glasul unei profetese cuprinse de nebunie. Focul! Să-i ardem!

Nu este proastă, gândeşte Rogers. Crede că adversarii au intrat aici sub forma unei mase de aer, aduşi de furtună. Aerul este combustibil. Lucrurile se leagă.

Jurnalistul american stă deoparte, în obişnuitul lui costum de blugi uzat. Fumează aparent liniştit, dar în realitate chinuit de poftă. Dorinţa de-a deveni batman s-a tot amplificat în ultimele ore şi poate fi citită în privirile lui flămânde. Nu cred că mai sunt în stare să mă opun. Este ca o sete îngrozitoare a întregii fiinţe. Probabil că toată viaţa mi-am dorit aş ceva şi de-abia acum îmi dau seama. Simplul gând că aş putea reuşi mă excită în aşa hal, încât încep să tremur.

— Focul, focul! încep să strige batmanii, din ce în ce mai tare, de parcă ar fi cuprinşi de o criză colectivă de isterie, care tot creşte. Să-i ardem!

Fanii nu-şi dau seama ce se întâmplă, dar batmanii văd că din ei înşişi ies flăcări roşii-negre, mai degrabă răcoroase decât fierbinţi, ridicându-se în vârtejuri şi vâjâind undeva sus, sub acoperişul de plastic ondulat al halei.

În paturile lor din fosta Casă a Presei, cei şapte se mişcă încet şi au nişte grimase uşoare de durere sau doar de iritare. Ca şi cum ar parcurge unul şi acelaşi vis neplăcut, dar netransformat într-un coşmar.

Sus, sub tavanul halei, înnegrit în destule decenii de fumul ţigărilor, se stârneşte din senin o rafală de vânt. Flăcările, până atunci rotitoare şi verticale, se apleacă înspre intrarea principală, pâlpâie,

forţa lor scade. (Fanii nu văd nimic.) Vântul ciudat, apărut din nimic, le împinge spre ieşire, iar ele parcă se împotrivesc, încercând să-şi păstreze locul câştigat.

— *Nu vă lăsaţi*! *Concentraţi-vă*! aud batmanii o voce horcăită, a nimănui. *Vor să ne omoare pe toţi*.

Flăcările câştigă putere, iar mişcarea lor laterală se micşorează întrucâtva. În ele, nuanţe albăstrui le înlocuiesc pe cele negre. Apoi iarăşi îşi pierd din putere şi pâlpâie.

Fanii se uită la batmani şi nu pricep de ce aceştia/acestea sunt atât de *duşi cu pluta*, de parcă şi-ar fi injectat fiecare câte o supradoză.

— Ce fac ăştia? şopteşte unul între două vârste, cu o mutră bărbătoasă (a avut vreme să se cherceleasc㠄 sau a rămas aşa de ieri) către tovarăşul lui de pahar şi, dacă ne luăm după înfăţişarea acestuia, de aşternut. Pe cine vor să ardă?

Se întâmplă apoi ca şi când o forţă ocultă, un martor nevăzut şi cuprins brusc de plictiseală, ar da un brânci secvenţei, să se deruleze mai repede. Batmanii şi batmaniţele aflaţi în transă capătă nişte feţe scofâlcite, de parcă fiecare dintre ei ar fi îmbătrânit dintr-odată cu câte douăzeci de ani.

Pe tron, Batman întâi nu arată deloc bine. Pentru prima dată de când a căpătat puterea şi a devenit egalul împăratului (*dacă nu cumva EL ar trebui să vină aici*, *în genunchi*, *să-mi ceară îndurare*) nu mai are înfăţişarea falnică, de om bine hrănit şi trăit, cu ridurile întinse de încrederea în sine, la fel de vulnerabil psihic precum un seif de la Fort Knox. Arată mutra buimacă şi ciudat de spiritualizată a unui om foarte zdravăn şi sănătos la viaţa lui, atins pe neaşteptate de o boală urâtă şi cam incurabilă.

Ceva nu este în regulă cu Preasfântul. *Ce* dracu', *se strică jucăria*? *Şi ăilalţi*? *Parcă sunt damblagiţi*! *Să n-am parte de ce-am mai scump*! *Nu cumva ar trebui să mă cam cărăbănesc de-aici*?

În Casa Presei se întâmplă lucruri asemănătoare, de parcă asupra oraşului s-ar fi cernut viruşii unei boli cosmice, capabili să-i atace pe toţi oamenii dintr-odată. Feţele celor şapte au slăbit, atinse de o deshidratare misterioasă şi nefiresc de rapidă. Doar nişte fluturări ale pleoapelor dau de veste că echipa nu s-a transformat într-o colecţie de cadavre cuminţi. Suferinţa, chinul le strâmbă discret feţele ascuţite. N-ar arăta deloc nelalocul lor într-un film horror. Iar când nişte zvârcoliri lente, de victime ale unor vise oribile, încep să-i clatine,

înfăţişarea lor devine şi mai înspăimântătoare. Cu excepţia Ceraselei, a cărei figură smolită şi arogantă s-a decolorat şi arată o combinaţie de vânăt şi gălbui nu tocmai plăcută la vedere, ceilalţi par străvezii, de palizi ce sunt.

Hilde nu mai este adolescenta-zeiţă, ci o femeie (female) fără vârstă, scoasă dintr-un mormânt, unde n-a putrezit din cauza faptului că solul conţine un principiu conservant; părul ei de aur vechi şi-a pierdut culoarea şi strălucirea, este un caier de lână ros de molii, ameninţând să se destrame la cel dintâi curent de aer. Nici Jane n-arată mai bine, cu faţa ei pergamentoasă, de pe care toate semnele feminităţii triumfătoare şi agresive au dispărut, lăsând locul unei expresii de melancolie vitrificată, absurdă, eternă.

Brown s-a transformat într-o mumie devenită marioneta unor glumeţi macabri. Buzele sale încreţite s-au retras, dezvelind colţii galbeni şi închipuind un rânjet ironic-binevoitor, de craniu extras dintr-un osuar, unde a aşteptat cu nesfârşită răbdare învierea cărnii.

Jack şi Ion, cei doi adolescenţi prodigioşi, sunt doi faraoni-copii aflaţi în pragul morţii. Deshidratarea extremă, intervenită mult prea repede, împotriva bunului simţ, le-a răpit orice aparenţă de tinereţe. Doar subţirimea membrelor şi o anume graţie a trăsăturilor mai amintesc de vârsta lor reală.

Degradarea cea mai dezastruoasă a suferit-o Brad, fostul playboy number one al Capitalei. Ceilalţi sunt/au fost oameni cu înfăţişări totuşi obişnuite, în ciuda faptului că Hilde este/a fost o adolescentă epatantă, iar Jane, o tânără femeie senzuală. Din frumosul Brad-Cel-Cu-Bărbia-Despicată a rămas epava unui bărbat fără vârstă, cu faţa scofâlcită şi părul decolorat. Ochii lui albastru închis, de actor american de la anul 2000, şi-au pierdut strălucirea. Când pleoapele tremură, pot fi întrevăzuţi: spălăciţi, fără sclipire, ca şi cum ultimele lor lacrimi s-ar fi uscat demult.

Flăcările din hala lui Batman cresc şi scad aproape ritmic. Fanii nu le zăresc, văzând în schimb cum batmanii, fie ei bărbaţi sau femei „se deteriorează, se *strică*, atinşi de un rău misterios. Câţiva mor, fără multe fasoane, cu o decenţă de militari.

Vine apoi clipa când totul pare a se fi sfârşit. Ochii batmanilor şi ai batmaniţelor reîncep să-şi recapete strălucirea sănătăţii, din Batman iese încet cel vechi, ca un şarpe învelit în pielea sa nouă.

Cei şapte din Casa Presei sunt nişte cadavre străvechi. Un timp

nebunesc de grăbit a lucrat asupra lor din plin, mumificându-i, transformându-i în nişte forme umane incerte, patetice, de culoarea tutunului negru.

26. Info Center

Joi, 8 august 2058

Micul Palat s-a cam golit după ce slujitorii au aflat că Baxt s-a făcut batman. Au rămas doar cei curajoşi. Voi aveţi coaie, mă! le-a spus împăratul câtorva dintre ei, veniţi la el pentru a-l asigura că-i vor fi credincioşi până la capăt.

Ieşind din salon, fidelii au simţit nevoia s-o rupă la fugă. Dacă poţi să mă crezi, mă. Mă cac pe mine de frică. Pe măsură ce s-au îndepărtat de Baxt, teama li s-a micşorat. *Ce dacă a mai rezolvat doi după Nicu*? *Aşa a fost să fie*. *Ce să-i faci*? *Dacă este să te-ajungă*, *poţi s-o mierleşti oriunde*.

Când nu-l apucă furiile, Baxt al II-lea este aproape cel de dinainte. Mai puţin moleşeala de moşneag şi *umorul căcăcios*, *pe care-l tot scotea la iveală în ultima vreme*, *de ne uitam toţi cu milă la el*. Arată bine, iar *părul parcă i s-a îndesit*, *drac*u' *să-l ia de nenorocit*.

În seara zilei de joi, împăratul-batman urmăreşte ştirile împreună cu noul său aghiotant, Tache numit. Nimic nou. Lumea s-a obişnuit cu epidemia, spune un comentator cu o figură de drogat. E slab ca un fachir şi priveşte în lături, de parcă s-ar teme ca nu cumva spectatorii să-l sugestioneze. *Să-l deoache*. Tot mai mulţi oameni publici declară că singura soluţie este aşteptarea fatalistă.

— Are dreptate, rânjeşte binevoitor Baxt. Ce să-i faci?!

În timp ce insul cu mutră pustiită, ajuns să se pronunţe pe un canal de mare audienţă fiindcă omologii lui au murit, îşi dezvoltă teoria referitoare la disponibilitatea oamenilor moderni de a adopta atitudini de neconceput până cu un multă vreme înainte, Baxt se îndreaptă brusc în fotoliul lui, de parcă ar fi fost tras pe negândite în ţeapă şi îşi holbează ochii înroşiţi, de băutor profesionist.

Alunecă încet, se prelinge parcă, cade lin pe covorul gros. Se uită disperat la Tache şi şopteşte răguşit:

— N-am aer, bă! N-am aer.

Aghiotantul cheamă medicii. Aceştia se ivesc nemaipomenit de repede, de parcă ar fi aşteptat în faţa uşii. Este un stop cardiac. Manevre de resuscitare. Sub defribilatoare, corpul gros al împăratului zvâcneşte de mai multe ori, cu mişcări dementţial de vioaie. Nimic. Baxt

al II-lea este mort ca toţi morţii.

27. Bukry, România

August 2059

„În iulie şi în primele zile ale lui august 2058, după cum se ştie, a dispărut peste jumătate din populaţia planetei".

„Fenomenul de reflux a început cam din 10 august 2058. Mai întâi, s-a înregistrat moartea câtorva mutanţi. Apoi decesele acestora s-au înmulţit. S-au ucis între ei sau au intervenit forţe anti-batman? Nu se ştie".

„Evenimentele au evoluat ca şi cum purtătorii virusului psihic ar fi fost atacaţi de ceva analog unor anticorpi. S-a spus că umanitatea a reacţionat ca un corp uman, apărându-se".

„Oricum, după câteva săptămâni, a devenit evident procesul de dispariţie a mutanţilor. Forţa distructivă a acestora a dispărut. Pentru ei a început să se pună tot mai stringent problema supravieţuirii. Din agresori, au devenit victime".

„Astăzi se consideră că nu mai există mutanţi activi, recunoscându-se că o resuscitare a lor se poate produce oricând".

(urmează epilog, pagina următoare)

EPILOG

Astfel se încheie visul lui Stephen King, un american excentric, stabilit în România din capriciu.

(urmeză anexa, pagina următoare)

ANEXĂ

(evenimente din istoria recentă a României/României)

2009 – aşa-zisa „dictatură a câinilor".

2010 – recensământul populaţiei constată că 60% din populaţia ţării este formată din romi

2010 – se adoptă oficial forma grafică România şi numele Bukry

2010 – circa 5 milioane de romi din diferite părţi ale lumii imigrează în România

2010 – semnarea protocolului secret între Organizaţia Paneuropeană pentru Echilibru (OPE) şi oficialităţile de la Bukry

2015 – ortodoxia este declarată sectă; religia oficială devine cea propagată de Chezaşii Trezirii

2019 – marele cutremur

2020 – în presa vorbită de la Bukry este anunţată moartea, cauzată de hiene, a ultimului leu aflat în libertate

2021 – invazia pacificatoare a Rusiei

2023 – 2024 – Dictatura Albă

2024 – înscăunarea împăratului Baxt I, întemeietorul

2025 – numele oficial al ţării devine România

2025 – apogeul maladiilor SIDA şi Alzheimer

2025 – romani este declarată limbă oficială a ţării

2026 – cuvântul ţigan este eliminat din exprimările oficiale şi înlocuit prin rom

2031 – recensământul populaţiei constată că romii formează circa 80% din populaţia ţării; numeroşi cetăţeni de alte aparenţe etnice se declară romi

2035 – al doilea val de romi imigranţi în România (circa 6 milioane)

2038 – descoperirea testului genetic de stabilire a genomului etnic

2043 – descoperirea armei bacteriologice specializată în distrugerea purtătorilor unui anumit genom etnic

2045 – Baxt al II-lea devine împăratul României.